

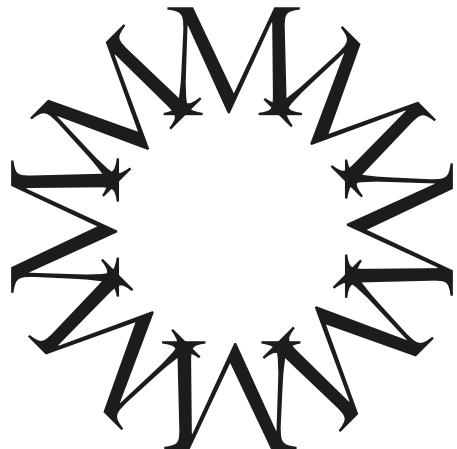
KRISTOFER ANDERSSON

DY

MODERNISTA

KRISTOFER
DIY

ANDERSSON

MODERNISTA
STOCKHOLM

Innehåll

FÖRORD	V
ARVIDA BYSTRÖM	6
MIN STORA SORG	9
LYRA EKSTRÖM LINDBÄCK	12
REBECCA & FIONA	14
TOMMIE X	20
WRD	23
KÄRLEKSDÖDEN	26
ANNA-SARA DÅVIK	28
HANNA HIRSCH	32
OUR LEGACY	34
PENELOPE STRIKES	40
KAJSA EKIS EKMAN	42
ELISABETH BERCHTOLD	44
SEWER ELECTION	48
ALEXANDRA THERESE KEINING	52
EMOTION	55
JOSEFIN ARNELL	56
DISKOTEKET	60
JOANNA RYTEL	62
SAND CIRCLES	66
JOSEFIN HINDERS	68
ERIK DE VAHL	72
GISELA SCHINK	74
KALLE J	76
NILS POLETTI	78
PARLOUR	82
BIANCA KRONLÖF	84
GNUCCI	86
NAIMA CHAHBOUN	90
MARIA 'DECIDA' WAHLBERG	92
ANNA GAVANAS	94
ANNIKA VON HAUSSWOLFF	96
JJ	99
LOVERS	100

SARA~VIDE ERICSON	102
SILVANA SOLO	106
ANGELA BRAVO	108
KORNÉL KOVÁCS	110
AASE BERG	112
ZEON LIGHT KASSETT	116
ELIN MAGNUSSON	120
SUN ANGELS	122
SARA LITZÉN	124
ONCE WE WERE WOLVES	128
ANNA VON HAUSSWOLFF	130
PONTUS LUNDKVIST	132
ELIN BERGE	138
MUNNEN	142
CECILIA GERMAIN	144
FASAAN RECORDINGS	146
JONAS LUNDQVIST	148
LIV STRÖMQUIST	154
PRESS	156
NINJA THYBERG	158
MARTIN BURSTRÖM	160
ZHALA RIFAT	164
ANNA HALLBERG	166
ROLL THE DICE	168
JOHANNA KNUTSSON	172
MARCUS LINDEEN	176
LOOK	178
KARIN DREIJER ANDERSSON	180
DROP OUT ORCHESTRA	182
ERIKA WASSERMAN	184
JOHANNA KARLSSON	186
VIKTOR SJÖBERG	188
ANASTASIA AX	190
JESSICA ANDERSSON	194
PETTER WALLENBERG	198
JOHAN HOLMLUND	200
HÄPNA	202
HANNA GUSTAVSSON	204
JUNK YARD CONNECTIONS	206
ERIC BERGLUND	208
REGISTER	212

IF YOU DON'T LIKE
THE NEWS, GO OUT
AND MAKE SOME OF
YOUR OWN SCOOP NISKER

I FOUND MY VOICE
WAS A REACTION
TO ALL THAT VOICE
STUFF KATHY ACKER

WHAT'S POLITICS,
AIN'T IT ALL? PLAN B

Förord

I ETT ÅRS TID har en komplett samling av det brittiska fanzinet *Boy's Own* stirrat på mig från bokhyllan. Liksom uppfordrande.

Under senare delen av åttiotalet och i början av nittiotalet gav *Boy's Own* röst åt det som då hände på de brittiska nattklubbarna. Upphovspersonerna skildrade sina egna liv; liv som tillbringades på nattklubbar, fotbollsläktare och i noga utvalda modebutiker. Fanzinet blev en megafon för den musikstil som kom att kallas *acid house*.

Med hjälp av en skrivmaskin, en kopiator och en tub lim lade *Boy's Own* grunden för den våg av dansmusik som skulle explodera under nittiotalet – från Mo' Wax och Wall Of Sound till Norma Jean Bell och Rachel Wallace.

Deras närvoro var djupt politisk i en tid då Margaret Thatcher drev Storbritannien in i den nyliberala ekonomin.

Och deras egen politik kan formuleras med tre bokstäver:

DIY. Do It Yourself.

Gör det själv.

En subkulturell fras som skvallrar om ett svunnet sjuttiotal då punken drog fram över Sverige.

Men punken har inget slutdatum. Den hörs fortfarande i basgångar tunga som hangarfartyg och i dikter som är redo för slagsmål. Den löper genom trädarna i en perfekt t-shirt. Den ligger huller om buller i sminklådor och den tecknar ett skede som är verkligt och meningsfullt.

Den här boken har fått sitt namn efter de tre finaste bokstäver jag vet. Den är en hyllning till en kultur som fortfarande vibrerar av liv.

För det är så här: Sverige sjunder av motkultur. En motkultur som inte vill det duktiga och tillrättalagda. Som i väntan på den fasta anställningen som aldrig kommer skapar sin egen verklighet. På egna villkor.

Skrivmaskinen, kopiatorn och limmet är bara utbytta mot ett piratkopierat dataprogram.

· KRISTOFER ANDERSSON ·

KRISTOFER ANDERSSON, född 1984 och uppväxt i Akalla utanför Stockholm, startade sitt första fanzine efter att ha hört The Tough Alliances »Take No Heroes«. Han har skrivit om musik, mode, konst och litteratur sedan 2005. Sedan dess har han varit en aktiv del i Stockholms klubbliv. Han är i dag redaktör för sajten *Throw Me Away*.

Arvida Byström

Konstnär född 1991. Har bland annat jobbat för tidningen Vice. Ägnar tiden åt att fotografera, att fotograferas och att försöka få livet att gå runt. Gillar katter. Är allergisk mot katter.

PÅ EN AV HENNES bilder står ordet *whore* skrivet i hennes panna. Samtidigt strilar tecknade tårar ned från hennes kinder. Det är omisskännligt ett fotografi av Arvida Byström. I själva verket är det enda avtryck som finns i hennes ansikte en halstatuering som bär ordet *punanified*.

Arvida Byströms bilder ifrågasätter idéer om vad tjejer ska vara och vad kvinnor förväntas att utsätta kroppen för. Men de gör det samtidigt som de dränks i färg och neon. Hennes bilder är fotografisk och sockrad punkt.

Kroppshår, bantning, sex, smink, kroppshår, sex, bantning, kroppshår. I bildserien *There Will Be Blood* sitter en tjej avslappnat mot sängkanten och visar upp sina trosor. De är nedsölade med blod efter menstruationen. En annan tjej joggar med blodet fastklistrat mot innerläret.

Andra bilder visar upp allmän kroppsbehåring i sin fulla prakt. Skägg samsas med stay-ups. Det som döljs ska inte längre döljas.

– Det finns många män som tror att de är felskapta bara för att de inte passar in, säger Arvida Byström. Och anledningen till att jag intresserar mig för de personerna är nog att jag är rädd för dem själv. Jag är själv en sådan som lider mycket av normer, eftersom jag är lika skev som alla andra män. Men jag är alldeles för självmedveten för att inte göra saker till en stor grej.

Till exempel: tanken på att sälja sex via webbcam. Arvida Byström hade en idé om att det kunde vara hett men att det är någonting som är noll accepterat.

– Men jag tyckte att, och jag tycker kanske fortfarande ibland, att jag var helt störd som potentiellt skulle kunna tända på det. Det blev en grej i mitt huvud och så blev jag tvungen att testa. Men jag gjorde ingen konstgrej på det. För jag är inte helt övertygad om vad jag tycker. Liksom – det är problematiskt och sjukt

objektifierande. Men problemet är att skulden oftast läggs på fel part.

Hon vill skapa sina egna normer och bryta mot de andras genom upprepning. Om hon metodiskt bryter mot idén om vad hon *förväntas* att göra lättar slutligen trycket.

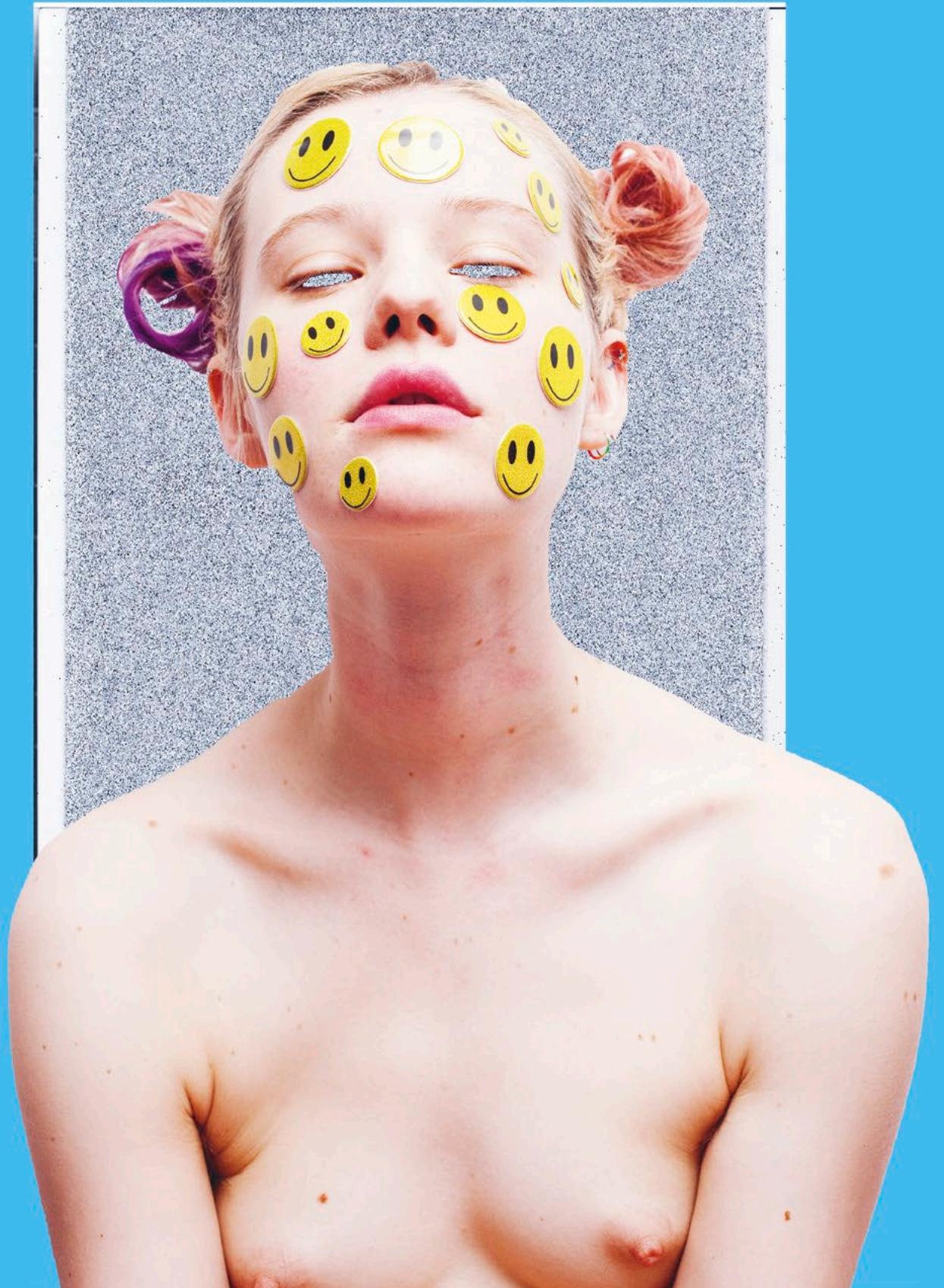
– Som med kroppsbehåring. Jag har aldrig riktigt pallat att raka benen, förutom under en period när jag var modell och var mer eller mindre tvungen. Men så slutade jag att raka mig under armarna också. Först var det läskigt, men i dag har jag övertanit på det så mycket att det inte går att tänka mer. Det kan liksom inte längre bli ett problem för mig.

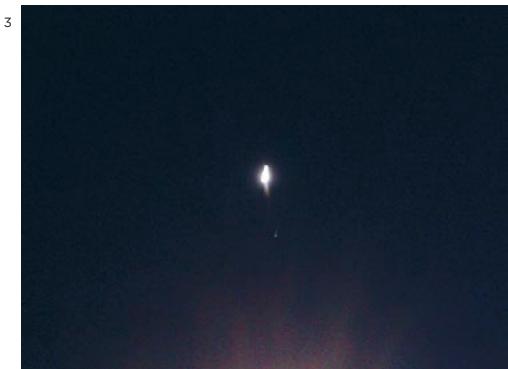
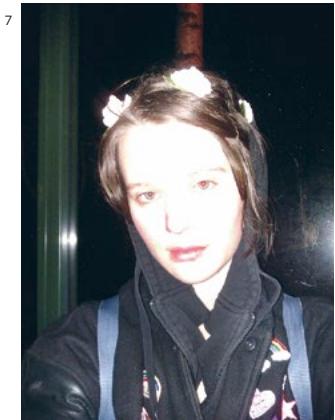
Våren 2010 skrev Arvida en text om kroppsideal i reklambranschen. »Romantiseringen kring ungdom samt hur det tycks gå hand i hand med skönhet är ett effektivt sätt att få oss till konsumtion och att hålla oss på mattan« hette det då. Hon syftade på det prepubertala ideal som råder bland branschens modeller.

– Det är helt uppenbart att ingen över tjugo år kan se ut så utan retuschering. Om man är konspiratoriskt lagd så kan man dra slutsatsen att det är ett ideal som har växt fram i kapitalismen. Det är ett utseende som är ouppnäligt. Alltså: Du säljer fler produkter om produkten ger ett falskt löfte – eller en svag hint – om att du kommer se ut som på bilden, bara du använder den här produkten.

För en tid sedan gick den tanken igen under en av hennes fotograferingar. Arvida Byström plåtade en av sina modeller, naken.

– När jag senare visade henne bilden som jag hade tagit sa hon ungefär så här: »Jag har aldrig komplex över min kropp när jag ser mig själv i spegeln. Då tycker jag om den. Men när jag ser mig själv på bild så är det annorlunda. Man är så van vid att män på bild är smala så att man till slut tror att det är så en mänsklig ska se ut.« ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Jag har haft väldigt höga ambitioner att det ska vara någonting väldigt konkret politiskt i allting som jag gör, vilket ibland nästintill har förlamat mig. Jag vill ofta ta på mig att representera hela världen och inser att jag aldrig skulle kunna göra det med min vita medelklassbakgrund. Men vem kan egentligen göra det?«

DENNA SIDA - MOBILBILDER:

2. »Bilden är tagen när jag gick hem från bussen en dag. För att med det mesta av den rosa delen kunde jag inte undvika McDonald's-skylten som märkte himlen.«

3. »Den här månén fotade jag när jag var på väg hem en natt från en kompis.«

4. »Fotot togs när jag väntade på ett tåg till Paris. Jag hade hälsat på en kompis i London, som hade skrivit på min hand.«

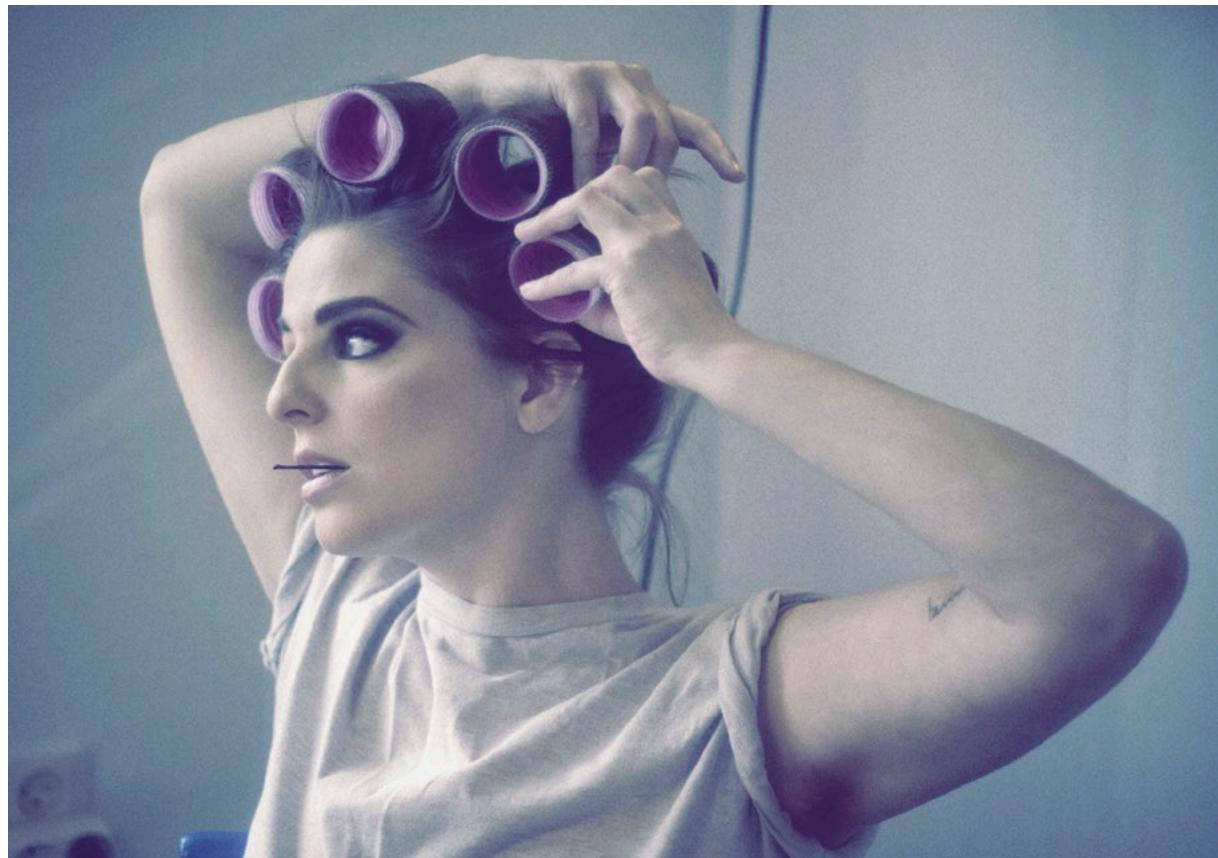
5. »En liten, brokig rosaaktig växt som en vän hade på sitt rum och som jag tyckte var fin.«

6. »På Ryan Airs flygplats. Jag har sjukt mycket kläder på mig. Ryan Air har ju vikt begränsning och jag var på väg till London för att hänga med fotografen Valerie Phillips som ville ta lite bilder på mig. Vi hade gått igenom på Skype vilka kläder som jag skulle bära. Det slutade med att jag var tvungen att ta på mig hälften av dem för att få med dem på planet.«

7. »Min busshållplats. Jag har miljoner tråkiga självpörträtt därifrån, eftersom jag blir utträkad i väntan på bussen.«

8. »Jag minns inte exakt, men jag tror bilden är tagen på en toalett som jag lånade på en bar i London. Jag gick in snabbt för att gå på toa och så hittade jag den här texten.«

9. »Jag brukar skämta om att universum består av min säng. Den här bilden är också lite tillägnad en vän.«

Min Stora Sorg

Artist född 1981. Ann-Sofie Lundin bor i Stockholm och har släppt singlarna »Svarta ögon« och »Blomstertid« – tillsammans med *Min Stora Sorg EP* – på Bengtsson & Wifält skivbolag.

JAG ORKAR INGET mer nu. Mitt hjärta är så fullt av skit som du gett till mig. Jag orkar inget mer nu. Jag vill inte ens se dig här.

Min Stora Sorg – »Gå«

...och så sprakar högtalaren till i några sekunder av ett patenterat tyskregistrerat technoflimmer som sliter hjärtat ur kroppen. Min Stora Sorgs liveversion av »Gå« är ett kontrollerat fuck you.

Precis som resten av hennes sånger – godnattvisor nedstrippade till dess att bara skelettet återstår.

Det hade lika gärna kunnat vara arenarock, men i sådana fall är det inspärrad arenarock utan budget som hellre läser Judith Butler än *On the Road*.

– Jag har nog hela mitt liv känt att jag ofta har varit för

mycket, säger Ann-Sofie Lundin. Att jag har pratat för högt. Att jag har tagit för stor plats. Att jag har känt för mycket och att jag har varit för mycket. Jag har anpassat mig efter människor som jag har umgåtts med. Det gör väl alla. Men det väckte verkligen ett behov hos mig av att bara få vara precis så dramatisk och »överdriven« som jag är.

Anso – som vi säger från och med nu – hade som liten en bandspelare, placerad i sitt rum i Sätra utanför Gävle. När hon inte spelade sina band med The Pinks, James & Karin, Pippi och Barbie gjorde hon kassetter med egen musik. Hon tryckte på rec och sjöng.

Föräldrarna flyttade isär när Anso var elva år gammal. Hennes mamma hade kommit till Sverige från

Spanien som sextonåring och kämpade hårt för att bli »svensk«. Efter skilsmässan blev modern mycket ensam, bortsett från Anso och hennes bror.

– Mamma hade det väldigt tufft. Jag beundrar henne för att hon orkade. Skilsmässan från min pappa tog hårt på henne. Trots det gav hon otroligt mycket kärlek till oss. Bara det att hon – när jag var tretton år och frågade henne om sex – svarade att alla mäniskor är bisexuella.

– Jag tror att min drivkraft att vidga familjebegreppet kommer ifrån min uppväxt. Familjen är väldigt viktig för mig, men jag tror inte att en sund familj nödvändigtvis består av två föräldrar som lever i tvåsamhet tillsammans med sina barn och inga andra. Jag har några som jag kallar min familj och dem dör jag för.

Mycet av din musik utgår ifrån en oskuldsfullhet som påminner om barndomen. Hur jobbar du med dina texter?

– Jag skriver aldrig ned mina texter. Jag tänker på någonting som jag vill sjunga om och så sjunger jag till en melodi som jag har spelat in. Så kommer texten när jag sjunger. Som med kassetten från när jag var liten. Mina texter är väldigt rakt på sak. Nästan dagboksliknande. När jag skrev låtarna till min första EP så var det väldigt likt att skriva i en dagbok.

Min Stora Sorg är Ansos egen triumf. Den här gången står hon själv, utan andra bandmedlemmar och utan andras krav. »Herren gud, kan du hjälpa mig nu? Kan du se hur liten jag är?« sjunger hon i ett av spåren.

En sen sommarkväll, i mitten av juli 2012, spricker hon ut på Kulturhuset i Stockholm. Hon dansar, skakar sitt hår i luften. Kastar iväg de cerisa och koboltblåa tygsjoken som hon är invirad i.

»Om det är fult att må så här, då är jag ful«, sjunger hon.

– Jag vill berätta om mig själv. Vem jag är och vad jag känner. När jag började att göra musik som Min Stora Sorg så tänkte jag mycket på vad jag ville göra, ställt mot vad jag inte ville göra. Och jag kom fram till att jag ville våga vara ärlig. Det kanske låter flummigt. Men jag tänkte mycket på att jag länge hade känt mig låst i någonting som för mig kändes oärligt.

Vad var det som kändes oärligt?

– Alltså, jag kände att jag hade lätsats ganska mycket och att jag hade anpassat mig efter vad andra tyckte. Och vad jag trodde att andra tyckte och skulle tycka. Med Min Stora Sorg vill jag våga vara ärlig med att jag bryr mig om vad andra tycker. Jag vill bli älskad. Jag vill att folk ska älska min musik. Jag är feminist, antirasist och queer. Det är min musik också. ★

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

- »En hyllning till två idoler: Madonna och Lady Gaga.«

DETTA UPPSLAG:

- »Palma de Mallorca. Det är mitt andra hem. Eller det ska bli åtminstone.«

3. »M\$\$ Crew: Daniel Åkerström-Steen & John Artur. Mitt team, mitt gäng och min familj. Dricker Fanta. Det är så vi rullar.«

4. »Familjen: Billie och Francisca hänger ut i uppväxtorten Gävle.«

5. »Här skriver jag min musik. Kvinnan på det svartvita fotot är mormor Flora Perez Viqo.«

6. »Mina naglar inför Nicki Minaj-konserten i Stockholm, juni 2012. Det stod Minaj på andra handens naglar. Nicki är en stor inspiration i mitt liv.«

5

6

Lyra Ekström Lindbäck

Författare född 1990. Debuterade med romanen *Tillhör Lyra Ekström Lindbäck* hösten 2012. Har skrivit och regisserat en dramatisering av Karin Boyes roman *Kris*. Drömmar om att SCUM-trupperna ska organisera sig. En del av den poetiska nättidskriften *fikssion*.

HORA. Låter du dig själv bli kallad för det? *Hora. Bitch.*
Ja. Det är inte de intima invektiven som skrämmer dig. Så länge jag njuter av att utnyttja dig kommer du att vara min lilla slampa, eftersom lusten strömmar vidare ut i den flicka som jag valt till mitt verktyg. Du accepterar att bli till ett billigt stycke i mina händer.

Ur *Tillhör Lyra Ekström Lindbäck*.

Debutromanen verkar på ytan vara skriven mellan fnysningarna men vid en närmare blick är Lyra Ekström Lindbäcks tunna bok skriven mellan linjalerna. Det tar bara några sidor innan hon slunker ut ur nutidens grepp och i stället attackerar den med utstuderat våld.

Tillhör Lyra Ekström Lindbäck är en metodövning i BDSM, med läsaren som undergiven mottagare. Hon lindrar försiktigt läsaren runt sin hand och trycker till. Ömsom mjukt, ömsom stenhårt.

När hon började att skriva sin debutroman var hon kritisk till bokmediet. Mot åskådarkulturen, litteraturen som *vara* och mot personfetischismen. Ändå kände hon en stark lust att skriva en bok.

– Varför? Vad är det för en lust? Samtidigt höll jag på att lära mig mer om BDSM och funderade på om det gick att skriva den ojämna dominansrelationen mellan författare och läsare som något begärligt.

När Lyra Ekström Lindbäck fortfarande var ung tonåring i Sundsvall fanns det ingenstans att ta vägen med sina dikter – men internet öppnade upp en ny gemenskap. En gemenskap som utvecklades på chatt-

verktyg, i diktkommentarer och i brev.

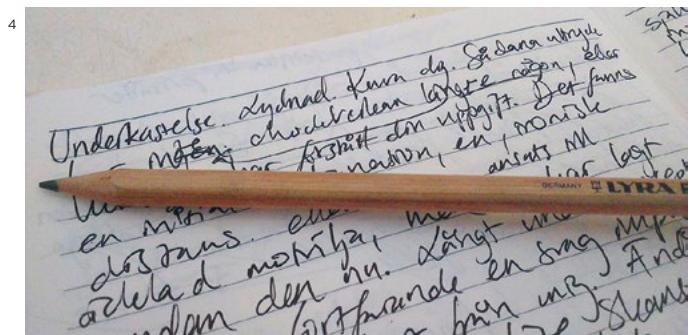
– Skrivandet har alltid funnits i en socialitet för mig. Men frågan om varför jag skriver är förstås större än så. För att jag kan, kanske? När jag skriver gör jag det med hela den uppsättning av verktyg för att omontera det verkliga som jag har fått från anarkistiska och feministiska rörelser och teorier. Men det framträder inte alltid som något konkret. Det är mer en vägran att låta vissa saker vara neutrala.

Hennes texter kan i en värld där självdistans är dygd läsas som ett återtagande av makten från dem som har stulit den, från män i överläge.

– Min politiska verksamhet som skrivande person är inget sammanhållet handlingsprogram, utan snarare en splittrad och splittrande blick. Men det handlar också om att spy ur mig frustration över litteraturvärldens snäva urval, där de flesta som framträder är vita heterosexuella män som fyller sida efter sida med sina perspektiv, begär och avsikter.

Lyra Ekström Lindbäcks politik är upphackad i flera olika delar. Den kan handla om att ge utrymme till oetablerade poeter på den ideella nättidskriften *fikssion*. Den kan också – som i hennes arbete som skrivpedagog – handla om att ge skrivande tolvåriga tjejer verktygen för att tänka att makten ligger i deras egna händer.

Men hennes agenda skyntar också i vägran att acceptera den neutrala uppdelningen mellan åskådare och producent och att som inbjuden konferencier presentera hela Göteborgs Poesifestival i ett BDSM-kontrakt. ☀

1+2. Lyra Ekström Lindbäck är en del av den poetiska nättidskriften *fikssion*, som bildades vid ett par gungor i Skåneglän- tan sensommaren 2008.

3. Hanna Rajs Lundström och Nikolina Nordin, två av redak- tionsmedlemmarna i *fikssion*.

4. En manuell omarbetning av en sida ur *Tillhör Lyra Ekström Lindbäck*.

5. Väggen bredvid Lyras arbetsplats. I mitten syns en affisch från *fikssions* lesbiska kabaret från 2011.

Rebecca & Fiona

Popduo bestående av Rebecca Scheja och Fiona FitzPatrick, födda 1989 respektive 1986. De båda möttes 2007 och har sedan dess släppt en knippe singlar och albumet *I Love You, Man*. Uppföljaren väntas 2013.

REBECCA SCHEJA & FIONA FITZPATRICK utgör stommen i Sveriges största punkband. Allting som de tar sig för bär oberoendets estetik.

På *I Love You, Man* formuleras deras politik i en kliniskt framför rad: *We are girls, we don't care what they say*.

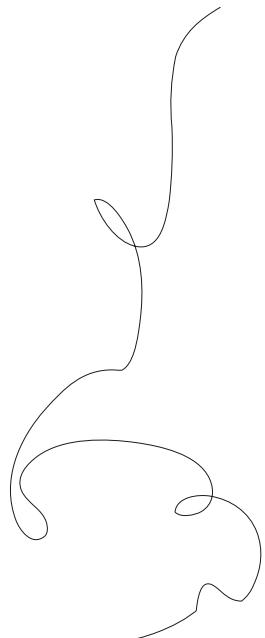
Sedan de båda möttes på en fest 2007 har de konsekvent piskat upp relevansen i svenska musikliv. När den brittiska popgruppen Scritti Politti i början av åttioalet förpackade sin socialism i lätsam popmusik och blev en topplistans Derrida (den franske filosofen) öppnade gruppen upp dörren till en värld där politisk musik också kunde vara rolig, snygg och smart. Proggen började så sakteliga blåsas bort. Och Rebecca & Fiona är barn av samma idé.

Från Scritti Politti till Rebecca & Fiona – grundsatsen i de nämndas betong har utgjorts av tron på samhället och framtiden. Det finns inga manér. Ställningstagandet är inbyggt i beatet.

Den här sena augustidagen är det fotografering och Rebecca är bakfull sedan gårdagens fest. Med hjälp av en blandning av DIY, hiphop och nittioalets rave har hon tillsammans med Fiona uppgraderat dansmusiken och refrängerna från deras uppväxtår. Pandora och acid house är lika viktiga beståndsdelar. Rebecca & Fionas musik sprakar hårt som tomtebloss.

Under hösten har Rebecca & Fiona i tur och ordning spelat i Australien, Asien och USA. Sedan är det tänkt att det kommande albumet ska färdigställas. Rebecca tycker att det ska heta *I Still Love You, Man*.

Planen är att albumet ska vara mörkt och långsamt, till skillnad från debuten som bokstavligen delade dansgolvet på mitten. Mellan de som förstod (eller för

all del bara ville festa till dess att hjärnan föll ut) och mellan dem som tyckte att duons punkhouse var alltför glättig för att erkännas av det manliga och gravallvarliga habitat som utgör stora delar av klubbkulturen.

Det var en debut som inleddes med ett enkelt konstaterande: Rebecca & Fiona är på väg framåt. Deras texter består inte av några sammanhängande kitt. I stället är sångerna fylda av meningar och slagord att tatuera in över bröstet: *They move up again, we go forward.*

Vad är det som ni gillar med en text?

– Vi gillar tanken på att applicera många känslor i samma text, säger Rebecca Scheja. Vi skriver dem inte efter vanliga mönster. Det kan bli så äckligt om allting bara rimmar och blir så förutsägbart. Vissa låtar som du hör på radion kan du gissa dig till vad som ska hänta i nästa textrad. Och det är ju inte så kul.

Är det viktigt att texten låter tuff?

– Ja, det är skitviktigt. Vi vill vara ascoola. Men vi testar oss också fram ganska mycket. Och det är nog nu som vi har hittat det. Det blir bäst när vi inte anpassar oss utan i stället bara kör.

Ni skulle ju inte ens göra ett album, har ni sagt tidigare.

– Nej, men det var så jävla kul, säger Fiona FitzPatrick samtidigt som make up-artisten Gabriella Elio lägger mer smink i hennes ansikte.

– När man gör ett album kan låtarna bärta varandra, så alla individer behöver inte vara lika starka. Det blir som ett kollektiv även i musikform. En svag låt kan bli jättestark i ett sammanhang.

Senare samma kväll kommer de att få sin egen skomodell levererad. En sko som bygger på Buffalo Towers: En modell med mycket hög och rak platå som gjorde Spice Girls populära i mitten av nittiotalet och Rebecca & Fiona längre i slutet av nollnolltalet.

Deras creative director Tommie X såg till att duon började att använda Buffalos för att de lättare skulle kunna nå mixerborden, anpassade efter de skivspelande männens längd. Skon ger intrycket av att Rebecca & Fiona står på varsin tron av bläck.

– De gamla Buffalo Towers gjordes inte i så stor upplaga, säger Tommie X. Det var typ bara Spice Girls och tyska klubbkids som bar dem. I dag säger alla »åh, jag hade sådana« men det hade de inte. De hade någon ful jävla otymplig gympasko i stället.

Gucci & Chanel når inte heller mixern. Faktum är att de knappt når tjugo centimeter över marken. De båda hundarna är ute på promenad med sin matte när de passerar fotograferingen. Kärleken mellan Gucci & Chanel och Rebecca & Fiona är ögonblicklig och ömsesidig.

Gucci & Chanel är av rasen malteser och ser ut som två stackmoln på fyra ben. De passar perfekt in mellan Rebecca Scheja och Fiona FitzPatrick, som i sina rosa hårslingor och stora puffiga fuskpälsar ser ut som två trevligare varianter av Cruella de Vil, skurken i *Pongo och de 101 dalmatinerna*.

Fast Rebecca & Fiona vill inte, som Cruella De Vil

troligen hade velat, få Gucci och Chanel. Fiona var tidigare djurrättsaktivist och släppte ut minkar från minkfarmar.

– Politiken i vår musik är mer naturlig än viktig, säger hon. Det är viktigt att ta ett ansvar om man kan. Eftersom vi är i en situation då vi inte hinner engagera oss i politiken vid sidan av musiken så använder vi det här utrymmet till att kommunicera. Vi har en publik som består av mycket coola unga tjejer och killar som lyssnar mycket på vad vi säger. Vi har inte försökt att säga *vad* någon ska tycka. Mest att man faktiskt ska tycka något och att det är bra att ta ställning.

– Vi säger vad vi tycker, tillägger Rebecca. Livet är politik. Det finns inte en direkt koppling mellan musiken och politiken. Vi tycker att det är skittöntigt att inte vara engagerade. Det är mer en handling att uppmana till engagemang. Sedan så får man tycka vad man vill.

När Rebecca & Fiona spelade på P3 Guld-galan 2012 vecklade de ut en banderoll med texten »INGEN MÄNNISKA ÄR ILLEGAL«. I samma sekund fick dansaren Apollo de Azizi Lisebergshallen i Göteborg att brisera till en slingrande voguedans.

»You can run but you won't come far«, sjöng Rebecca & Fiona och framför dem hängde ytterligare en banderoll som deklarerade att socialism var sexigt. Det var ett avgörande framträende. En manifestation som delade upp deras inhemska karriär i ett före och ett efter.

– Det har funnits en trend i samhället där man har promootat livsstil i stället för politik, säger Fiona. Det som räknas som »bra« är framgång. Som med Blondinbella. Det finns i dag massor med högerpopulistiska ideal som är extremt lätt att säga ja till. Liksom: »Det är bra att vara rik!« Tommie sa tidigare att det är väldigt trendigt att *se* engagerad ut, att det aldrig har funnits så mycket demonstrationsinfluenser i modet. Men som tjejer anses det »osexigt« att vara politiskt aktiv. Det är nästan fult att ha en åsikt. Nu börjar det kanske svänga lite. Men när jag och Rebecca började så var det väldigt mycket så.

Ni började med att ha en klubb som hette Det. Skulle ni vilja ha en klubb igen?

– Nej. I sådana fall på Ibiza. Inte på Spy Bar igen. Vi tjänade typ två och fem, spelade i sju timmar och fick några drinkbiljetter.

I SVT:s TV-serie *Rebecca & Fiona* från 2010 skildras ett kringflackande liv innan det stora genombrötet. Väntetider och förhopningar. De är en del av samma generation som har mycket hög arbetslösitet och andra-, tredje- eller fjärdehandsettor som signum. De är väl medvetna om tidens tecken.

Men duon provocerar också i de traditionella vänskretsar där Mikael Wiehe fortfarande har högre status än subversiv disco. Dansmusik anses fortfarande ofta vara det glättiga och innehållslösas soundtrack.

Rebecca & Fionas närmaste krets utgörs av Tommie X och Adam Pettersson. De båda lärde känna varandra på Tommies klubb i Berns källare 2.35:1. Numera är

1. »SÅ JÄVLA QUEER!« ropar Tommie X i bakgrunden.

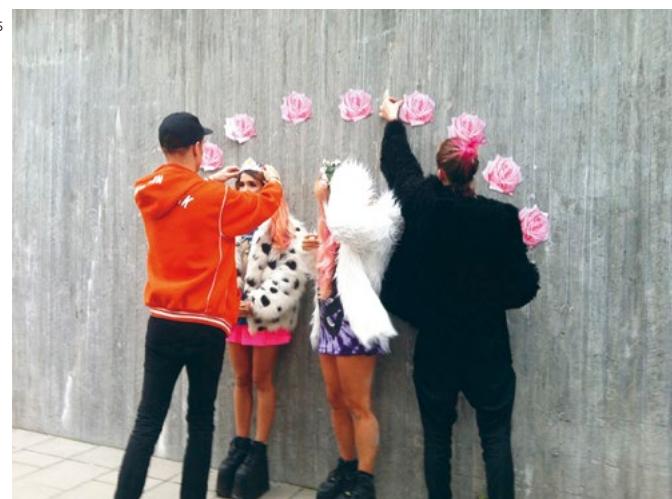
2. »Hello! My name is Rebecca.«

3. Hemma hos Tommie X innan plåtning. Inngården är proppfull med rostiga cyklar, smink och högar av kläder.

4. Gatuklotter (med laglig krita).

5. Tommie X och Adam Pettersson rättar till kläderna under plåtning.

6. Smileys kan även med fördel användas för att undvika dålig doft i skor.

de en del av rörelsen Rebecca & Fiona.

De liknar varandra vid ett inverterat Ace of Base – utan Ulf Ekbergs nazistbakgrund.

– Jag och Rebecca är Ulf och Jonas, säger Fiona. Tommie och Adam är Linn och Jenny, som mest letar efter lipliners som de har tappat bort.

Tommie X berättar att han såg VHS:en *Happy Nation Home Video*, som släpptes som bonusmaterial till Ace of Base-fansen, där tittaren följer bandet under en shoppingtur i Stockholm.

– De bär stora fula täckjackor, säger han. Plötsligt ba »Oh, look Jenny! This sweater is perfect for grandpa in christmas present.« De pratar jättedålig engelska och det är en massa fula tanter överallt. Allting är så himla regnigt och sunkigt.

Hur länge har du känt Rebecca & Fiona?

– Jag har känt Fiona sedan jag var sexton. Vi festade jättemycket ihop. Efter det hade vi inte så mycket kontakt förrän de gjorde comeback på DJ-scenen. Fiona var ju typ SECO-ordförande och klättermästare däremellan. Så då sa jag att de behövde en stylist om de skulle börja göra musik.

Går de med på vad du försöker klä dem i då?

– Vi arbetar fram det tillsammans. De har jättemycket att säga till om själva. De ligger bakom bomberjackan. Det är väl fifty-fifty.

– Fiona drog till USA med en bomberjacka med skothål i som vi hade lånat till en plåtning en gång, bara för att inte Robyn skulle kunna använda den. Fiona ba »det finns inte en chans att Robyn ska använda den här». Men Rebecca & Fiona har ju för fan en låt som heter »Bullets» så då tyckte vi att den rättmäigen tillhörde oss. Vi ställde bara saker och ting till rätta.

Har någon frågat efter den någon gång?

– Nä, men jag fick förklara det där. »Det måste ha blivit ett missförstånd...«

– Var ska vi äta sen? frågar plötsligt Rebecca.

– Kräftekiva hos [stockholmskrögaren] Robin Moderator, säger Fiona.

– Kräftekiva hos Moderaterna? hör Tommie X.

Men det blir ingen kräftekiva. I stället serveras det cheeseburgare i påse mellan fotosessionerna. Tommie och Adam ger tips om fotoposer och rättar till kläder som faller fel. Fiona skriver under en lapp som ska fästas på ryggen. »MY NAME IS FIONA« står det på hennes rygg när hon lutar sig framåt mot betongväggen.

Skulle ni säga att det finns någon röd tråd i det som ni gör?

– Ja, det gör det. Vår magkänsla. Ingen säger åt oss vad vi ska göra. Den röda tråden är att det är vi.

Finns det någonting som ni har gjort som ni ångrar i efterhand?

– Alltså jag ångrar fan ingenting, säger Rebecca. Även beslut som har varit fel har lett fram till det som vi gör nu. Vi är jävligt eftertanksamma och lyssnar bara på varandra. Så länge som vi gör det så är misstaget som vi gör bara någonting fint som vi lär oss av.

Har ni alltid haft den säkerheten?

– Vi fann den tillsammans. Den fanns ju någonstans innan också. Men det hände någonting när vi träffades. Vi bestämde oss för att ha så jävla kul och att må bra. Att vi inte tänkte slösa någon tid i världen på att inte vara lyckliga. När vi väl bestämde oss för det så lossnade allt.

Efter att Rebecca & Fiona hade genomfört sin spelning på P3 Guld-galan vintern 2012 hamnade de mitt i en facklig strid när de skulle spela på klubben Berns i Stockholm. Fackförbundet Syndikalisterna hade utlyst en blockad mot klubbs- och restaurangpalatset sedan Berns, enligt fackförbundet, hade gjort sig av med fackligt aktiva bland de anställda och ersatt dem med anställda från bemanningsföretag.

I ett öppet brev höjdes röster om att Rebecca & Fiona borde ställa in sin spelning på Berns. »Med tanke på er aktion tycker vi att ni borde fundera på att ställa in er spelning på Berns salonger den 11 februari. Berns har under flera års tid utnyttjat papperslösa invandrare som billig arbetskraft», stod det i brevet.

– Vi hade en jättelång diskussion om vi skulle göra den spelningen eller inte, säger Fiona. Men Berns hade bytt ägare sedan blockaden utlystes och man ärver inte en facklig konflikt. De nya ägarna har försökt att återanställa och återgålda vad som hade hänt, trots att det inte är deras ansvar. Vi hamnade mitt i en härv. Svenska Pen gjorde en undersökning som vi fick läsa där det stod klart och tydligt att det skulle vara ett dåligt beslut att tacka nej till att spela på Berns, ett beslut som inte skulle bidra med någonting.

Sju månader efter P3 Guld, den 18 augusti 2012, går duon ut på scenen i Malmö. Med sig har de åter en banderoll, den här gången med frasen »Stoppa all privatisering«. Den gjordes efter att Tommie X hadebett sina Malmövänner Stina Johnson och serietecknaren Nanna Johansson att göra en banderoll till spelningen.

– Politiken finns i typ allting som jag gör, säger han. Men den kanske inte är så grå som politik brukar vara. Jag vill typ linda in den i någonting fint, så att den bara finns där om man vill se den. Jag jobbar mycket med hur man får in politiska budskap i Rebecca & Fionas popstjärnelook. För dem är det viktigt. Men det är inte så lätt när man sysslar med att skapa fest.

Rebecca & Fiona har ofta blivit attackerade från vänsterhåll i samband med att de har tagit ställning. Som om deras pumpande beats och stylade utstrålning skulle göra politiken till en gimmick. Arvet från programmen är ännu inte fullständigt bortblåst.

– Man måste vara stött i en viss form för att ha vissa åsikter som vänster, säger Fiona. Men så är det inte om du är moderat. Det kan vem som helst vara, men som vänster får du inte bry dig om ditt utseende och ha kul. Det går inte att komma från en viss adress och att vara vänster. Då blir man så jävla hatad. Men då kommer vänsterrörelsen aldrig att växa och bli så stor som vi vill att den ska vara. Och därför vill vi bredda bilden av att vara vänster. ☀

7. Gucci & Chanel tillsammans med Rebecca & Fiona.

8. Mycket av duons estetik kommer från nittotalet. Smileyn förknippades länge – innan internetspråket – främst med drogen ecstasy.

9. Instagram-moment på Filippa K:s huvudkontor i Stockholm.

10. Kepsar i blickfånget.

11. Arvida Byström plåtar. Gabriella Elio har lagt make.

12. Klädhög inför styling. Det mesta kommer från second hand-butiker.

13. Adam Pettersson fixar håret på Rebecca Scheja.

Tommie &

Klubbdrottning och creative director åt Rebecca & Fiona. Född under sent 1900-tal. Har varit stylist åt Tove Styrke, Anna Järvinen och VAZ.

TOMMIE X HAR, utöver att vara en del av Rebecca & Fionas crew, också varit ett av naven i Stockholms klubbliv under senare delen av nollnolltalet. I dag fixar han looken åt några av Sveriges bästa popstjärnor. För den som jagar autenticitet är han en pest.

Tommie heter egentligen Daniel, men han tog sitt smeknamn från Tommie Jönsson, den ende manlige skribenten på den nedlagda tidningen *Darling*. En vår anammade han subkulturen crust – en av de sjabbigare subkulturer som har växt fram ur punkmusiken.

– Min kompis i Malmö är crustare på riktigt. Hon är skitsnygg och klippte mig så, men alla crustare på det lokala crustfiket glodde skitsurt. De ville väl se om jag var autentisk. Då tänkte jag att det vore kul att sno deras tråkiga skitstil och låtsas att den är något annat. Men nu har jag slutat att vara crustare.

Har du hört till någon subkultur tidigare?

– Tidigare var jag panda. Men jag vet inte. Om man tänker på vad punk var från början så kan man säga att jag är en punkare. Fast det blir också fel. Men jag tror att jag, om man ser till ordets ursprungliga betydelse, är mer punk än de som kallar sig punk i dag. De känns mer som lajvare.

Det var väl du som låg bakom bandanatrenden på nattklubbarna för några år sedan också?

– Det var väl mer ett band runt skallen. Sedan blev det helt sjukt och alla Stureplansbrudar började att använda det där jävla bandet. Men jag tror att det var en synergি mellan mig, Hollywood och typ Nicole Richie. Jag trodde att jag såg ut som skådisen Joe Dallesandro men det gjorde jag ju inte.

Du raljerade en gång över klimatet för kulturarbetare i Sverige. Vad var det som störde dig?

– Oj, jag kommer inte ihåg exakt. Men jag stör mig mycket på entreprenörsskiten. Att man ska vara en datanörd som kan räkna med siffror och skit för att kunna överleva som frilans. Man kan ringa Skatteverket och de bara »vill du ha F-skattsedel, tryck ett«, men alla deras hjälpfoldrar är ändå anpassade efter lantbrukare. Det är en verksamhet som inte går att översätta till det som jag och typ alla jag känner håller på med. Alla verkar tycka att det sämsta som finns är att jobba med kultur, inklusive Skatteverket.

Men funkar det för dig då?

– Nej, jag lade ned min verksamhet varpå Rebecca & Fiona anställdes mig, så jag får vanlig lön nu. Det är väldigt fint gjort av dem. För dem hade det varit enklare att bara »ööh, fakturera Tommie!«.

Vad är det sämsta med Sveriges klubbliv?

– Att det finns någonting som heter »danstillstånd« är helt befängt. Och allt jävla folk som bor i innerstan och som klagar. Det har väl inte så mycket med klubblivet att göra i och för sig, utan mer med att folk är dumma i huvudet.

Har det alltid varit så?

– Jag vet inte. Jag läste en biografi av Alexandra Charles när jag var på rehab nyss. Den var skriven 1985. I slutet av den sammanfattar hon sina år som klubbarangör. Då var det likadant.

Vad var det för rehab du var på?

– Alltså, jag kallade det för rehab, men det var jag och min kompis som var på landet i en vecka efter Stockholm Pride. En kompis frågade om jag var i stan varpå jag sa att »nej, jag är på rehab«. Och han svarade »Åh, gubben, äntligen! Hoppas att det går bra! Du kommer att klara det!« Det var så himla hemskt. ☀

1. Tommie X, i mitten mellan Rebecca & Fiona. Till vänster dansaren Apollo de Azizi.

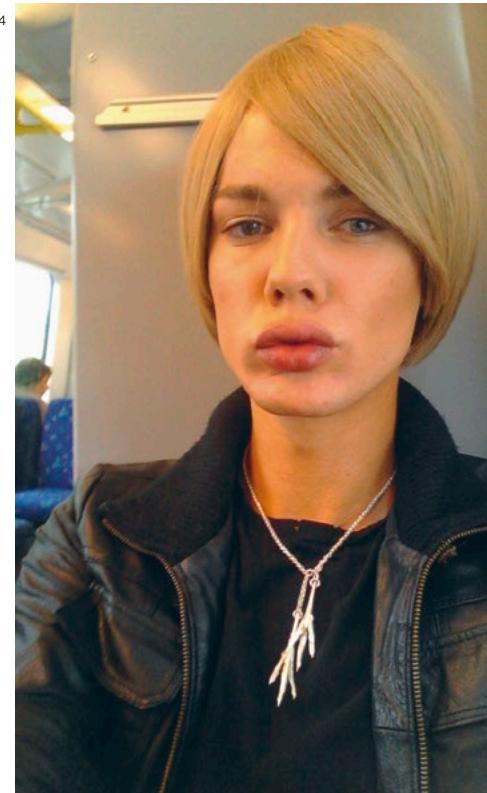
2. Tårta till Tommie X födelse-dagskalas.

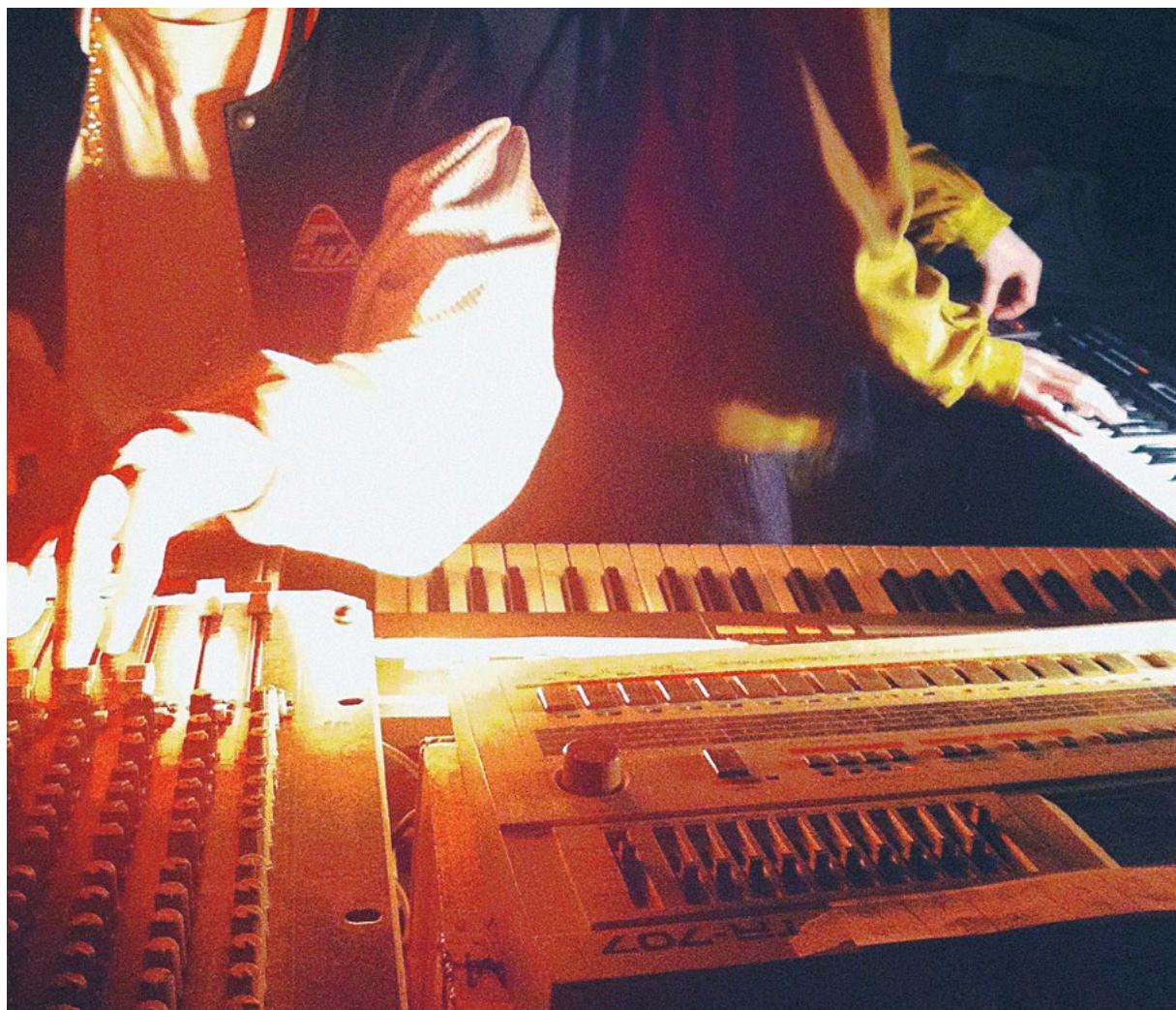
3. Gregg Arakis film *Nowhere*, en av Tommies favoritfilmer. Filmen har beskrivits som »90210 på syra«.

4. Lokaltrafiksplutet.

5. Drinkar, sko, kompisarna Brandy och Rickard.

6. Fransar, cigg, lite smink.

WRD

**Debuterade med EP:n *Keep Yr Cracked Eyes Shut*
på det svenska skivbolaget Force Majeure. Gör
elektronisk dub med staden som klangbotten.**

WRD UPPSTOD UR askan av staden. Ur platser som fallit i glömska i ett system där människor har gett upp sin förmåga att vara unika. Ett ihåligt system där väggar, vinklar och skyltar styr. Från ett samhälle som känns tomt. Där samhället byggs ut, samtidigt som man ser allt färre människor på gatorna. WRD kom upp med dimman ur kloakerna, lade örat mot rälsen och hörde liv, rytm och bas någonstans där borta. Vi är på väg dit.

Kärleken till alla dessa små konstellationer som var och en anstränger sig till det yttersta för att ta musiken vidare sinar aldrig.

Det är förvisso inte så många som följer med, men det är ett faktum av mindre intresse. WRD:s strapats lägger med små stenar grunden till morgondagens musik. En klyscha värd att släss för i en tid då så mycket kultur slentrianmässigt avfärdas som hipsterlarv.

Ett tidigt exempel: En tidning som det brittiska magasinet *The Face* avfärdades redan under tidigt åttiotal – när de gjorde reportage om den nigerianska musikscenen, intervjuer med postpunkbandet Gang of Four och författaren och samhällsdebattören Julie Burchill – som just ansträngt hipsterlarv.

Vad lär vi oss av detta? Jo, att den kultur som avfärdas som *ängslig* eller *ansträngd* med stor sannolikhet besitter ett verkligt värde.

Så, kalla det vad du vill – WRD debuterade på skivbolaget Force Majeure med EP:n *Keep Yr Cracked Eyes Shut*. De gör långsamt knorrande elektronisk musik som inte har ett behov av att visa upp sig i ljuset. Det är musik som är uppfyllt av sin vision.

– WRD har störst möjlighet att utvecklas när fantasier och associationer får fritt spelrum, i stället för att vi lägger alla korten på bordet. Ingenting är hemligt. Allt som vi vill visa finns där. Verket i sig är det väsentliga, säger en av medlemmarna.

WRD använder staden i ett strikt teoretiskt begrepp som fond för sina rytmer. De nämner Trevor Millers roman *Trip City*: En berättelse, med Londons nattklubar som illa upplyst fond, om ett mord på någon som du älskar.

Kalla det sökt och fäniqt om du vill. Klyschor bär ett värde för att de är klyschor. Inte »trots att«. Det är fint att se solen gå upp.

Så när WRD droppar namnen på housepionären Jesse Saunders, den jamaicenska musikproducenten King Tubby, dansaren Willie Ninja och den franska sångerskan Lizzy Mercier Descloux är det en klyscha så värdefull att vi försiktigt bör ta upp den i kupade händer och studera den noggrant.

WRD är, på sitt eget sätt, ett purfärskt nummer av *The Face*, poststämplat i *Trip City*. ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »En bild tagen på klubben Office när vi hade release för vår EP.«

DETTA UPPSLAG:

2. »WRD är orden som du skriker, texten du läser, gatorna du spryr på, gatorna du flyr ifrån, tankarna som ekar i ditt huvud när du är väck. Vi är ditt kött och blod, lillebror, storebror, det konstiga ljudet på gatan där du bor. Vi är drogen, kärleken, mörkret och skenet. Vi är ordet som du vill säga men inte kan förstå. Vi är örat mot marken som hör liv.«

3. »Någon slags sjuttiotsdansshow på TV:n. Det är mest färgerna och mönstren som är fina. Den har en känsla som kändes ganska på pricken som vår EP *Keep Yr Cracked Eyes Shut*.«

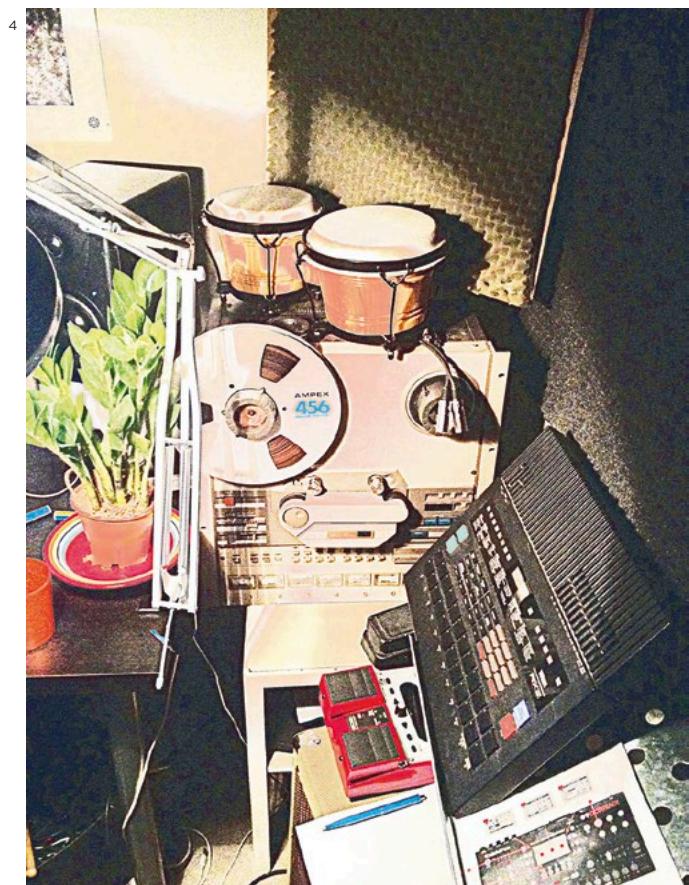
4. »Ett hörn av vår studio där vi brukar sitta och skruva på rattar och slå på tangenter.«

5. »Fotot är taget ganska precis när vi hade flyttat in i vår studio. Lapparna på väggen är koder som vi har till hjälp när vi spelar live. Folk brukar få ångest när de ser att det inte är ackord, tonarter eller noter som vi följer, utan bara massa osammanhangande siffror och bokstäver.«

6. »Stockholm, på Söder. Bilden ser nästan ut som en målning. Alla färger känns så uttänkta. Men den har känslan av stad, utan något direkt tidsperspektiv.«

7. »Taget i en industrilokals därla de framställer typ fyrverkerier. Det är någon slags superstarfläkt. Förr trodde vi det var en kuliss för att fläkten såg för överlig ut. Men den verkar funka.«

Kärleksdöden

Josefin Norén Almén

Klubb- och festivalarrangör, DJ och landskapsarkitekt verksam i Stockholm, Göteborg och Malmö. Född 1984. Har bland annat tagit artisterna Grimes, Teengirl Fantasy, Koreless och Laurel Halo till Sverige.

DET FINNS INGA tecken på att Josefin Norén Almén kommer att tappa kollen. Hon står mitt i musiken och har gjort det i flera år. Under namnet Kärleksdöden är hon kompromisslös med kvalitet.

Toppskiktet av de nya och urbana genrer som just nu växer fram i västvärlden – skapade av unga mänskor uppväxta på R&B, hiphop, otrygga anställningar och ett fritt internet – har exemplifierats och lyfts fram på Kärleksdödens klubbar.

Namnen får tala för sig själva: *How To Dress Well*, *oOoOO*, *Tropic of Cancer* och *Maria Minerva*. Det handlar om musik utan budget, sängkammardisco i ordets mest absoluta betydelse. Ungdomskultur skapad i sovrummet, långt från dyr studiourtrustning.

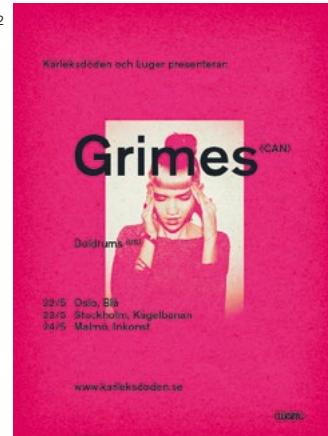
Men att vara framåtskridande har traditionellt inte varit någon garanti för att bli bokad i svenska städer, i ett land där klassisk rockmusik fortfarande premieras.

Grunden för Kärleksdöden lades i Paris. Där lärde sig Josefin att känna personerna bakom sajten *Eargasm Lodge*, som hade varit med och utvecklat musikscenen i Paris. Hon sneglade mot dem. Väl hemma igen kände hon frustration över det svenska musikklimatet.

– Livescenen kändes trött. Det var fokus på en särskild typ av mellanstora band. Staden var fylld av rockkillar som bokade rockkillar i grupp. Kärleksdöden är en uppstickare i en annars hyfsat stelbent och mansdominerad bransch. Stockholm är en liten stad och alla känner alla. I framtiden vill jag se att de som sitter på positioner att påverka klimatet släpper fram och vågar satsa på motiverade hungriga mänskor. Då gärna tjejer. Stockholm behöver bli mer öppet och nyfiket.

Många av banden som Kärleksdöden tar till Skandinavien är barn av nittioalet. En generation uppväxt på Aaliyah, TLC, Janet Jackson och R. Kelly. Och även om influenserna från artisterna vaskas genom strikt elektroniska filter låter mycket av den mest framåtblickande musiken också omisskännligt som R&B.

– Jag är också ett sådant barn. R&B var ett vardagligt inslag när jag växte upp. Min mammas städsoundtrack var skivor med Fugees, TLC, Erykah Badu och Jaheim. Hon spelade alltid den musiken på skithög volym hemma. Jag och mina sex syskon dansade runt. Och min pappa, som är en rockpappa, brukade stå och vifta på höften och diskta till D'Angelo. ♦

4

1. Nationaldagsfirande, bass-style. Kuedo och Laurel Halo, två av de senaste årens mest progressiva artister inom dansmusiken, i Stockholm. På albumet *Quarantine* förvandlar Laurel Halo modern dansmusik till djup jazz.

2. I maj 2012 bokade Kärleksdöden den kanadensiska musikern Claire Boucher, som gör hypnotiska vaggvisor från framtiden under namnet Grimes.

3. Utanför husbåten. En affisch för Retreat Festival som Kärleksdöden arrangerade tillsammans med Look, Press och Real Job.

4. Josefin Norén Alméns skivspelande har blivit en förlängning av hennes bandbokande. Under sina spelningar får dansgolvet historien om varför hennes band låter som de låter.

Anna-Sara Dåvik

SNITTEN SER UT att ha gjorts med en fjäders tyngd, men ändå faller tyget precis mot marken. Det är lätt att känna igen ett plagg från Anna-Sara Dåvik – en romantisk Rei Kawakubo med mindre budget och med ett mer drastiskt snitt.

Det är en hårt spunnen liknelse, men precis som Kawakubo – kvinnan bakom japanska Comme des Garçons – gör inte Anna-Sara Dåvik kläder för att underbygga idéer om könets betydelse för kläderna. Tvärtom.

Det finns en stram hårdhet bakom de svallande tygerna. Hennes skapande är en motreaktion mot de krav och ideal som omger henne – både som kvinna och

som en del av modebranschen.

– Alla har inte styrkan att kunna må bra som man är och att trivas med hur man ser ut. För mig är det viktigt att inte spä på de sexistiska ideal som omger oss. Valet att individualisera kläder och att inte skapa en enda massa är en förlängning av de tankarna. De kommer siella krafterna styr oss. Jag vill inte vara en del av den apparaten. Jag vill inte bara flyta med. Jag vill inte jobba på ett förväntat sätt eller vara en förväntad person. Det måste finnas plats att vara excentrisk.

I Torbjörntorp bor femhundra personer. Åtta personer i orten är födda samma år som Anna-Sara Dåvik.

Designer född 1979. Uppväxt i Torbjörntorp i Falköpings kommun. Startade sin klämlinje A-S Dåvik efter att ha gått ut designskolan Central Saint Martins 2006. Debuterade med sin smyckeslinje 2009. Hennes kläder bärts av El Perro del Mar.

Men hela världen rymdes i de resor som hennes föräldrar gjorde. Hon växte upp med en längtan till upplevelser utanför Torbjörntorp, till upplevelser långt bort.

På hennes sajt står raden »renewal is key« skriven.

– Om jag inte ständigt förnyar mig så förlorar jag nerven och spänningen i det som jag gör. Jag måste få gå vidare hela tiden. Om det inte känns nytt för mig så blir det oinspirerat och jag känner meningslöshet. Jag vill också vara nyskapande som modeskapare i uttrycket – jag känner att jag har någonting unikt att säga och ett unikt sätt att säga det på. Jag vill att det ska vara kraftfullt, så man inte kan värsja sig. Men om det inte

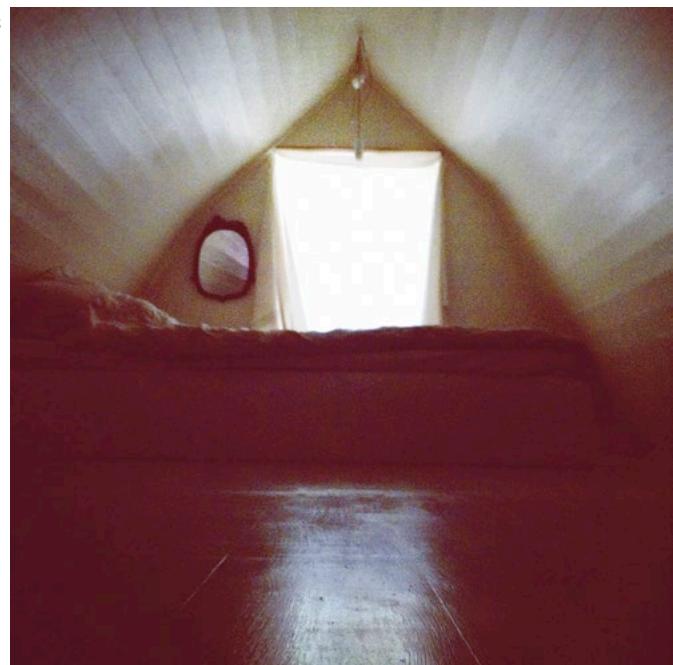
säger något nytt så är det inte intressant. Det blir svagt.

Du har sagt att mycket av din syn på femininitet kommer från din mamma. Hur menade du då?

– Jag upplever att min mamma är ganska annorlunda och sällsam i sina egenskaper. Hon har en typ av kvinnlighet som är väldigt feminin. Den är okuvad och stark, jordnära och grov. Den är också feminin på det sättet att hon är elegant och sirlig, samtidigt som hon är stark och vågar ta plats med sitt naturliga jag. Hon påverkas aldrig av vad andra tycker om henne som kvinna eller hur andra tycker att man ska vara som kvinna. Hon har aldrig lämnat andra företräde för att hon är kvinna. ☃

’JAG UTGÅR INTE FRÅN VAD JAG
SJÄLV BEHÖVER ELLER VILL HA
NÄR JAG GÖR KLÄDER. DET FINNS

1. »Insidan av en svart hatt som jag har gjort.«

2. »En favoritplats i min trädgård.«

3. »Mitt sovrum.«

4. »Arvet. Brosch som min pappa Per Dåvik har gjort.«

5. »Gammal vas som gått i arv.«

6. »Infärgat paraply.«

7. »Min värld i vitt. Plagg som jag gjort. Samt har gift mig i.«

8. »Min tron. Gammal teaterrekvisita från en uppsättning av *Aida*.«

EN FIKTIV PERSON SOM SPELAR
HUVUDROLLEN I MIN VÄRLD,
EN SLAGS KVINNLIG KRIGARE.

Hanna Hirsch

Består av Siri, Anders, Johan, Lars och Andy. Sedan 2003 har bandet gett ut tre sjutumssinglar, en fullängdare och en tolva. De låter som ett sjunkhål.

ÖPPNINGSSPÄRET PÅ Hanna Hirschs *Gå hem över himlen* låter exakt som dess titel. »En våg av ljus, en vägg av brus.«

En blixt har slagit ned.

Konstant och konsekvent piskar gruppen fram en tornado ut ur rockhistorien. Deras musik morrar under melodierna. »Allt det värdelösa följer med dig hitväser sångerskan Siri i det efterföljande spåret.

De har under tio års tid befunnit sig i parentesen. Så har de inte heller en tanke på att formulera sin rock'n'roll på något annat sätt.

Det är musik utrensad på medveten och manierad samtid, men just därför står också Hanna Hirsch mitt i den. Och så är de mycket noga med hur kommatecknen radas upp i deras citat. De svarar tillsammans, som en enhet.

I en intervju nämnde ni att det behövdes ett »grundläggande missnöje« för att närlägga sig er musik. Vart kommer det missnöjet ifrån?

– Ett grundläggande missnöje kan vara en anledning till att vilja närlägga sig musik över huvud taget. Kanske kan den som är missnöjd i grunden tilltalas av våra återkommande teman: vänskapen, kärleken, lyckan och döden. Vi får sällan beröm i form av ryggdunkningar; folk ser oss i ögonen.

Hur gick det till när ni började spela musik ihop?

– Vi kommer nog från en tid och en plats där steget från att lyssna på musik till att börja spela musik inte var särskilt stort. Det är lätt att lära sig att spela ett instrument dugligt, det är lätt att sätta ihop en låt. Det är oviktigt att vara bra. Hanna Hirsch är alla medlemmars

första riktiga band. Vi lärde oss allting från början och allra roligast hade vi de första åren, när absolut ingen tyckte att vi var bra.

Ni har hållit på ganska länge nu, sedan 2003. Vad är det som driver er att fortsätta?

– Att kunna ha ett band i vuxen ålder är ett privilegium. Vi befinner oss där vi vill vara. Vi behöver inte uträffa något. Det finns ingen anledning för oss att försöka bli mer omtyckta som band. Vi behöver inte vara bättre än någon annan. Vi behöver inte bekräftelse från någon. Vi har några låtar som är sanna och som är våra, det är meningsfullt och det är värt något.

Ni kallas ofta ett punkband, men det är nästan hela det brittiska sjutio- och åttiotalets musiktradition som kanaliseras i er musik. Vad har ni för gemensamma skivor där hemma?

– Det fanns också de som inte tyckte att vi hade rätt att kalla oss för ett punkband, de kanske inte bryr sig längre. Vi gör det inte. Vi har aldrig suttit ner och diskuterat hur bandet ska låta. Många band verkar veta exakt *hur* man gör, men de har inte en aning om *varför* de gör det. Vi kan inspireras av ett sätt att byta ackord eller göra melodier, eller av en stämning, en känsla eller allmän hållning. Sewer Election och Smiths liksom, skillnaden är inte så stor. De band vi känner oss besläktade med är inte band som låter som oss.

– När vi skickade runt vår första sjua skrev vi i följetexten att vi lyssnade på Blondie och Discharge. Det dyker fortfarande upp i beskrivningar av oss. Naturligtvis låter vi inte som en blandning av Blondie och Discharge. ☀

1. Från vänster: Andy, Siri, Lars, Johan och Anders.

2. En del ur arkivet. Bland annat ett nummer av tidningen *Close-Up*,

där »Leeches CD-R« var numrets demo.

3. Skivsamling, Från Nina Simone, via The Runaways och The Psychedelic Furs, till Anna Järvinen.

4. Ett poem utan hjälte och andra dikter, av ryskan Anna Achmatova, gavs ut på svenska 1978. Övrigt i högen: den danska poeten Inger Christensens samlade

dikter och Monika Fagerholms *Glitterscenen*.

5. Snutkaffe.

Our Legacy

Klädlabel grundad 2005. Drivs av Cristopher Nying, Jockum Hallin & Richardos Klarén. Har skapat sitt eget bärbara universum, någonstans mellan Wu-Tang Clans andra album och Helmut Langs gamla symaskiner.

OUR LEGACY GÖR Sveriges bästa kläder. Så var det sagt. Och de gör det för att de trots en ständigt växande skara av följare hela tiden har lyckats behålla föreställningen om att de är en välbevarad hemlighet.

Där andra designers drömmar om att visa upp sig själva på Londons modeveckor håller sig Our Legacy fortfarande på sin egen kant. Företaget – för det är trots allt ett företag – drivs av tre män som sedan 2005 har gjort sitt absolut bästa och som har kulturen på sina trettio fingrar.

Hur tycker ni att Our Legacy har förändrats sedan starten?

JOCKUM HALLIN: Jag och Cristopher startade Our Legacy själva med ett begränsat kapital och med begränsade kunskaper om klädtillverkning, men med en skaparlust och en känsla av att något saknades på marknaden. En lucka som vi ville fylla. Så i dag har vi – i och med att vi har vuxit som bolag – med nödvändighet förändrats. Våra första kollektioner bestod av sex stycken t-shirts med grafiska tryck. Går man in här i dag så har vi anställda, vi måste ta hänsyn till att personer ska få sin lön i slutet av månaden. Så det är en större press, både ekonomiskt och kreativt. Det som vi skapar måste leverera.

CRISTOPHER NYING: I början tog vi vad vi hade. Vi gjorde mycket för hand. Böcker och etiketter exempelvis. I dag kan vi trycka etiketten i stället för att göra den själv i vår källare. Vi har lärt oss mycket om kläder under tiden men vi försöker fortfarande ha kvar en del bitar från starten, som när vi tryckte t-shirts hos min

pappa i Huskvarna. Det är viktigt att behålla den biten för att hålla kvar det handnära.

Hur ser rollfördelningen ut mellan er tre nu för tiden?

CRISTOPHER: Den har förändrats ganska mycket. Men vi är fortfarande som en liten enhet. I början gjorde vi allting själva: design av kollektionerna, produktion, införsäljningen, packning och fakturering. Nu är det mer uppdelat och vi har lite tydligare roller.

JOCKUM: Börjar man att göra en sak – om man bara gör sälj eller om man bara gör design – så tror jag att man har svårt att få förståelse för hur hela processen fungerar. Vi var nere i Portugal tillsammans och lärde känna de som arbetade på fabrikerna. Det gör att man får en större förståelse för helheten. Man lär sig varför vissa saker går att göra och varför andra inte går att göra. Man lär sig vad saker kostar. Hade vi bara suttit på kontoret som designers hade det kanske varit svårt för oss att förstå varför det kostar en viss summa för att någon ska gå och ta upp ett plagg och lägga det i en kartong, eller varför en extra ficka eller söm på ett plagg gör slutprodukten si eller så mycket dyrare. Vi har gjort det här själva sedan starten. Jag tror att det har medfört en viss ödmjukhet inför alla moment.

Ni nämnde att ni hade en drivkraft när ni startade. Går det att formulera den drivkraften lite tydligare?

JOCKUM: Vi hade jobbat med kläder ett tag och jag tror att vi kände en viss frustration. Inte på ett arrogant sätt. Vi saknade bara så mycket i de varumärken och de kollektioner som vi jobbade med. »Fan, vi kan göra det här bättre. Vi kanske ska testa att göra det här själva?«

CRISTOPHER: Mode var – och är kanske fortfarande – ett sätt att formulera sig på snabbt. Det kommer hela tiden en ny säsong, så man kan skifta sitt uttryck ganska mycket. Från början ville vi uttrycka flera subkulturer som stod oss nära.

Vad var det för subkulturer som ni hade med er då?

CRISTOPHER: Det är egentligen inte en specifik subkultur. Det intressanta är ju att mixa dem, så att det skapas en ny subkultur. Den gemensamma nämnaren för subkulturer är ordet gemenskap, eller en stark personlighet. Vi tycker att det är intressant att mixa flera gemenskaper eller personligheter för att skapa motpoler.

JOCKUM: Jag tror att vi har lyckats att ta de subkulturer som vi både har levt med i vår ungdom och de som vi inspireras av i dagsläget och att förpacka dem i ett ganska subtilt format. Det är inte så att vi har gillat skateboard och sedan tryckt en skateboard på en tröja. Jag tror att vi gömmer det och väver in det i kläderna. De som är uppe i en subkultur kan kanske se det, men annars ligger det ganska gömt.

CRISTOPHER: Det är viktigt att inte vara för övertydlig, utan att lämna en del till »läsaren«. På ett sätt känns det som att det finns massor med subkulturer puttrandes just nu, över hela världen. Det är bara det att de inte har blivit utvecklade till att vara just en erkänd subkultur ännu.

JOCKUM: Jag tror att så som jag växte upp – med skateboard, snowboard, punk, hardcore och hiphop – så tycker jag om att få se saker återkomma. Inte på ett nostalgitiskt eller ironiskt sätt. Mer att det som man gillade då kan man börja gilla igen. En long sleeve – en långärmad t-shirt med tryck på ärmarna, rygg och bröst – bar jag när jag var femton och jag kan fortfarande uppskatta den på ett uppriktigt sätt. Inte bara »nu har jag en keps bak och fram-ironi« utan på ett ärligt sätt.

Hur undviker man att göra så att kläderna upplevs som nostalgiska?

JOCKUM: Det är väl att tolka det på ett nytt sätt och att inte göra det exakt som man gjorde då. Utan i stället att väva in det i nutiden. Samtida referenser får möta det man gillar från dåtiden.

RICHARDOS KLARÉN: Man ska nog inte ironisera för mycket, eller göra kläder med för mycket humor. Man ska nog försöka bibehålla någon form av god smak. Vi är äldre nu och kanske gillar saker på ett lite mer moget sätt.

CRISTOPHER: I början såg många oss som preppy. En del gör det väl fortfarande. Och jag måste säga att jag hatar det uttrycket. Det är vi ju inte, men vår första kollektion var influerade av sådana kläder, samtidigt som det hände något i branschen. Hela idén var att Our Legacy skulle vara ikonlöst. Vi skulle inte referera till James Dean eller till sådana klassiska tidsperioder. Just för att vi tycker att det inte finns något rätt och fel. Du ska kunna mixa en taxibyxa med en t-shirt och en bomberjacka med stora khakibyxor. Vi vill inte ha

så tydliga influenser att man måste bära saker på ett visst sätt.

JOCKUM: Jag tror att det handlar om att det som vi gör har mognat en aning. När vi började att göra de här sakerna – när vi tog fram en smal chino eller en uppdaterad Oxfordskjorta för första gången – var det ingen som gjorde den grejen på det sättet. Inte i den kontexten. Det fanns helt säkert andra varumärken som gjorde det, men inte i vår del av modevärlden. Vi hade varken varit i USA eller Japan. Vi gjorde bara det som vi tyckte fattades, och vi gjorde det på ett väldigt naivt men uppriktigt sätt.

RICHARDOS: Jag tror inte att vi har försökt konceptualisera en look på samma sätt som andra varumärken. Vi är mer produktivna än så.

JOCKUM: Det vi gör för oss själva är ju att lite, lite för varje säsong försöka pusha gränsen för vad vi kan ha på oss. »Kan vi ha på oss mönstrade byxor? Ska vi göra en orange mockaskjorta? Det vete fan...« och så tänjer vi den gränsen lite grann varje säsong.

Varför är det viktigt att tänja den gränsen?

JOCKUM: Därför att annars riskerar man nog att fastna i just den här bilden av »Our Legacy-killen«. Vi tror att han som vi försöker prata med gillar att vi hittar nya vägar.

Ni gick från att i en del människors ögon vara ett preppymärke till ett heritagemärke, med klassiska arbetskläder. Nu har ni rört er mer mot en ännu icke döpt svartklädd konstnärslook.

JOCKUM: Nja, en del av kollektionen går lite åt det hållet, men på vårt eget sätt. Vi gör fortfarande de där klassikerna. Vi gör fortfarande oxfordskjortor. Du kan knata ned till vår butik och sätta ihop en superpreppy outfit, även om det inte är någonting som vi medvetet pushar.

CRISTOPHER: Jag tror att när folk sa att vi gjorde heritage så var det ett fatal plagg det handlade om. Men från början har vi blinkat åt subkulturer och jag tror att det var det som folk kallade för heritage. Den ännu »icke döpta konstnärslooken« är influerad just av åttio- och nittioårets extravaganta former och färger, fast nedtonad i mer svartare, mörkare, gråare skala.

JOCKUM: Jag tror att vårt namn ligger oss lite i fatet. När vi började 2005 var det ingen som talade om heritage. Det kom ju först senare, 2009 eller 2010. Vi ville ha ett namn som klingade som ett episkt rockband.

CRISTOPHER: När vi började var det mer punk- och huliganinfluenser i våra kläder, men också arbetskläder utan att vi var medvetna om att det skulle börja kallas för heritage.

En del av era plagg påminner ibland om designern Dries Van Noten i början av nollnolltalet. Andra om Helmut Lang från nittioålet. Har ni vissa favoritdesigners som ni återkommer till?

CRISTOPHER: Vi har en del franska influenser från fyrtio- och femtiotalet. Men vi är uppväxta under åttio- och nittioåret och med de designers som växte fram då:

1+3. Ur en triptyk för hösten 2012, inspirerad av konstnären Francis Bacons porträtt.

2. Baksidan av lookbooken för vårkollektionen 2012.

4. Gråa byxor från våren 2010.

5. Oljemålning av Anna Bjerger. Our Legacy arbetade med hennes verk för lookbooken våren 2011.

6. Vårkollektionen 2009.

7. Calendar-tidningen, ett finare reklamblad. Numret handlar om *generation perdue*, den förlorade generationen.

8. Lookbook våren 2012, Stockholm.

Helmut Lang, Armani och Comme des Garçons. Den tiden lever fortfarande med oss och dyker fortfarande upp som influens. Vissa hade ett väldigt bra strategiskt tänk medan andra arbetade väldigt bra med färguppbryggnad eller på ett konceptuellt sätt, och sådant kan vi ju titta på.

RICHARDOS: Exakt. Man influeras av de som håller på med ungefär samma sak som en själv. Det kan handla om alltifrån tyger till hur man arbetar med varumärket. Säljer de plaggen till andra butiker, till exempel?

Det här intresset för kläder, fanns det långt innan ni startade eller har det växt fram?

CRISTOPHER: Vi har jobbat med kläder sedan vi var femton, sexton år och vi har alltid velat köpa de plaggen. Även fast vi inte alltid hade råd. Det är också i dag en liten anledning till att vi jobbar med kläder.

Hur skapar man den där nästan ikoniska statusen som en del designers frammanar, som till exempel Helmut Lang eller som en designer som japanska Visvim kan göra i dag? Ett sug som får studenter att lägga nästan halva studiemedlet på en jacka.

CRISTOPHER: Det där är väldigt intressant. Det har med tid att göra också. I Sverige började folk att känna till oss runt 2008, när vi var unga och relativt oerfarna. Internationellt är bilden av oss i dag annorlunda, då

vi fick tid att utvecklas några säsonger innan de såg kollektionerna. Vi ligger i dag på modebutiken Corso Como i Italien. När de såg vårt varumärke 2010 var plaggen mer utvecklade och innehöll ett eget DNA. De designers som du nämner har funnits under lång tid och har ofta också haft erfarenheter från tidigare arbete, eller så har de en nästan kompromisslös förberedelse av sitt varumärke. Vilket man uppskattar både för deras uthållighet och för deras passion.

JOCKUM: Visvim har lyckats med mytskapandet. De gör svindyra produkter och håller stenhårt i sin distribution. Vi har också till viss del lyckats med samma sak, även om våra produkter är mer tillgängliga. Vi är relativt hemliga i PR och distribution. Samtidigt gör tillgängligheten i och med intåget av internet att den typen av varumärkesbyggande är svårare i dag än på nittioåret, när man fick köpa en flygbiljett för att få tag i de där åtråvärda varumärkena. Vi kanske är för branschnischade ibland, men ser man till exempel till Nigel Cabourn – en gammal gubbe som gör fantastiska plagg som fick lite rullning – så hade han plötsligt sålt sina fina kläder till lite för många butiker och myten började sakta att falla. Även fast produkterna fortfarande var lika fantastiska. Ibland måste man hålla lite i tyglarna och säga nej, även om plånboken skriker ja. ♦

9. Wash and go: Bildsekvens som visar hur man kan använda en tröja som både är T-shirt och handduk.

10. En av modetrions favoritparker i Paris.

11. Our Legacys läderfabrik, för plånböcker och mindre accessoarer.

12. Rosa tröja från våren 2010.

13. För vårkollektionen 2010 ville Our Legacy visa porträtt utan mänskor. De ville förstå hur olika personer slänger ifrån sig plaggen på olika vis.

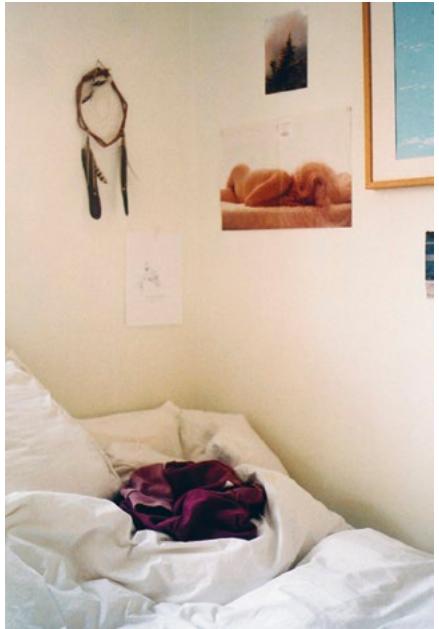
14. Skjortfabrik i Portugal, med dess handgjorda tillskärningsdelar.

11

12

13

14

Penelope Strikes

Sophie Adolfsson

»**THIS SONG IS** is about sex, love and backstabbing bitches!«

Bakom glittret, refränger inlindade i rosa och smetigt tuggummi vilar Penelope Strikes tryggt på Julee Cruises singlar för David Lynchs TV-serie *Twin Peaks* och Madonnas *Erotica*.

Sophie Adolfssons musikprojekt, som hon har tillsammans med producenten Erik Haal, båddar in sitt motstånd i diva-estetik och en vidöppen kärlek till pophistorien. De vill skapa en superstjärna för underjorden.

– Ingen ska ta någon skit. Oavsett om du är kvinna, bög eller ett freak. Man ska inte ens behöva ställa sig upp och säga ifrån för att slippa det. Det är min och Penelope Strikes utgångspunkt. Spåret »Struck by a

Woman«, som inledde 2011 års EP *Ariel*, studsar runt i högtalarna. Det är en fantastisk inledning, uppmärksammad av allt för få.

Men så gör inte heller Penelope Strikes musik för rockrecensenter. Den gamla sanningen gäller än: HBTQ-personer och unga tjejer är fortfarande den publik som har popmusikens framtid lindad runt sitt lillfinger.

– Storyn i våra låtar utgår alltid ifrån en subjektiv upplevelse. Jag sjunger om att vara mäktig och hård, kåt och objektifierande, men också om att vara sårbar, säger Sophie Adolfsson. Framför allt vill vi få folk att inse att något sexigt kan bli något äckligt som kan bli något vackert som kan bli en saga som gör dig rädd för

Live på Nalen 2012, på klubben Donna Scam.

Artist. Estetisk förebild: Shah Jahan som lät bygga Taj Mahal. Har tidigare släppt EP:n Ariel. Bidar sin tid med att »sjunga, måla naglarna och slipa mina knivar».

din egen kåthet, som kanske ifrågasätter något. Jag tror att många i vår crowd inte alltid känner sig inkluderade i »samhället« och kanske hellre skapar ett eget samhälle på en klubb, där det finns utrymme för att uttrycka sig och att bli uppskattad för den som man är.

Svenskt musikliv har alltid haft närmare till Göteborgs ölbärer än till glittrande nattklubbar. I ett land med en sådan djupt rotad tradition av rock och ölhävarindie – med tillhörande smutsiga skor – är Penelope Strikes framtoning svårt apart, en till storleken minimal artist som hämtar all sin kraft ur idén om divan och Whitney Houstons »The Greatest Love of All«.

– Divan representerar något överjordiskt och tröstande moderligt. Divan sjunger ofta om allmängiltiga

saker, men som ändå träffar de flesta i hjärtat. Det finns ett slags urkraft i divan som vi aldrig blir mätta på. Det är intressant hur divan aldrig skäms. Vi skapar en diva som kan ge folk del av hennes kraft i en skitig trappa i stockholmsnatten eller på en bardisk. En diva som kanske berör den mörkare sidan av den allmängiltiga sorgen i folks själar.

Hur mycket hänger mode och sex ihop med Penelopes musik?

– Jag skulle säga att mode, sex och musik är de tre kanske viktigaste uttrycksmedlen för Penelope Strikes och för alla i mitt crew. Sedan överlappar de här tre pelarna varandra ibland. Men skulle musik och mode finnas utan sex? ☀

Kajsa Ekis Ekman

Journalist och författare född 1980. Bor i Högdalen utanför Stockholm. Har skrivit boken *Varat & varan: prostitution, surrogatmödraskap och den delade människan*. Utkommer 2013 med *Grekisk höst*, en bok om den ekonomiska krisen.

DET ÄR ÖPPNA SPJÄLL i Kajsa Ekis Ekmans penna. När de flesta skribenter, i samband med att den grekiska finanskrisen bröt ut, satt på sin kammar och försökte förstå var Ekis Ekman på plats och andades in tärgasen under en av västvärldens största kriser i modern tid.

Den senaste månaden har varit en kamp mellan rädsla och hopp, och det är bara att konstatera att rädslen var den starkare drivkraften. Jag kanske låter dramatisk, men jag har sett uttrycket i väljarnas ansikten.

Ur *Dagens Nyheter* 2012-06-19.

Det är en subjektiv närvoro – hennes hållning behöver ingen tvivla på. I sin kommande bok skildrar hon också det grekiska vardagslivet under den ekonomiska krisen.

Oavsett om Kajsa Ekis Ekman skriver om surrogatmödraskap, allmänt sönderfall eller den svenska sexköplagen finns det en puls i orden, en puls som blir allt mer sällsynt i en tid då kulturredaktioner allt ofta premierar elevrådsordförandebatt framför linje, ärende och stringens.

Länge trodde Kajsa Ekis Ekman att hon skulle skriva romaner. Men så kom tonåren och de utomparlamentariska vänsterrörelserna.

– Det var så mycket som behövdes sägas att romanerna fick vänta. Jag hade en period innan jag började att skriva i tidningar, mellan 18 och 22, då jag svämmade över av harm som inte fick utlopp. Jag kunde knappt läsa tidningen utan att tänka »Men ÅÅÅH, de fattar ju inte!«. Nu kan jag själv skriva ett inlägg och svara. Det är det bästa som hänt mig. Men det går inte en dag utan att jag tänker att snart råkar jag kläcka ur mig något i stil med »män är djur« och så är det slut för evigt.

Vad är det som driver dig att fortsätta?

– Det är inte ämnet, som man kanske kan tro, utan skrivandet i sig. Att följa en tanke från ett vagt tillstånd till en klar formulering. När jag har en tanke måste jag driva den tills den blir exakt. Annars lämnar den mig

inte ifred. När jag skrivit något rör jag mig sedan i olika miljöer och hör texten i huvudet och tänker »passar dessa ord här?«.

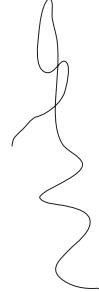
– Det har hänt att jag har skrivit på en text som jag tycker är genial – särskilt på natten kan man få för sig att de mest löjliga saker är geniala. Nästa dag står jag på till exempel en reggaespelning eller i en hotellfoajé, hör mina egna ord och tänker »i den här miljön låter de fullständigt förryckta!«. Plötsligt låter de som en dammig och verklighetsfrånvänd avhandling, eller som barnsligt revolutionärt toaklotter. Då går jag tillbaka och ändrar i texten så att den kan bära sig även i de miljöerna.

En linje i dina texter – tycker åtminstone jag – handlar om människans rätt att få vara svag. Skulle du hålla med om det?

– Nej. Det finns inget egenvärde i att vara svag. Västern och feminismens politiska projekt handlar om att stärka människor. Det jag skrivit om i *Varat och varan* är hur det har blivit tabu att vara ett offer. Att offer har blivit ett karaktärsdrag som ingen vill vara. Man ska »vägra att vara ett offer«. Men offer är inget som man själv blir, det handlar om att ha varit utsatt för någon annan. Man kan vara hur stark och aktiv som helst och ändå falla offer för en våldtäktsman eller inbrottstjuv. Så att avskaffa offret är egentligen att avskaffa förövaren.

En gång skrev du att de som är födda i slutet av sjuttiotalet och åttiootalet är »den grundlurade generationen«.

– Ingen generation mår så dåligt som vår eller är så ofta sjuka, trots att vi är i en ålder då vi borde vara de friskaste och starkaste. Faktum är att vi har fått möjligheter, men våra rättigheter har tagits ifrån oss. Vi har inte fasta jobb, vi har inte fasta bostäder. Över hela Europa ser vi nu hur vår generation, trots så bra förutsättningar, blir arbetslös och hänger och dinglar i ett limbo medan åren går. Nu börjar vi äntligen inse detta och göra politik av det. ☀

1. »Under generalstrejken i Grekland.«

2. »Taget när jag var 25 år och bodde i Paris och var modell för konstnärer och fotografer.«

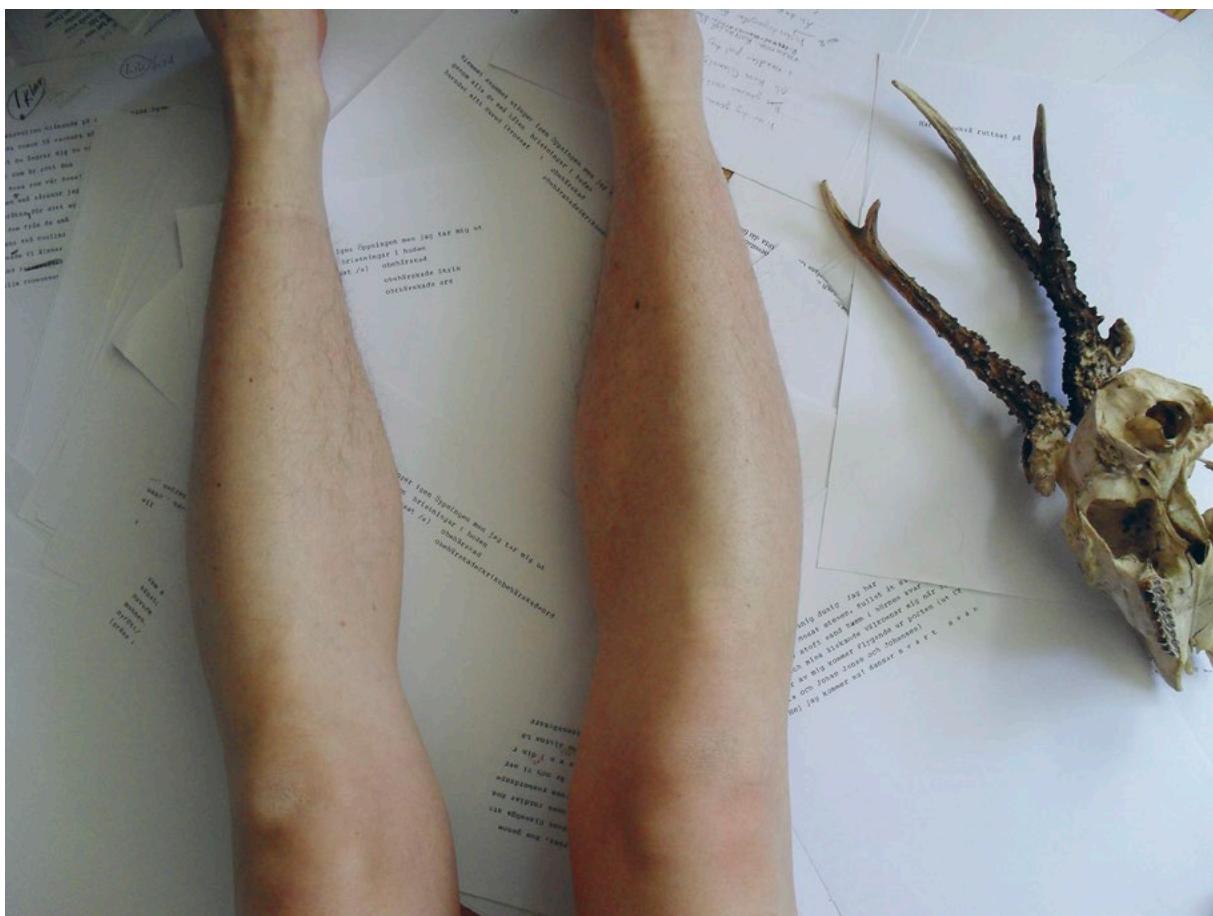
3. »Med min son Sixten, när han var två år.«

4. »Utsikt över Akropolis, Aten.«

5. »Från sexualitetskonferens i Havanna med Eva Björklund och två kubanska forskare.«

6. »Framför parlamentet i Aten.«

Elisabeth Berchtold

Poet född 1971. Bor i en tvårummare i en Stockholms-förort. Debuterade med diktsamlingen *Marialucia*. Utbildad lärare. Jobbar som vårdare och handledare. Tycker att omsorg om varandra är det finaste som finns.

JAG BITER I DET köttiga En damm av floss ur vrårna
en blodvåg.

Berchtolds första diktsamling – *Marialucia* – balanserar på en knivsudd. Orden blixstrar fram utan upphåll. Det är djur, kött, sex och röda läppar. Hår som växer sig fullt av blod. Hon har självmant valt att smutsa ned sin diktsamling.

I sin dikt slår hon sig frenetiskt fri från omvälden.

Så fäller hon också ut sin dikt med att konstatera att hon, liksom alla *flickor*, bär en råtta under armen. Elisabeth Berchtold trodde länge att hon inte skulle kunna bli publicerad.

Hon kände sig begränsad av normer, om idéer om vad någon med hennes bakgrund förväntades att göra. Men skrev gjorde hon ändå.

Listan på jobb skvalrar om var tvivlet kom ifrån. Städare. Köksbiträde. Brevbärare. Elevassistent. Fritidsförvaltningen (på ett utebad) och vid parkförvaltningen. Vårdare. Och som T-shirtförsäljare vid Drottninggatan i Stockholm.

– Fy fan vad dåligt det gick, muttrar hon. Jag är usel på att räkna och hade bara ångest hela tiden. Jag fick sluta.

Elisabeth Berchtolds pappa läste in högstadiet och gymnasiet på Komvux. När han studerade skrek han högt för sig själv:

Bravo, bravo, bravo!

Han hade kommit till Sverige för att lönen var tre gånger högre än vad han kunde tjäna på samma arbete i Österrike. När han åkte tillbaka, för att hälsa på sin mamma, beställde han in stora mängder öl. Sedan kasrade han och hans kompis ölglasen i golvet för att visa att de hade råd.

Hemmasov föräldrarna i det stora rummet, efter att Elisabeth som trettonåring hade fått ta över deras

sovrum. Hennes mamma och mormor kunde det mesta.

De kunde namnen på tusenskönor – *bellisar* – och på stjärnbilder, äppelsorter, småkryp och homeopatiska mediciner med långa latinska namn.

– Mamma kunde spela flöjt och spela teater och spela apa. Mormor visste allting om alla växter och allt om komposten. Och absolut allt om heliga förvandlingar. Morfar pratade med mig som till en vuxen. Han pratade om facket, om Socialdemokraterna, om giftfri odling och om drömmar, upplevelser och andliga världar. Mamma och morfar kunde recitera dikter utantill som ingenting. Hela långa dikter, med många verser. Jag började att skriva för att höra min egen röst.

– Jag blev avundsjuk på andra som skrev och som sa att de ville skriva. Då kände jag mig grå och sorgsen och längtansfull inuti. Det var en sådan ouppnäelig dröm att jag inte vågade tänka den högt för mig själv.

När Elisabeth Berchtold fick beskedet att hon hade kommit in på en skrivarkurs i Rissne utanför Stockholm blev hon så glad att hon var tvungen att rusa ut ur lägenheten och bara springa. Det gick inte att sitta stilla.

I hennes debut anas – ursäkta, exploderar – ett motstånd mot idén om vad *kvinnan* ska vara och vad hon förväntas att göra. Men hon väver in sitt motstånd i små rader som skvalrar om att det också finns en framtid.

Tusen fåglar lyfter och nu flyger de fruktade.

– Jag har funderat sedan jag var liten på varför kvinnor blir förtryckta. Och jag funderar fortfarande. Varför förtrycker vi mänskor varandra med en sådan furiös våldsamhet? Jag har min politiska hemvist i en politik som bygger samhället där alla hjälps åt. Jag är rädd för fascismen och rasismen. Rädd för ojämlikhet och nyfattigdom. Jag är rädd och arg över svensk flyktingpolitik. Jag är rädd för att inhumana värden ska breda ut sig som ett dumheternas och egoismens våld över oss. ☕

Sewer Election

Dan Johansson

Driver skivetiketten Ljud & Bild Produktion. Jobbar bland annat med två fullängdsinspelningar, *Den Blege Grå Tone* och *Aska*, med Frederikke Hoffmeier. Har sedan 2002 släppt ett trettiootal skivor, kassetter och singlar under namnet Sewer Election.

DET HÄR UPPSLAGETS fråga: Hur låter ett svart hål? Dan Johansson, uppvuxen i Jönköping, har under lång tid jagat svaret.

I en tid när genrer som black metal – som i sin matematiskt kontrollerade energi uppmanar till en evig individualism – anses fräscht har svensk noise aldrig fått någon plats.

Och där black metal någonstans under hatet fortfarande går att känna igen som det som kallas rock'n'roll är Dan Johanssons noise något helt eget.

Det var svenska akter som i mitten av nollnolttalet cementerade Johanssons intresse för musiken. Treriks-röset, Regim, Ochu, Vårtgård, Alfarmania.

Namn som sällan eller aldrig har medialiserats eller ens varit uppe för popkulturell debatt. Vårtgård har liksom aldrig varit ett ämne mellan svingandet av ölsejdarna i Hornstull i Stockholm.

– Jag reflekterar inte över om det som jag gör är smutsigt eller obekvämt, säger Dan Johansson. Det finns ingen poäng i det. Jag gör det jag gör. I skapande-processen finns det någonting som talar till mig väldigt starkt och som färgar innehållet, oavsett om det handlar om minimala kassettloopar eller ren och skär feedback. Det är något som finns i mig.

Johansson har släppt musik under flera olika namn och konstellationer, men det är Sewer Election som utgör zeitgeist.

Det är Sewer Election som på kassetter, singlar, soundcloud-länkar och album gnistrar som ett kreativt svart hål.

– Att arbeta med ljud är en outsiktig källa till inspira-

tion. Min konsekvens tror jag kommer av att jag spelar in utifrån mina egna behov och aldrig har varit speciellt intresserad av att skaffa kulturellt kapital genom att anpassa, bredda och se vad som ligger rätt i tiden. Man är ute på väldigt tunn is om man börjar att kompromissa i sitt konstnärliga uttryck.

Dan Johansson startade tillsammans med Matthias Andersson, från skivbolaget RTB Records, under 2008 upp *Utmärken*. En byggnad som i original är en två våningar stor bilverkstad vid Lyckholms Bryggerier och som ligger ett stenkast från Liseberg.

De behövde en skivbutik, en replokal och någonting som kunde fungera som spelplats.

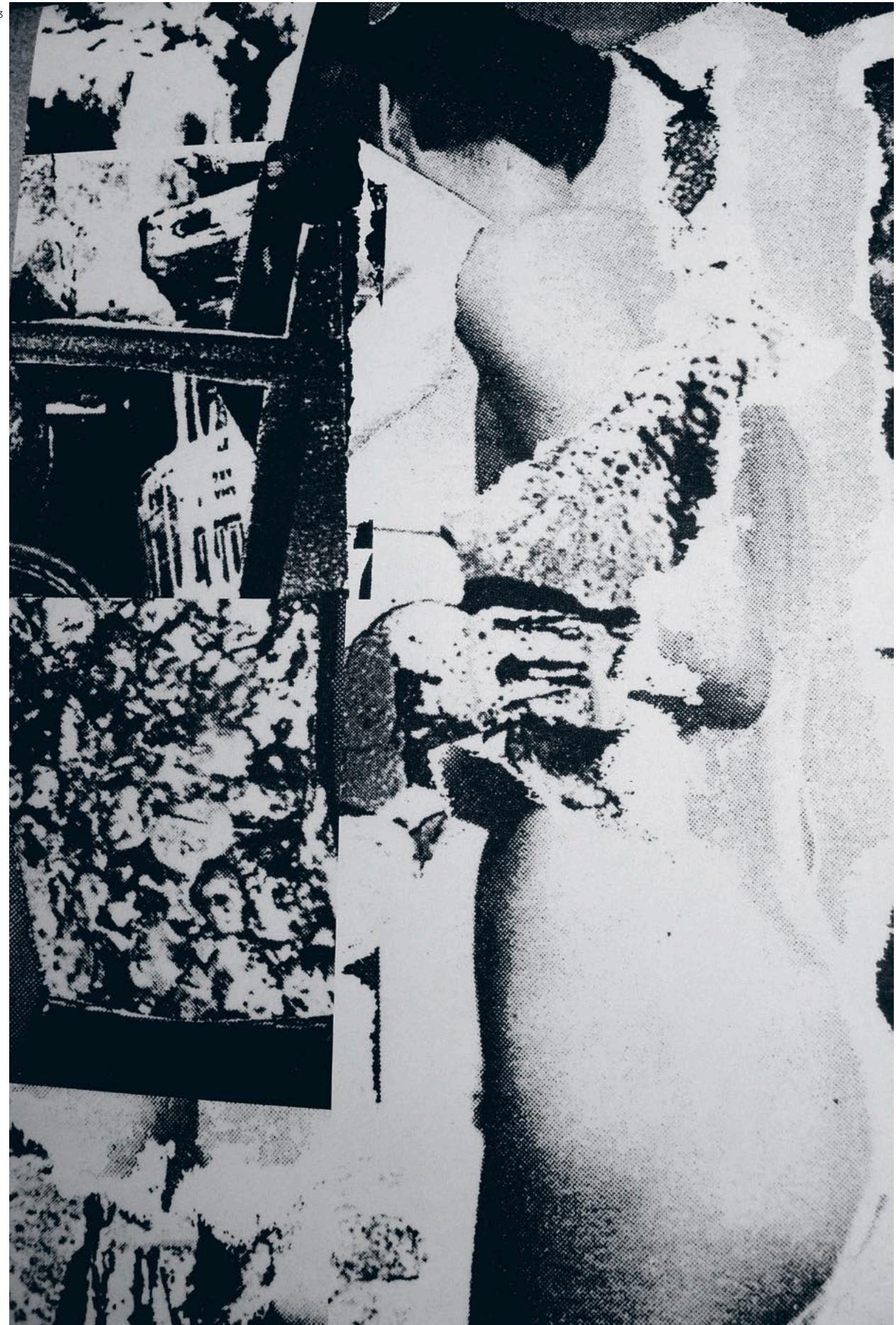
– Det var lika briljant som idiotiskt. Lokalen var ögästvänlig, kall, fuktig och utan riktig toalett. Mirakulöst nog lyckades vi bedriva verksamhet där under tre år innan luften började gå ur oss. Under den tiden hann vi med att arrangera nästan femtio spelningar och släppa fyrtiofyra utgåvor på kassettbolaget.

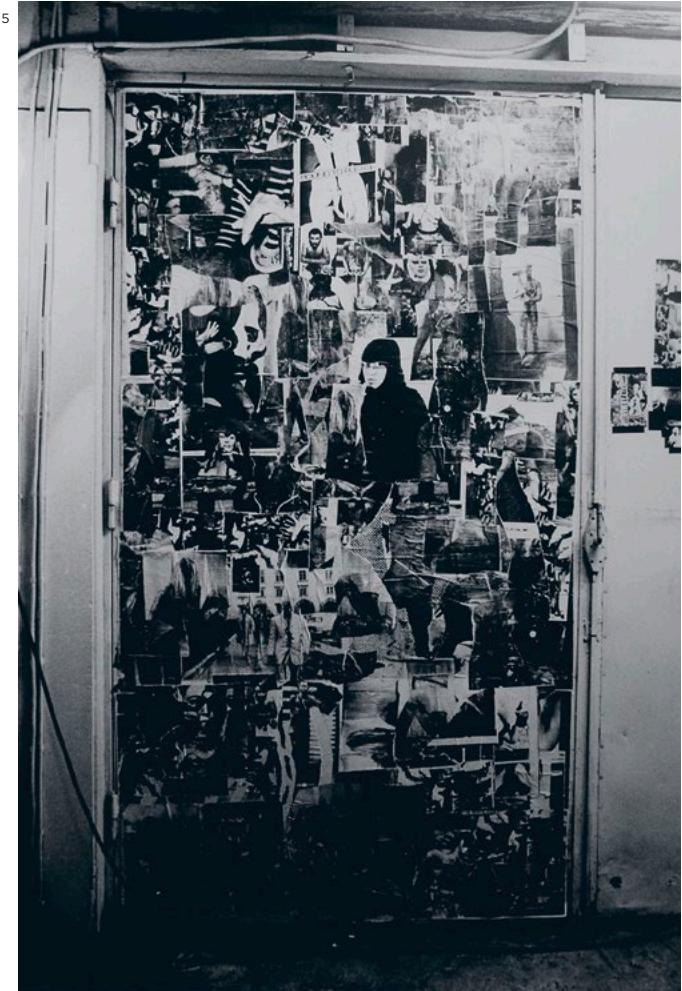
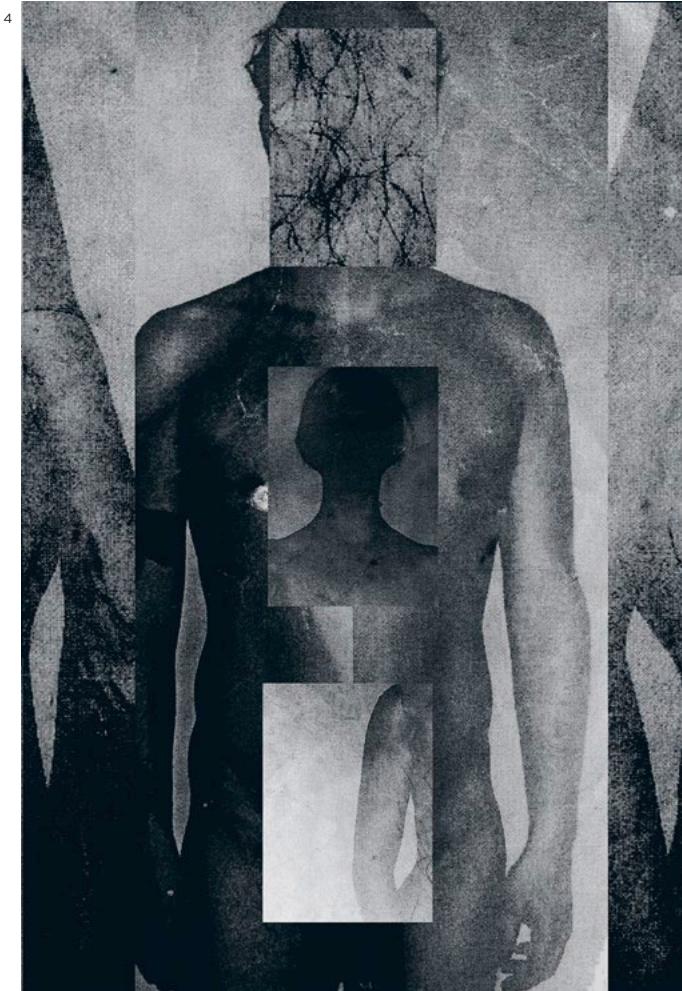
De flesta av banden som var knutna till *Utmärken* gjorde ett otal inspelningar på platsen. En slags – i idén – lokal variant av Los Angeles-klubben The Smell, som är en knutpunkt för den moderna amerikanska hardcorescenen.

I dag har Dan Johansson, tillsammans med Viktor Ottosson från Järtecknet och Blodvite, startat upp Nattmaran. Ett skivbolag som transformeras till en uppföljare till det nedlagda *Utmärken*.

Även Nattmaran ligger i det gamla bryggeriet. Deras tagline är enkel och självklar: *Svensk underjord sedan 2010.* ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. Dan Johansson har en förkärlek till primitiva lösningar och när ljudbilden känns fysiskt närvarande. På bilden kött, öl, pommes frites och Dan Johansson.

2. Tascam 34B. Rullband-spelare utan rullar. Företaget var också de som lanserade *Portastudion* - världens första portabla 4-spärsstudio för kassettsband - i slutet av sjuttiotalet.

DETTA UPPSLAG:

3. Ett collage från albumet *Vittra sönder*, utgivet på Throne Heap 2012.

4. Collage för Sewer Elections LP *Bristning*, som släpptes på skivbolaget Release the Bats 2010.

5. Utmarkens sista suck.

6. Session i Köpenhamn våren 2012.

Alexandra Therese Keining

Regissör och manusförfattare född 1976. Bor i Malmö. Har regisserat och skrivit filmerna *Kyss mig* och *Hot Dog*. Skriver på nya manus. Har ett nyårslöfte om att påbörja en novellsamling.

FÖRÄLDRARNA DOG i tidig ålder. Och två av Alexandra Therese Keinings tidigaste minnen innehåller skådespelaren Jon Voight: *Deliverance* och *Midnight Cowboy*. Den sistnämnda med sångaren Harry Nilsons »Everybody's Talking« som ledmotiv.

Everybody's talking at me. I don't hear a word they're saying.

Alexandra var sex år gammal och gömde sig bakom soffan i hemmet om kvällarna, när filmerna gick på TV. Hon fick absolut inte se dem.

Innan hennes mor gick bort i skelettcancer var hon en skicklig målare och det smittade av sig på Alexandra. När modern dog flyttade Alexandra hem till sin mormor.

Mormoderns sagor och historier lade – tillsammans med upplevelsen av att inte ha växt upp i en kärnfamilj – grunden till hennes berättande. Kärnfamiljen blev någonting mycket exotiskt.

I hennes filmer återkommer hon till relationer försvårade av klasskillnader. Urvridna karaktärer fulla av fördömar.

– Jag brukar alltid få höra att de flesta av mina karaktärer i manusform är alldelens för osympatiska och fula. Då blir jag glad. Det är just de personerna som jag vill berätta om. Sverige är väldigt duktigt på att hymla och sopa under mattan att vi har ett mycket tydligt klassamhälle. Det är fascinerande. Jag tror att många uppfattar mig som en »politisk« regissör, men jag tycker inte att det finns någonting politiskt eller provocerande i det jag gör. Men märkligt nog så blir många väldigt provocerade och förbannade av *Kyss mig*, men det säger mer om samtiden än om mig som politisk regissör.

Det finns någon slags allmän idé om att man ska släppa en film vartannat år, eller en bok eller en skiva,

beroende på vad man sysslar med. Har du tänkt på dina filmer i karriärmässiga termer?

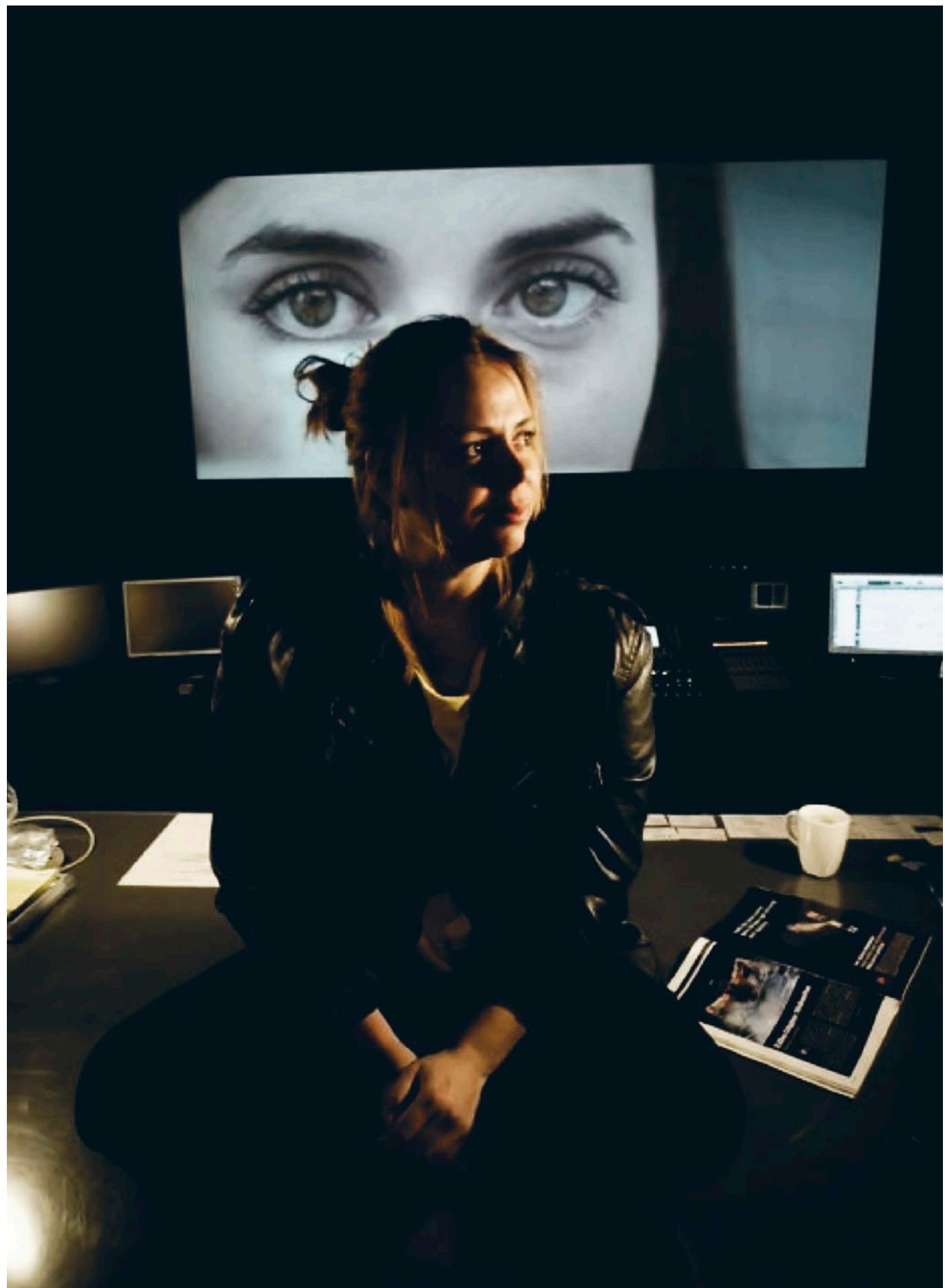
– Filmklimatet är väldigt ängsligt, men det känns onödigt att låta det påverka sin egen kreativitet. För mig har alltid manus och regi gått hand i hand och då tar processen längre tid. Varje filmprojekt är som en personlig labyrinth och det måste ibland få ta tid att hitta sin väg igenom.

Mellan långfilmsdebuten *Hot Dog* och *Kyss mig* gick det över tio år. Efter premiären av *Hot Dog* skrev Alexandra på idéer till nya filmer och arbetade med casting och som regiassistent. Det var inte förrän det att hon började att skriva på *Kyss mig* som hon åter kände lusten att göra en långfilm.

– Att finansiera en långfilm är en jobbig och hård process. För mig har det varit viktigt att verkligen brinna för det som jag vill göra, vad det än gäller. Om ett projekt tar ungefär fyra år att göra klart så vill jag känna att det är värt den tiden. Det var liksom ingen överraskning att *Kyss mig* skulle bli en verlig kamp att få finansierad, eftersom det var tolv år sedan en svensk film gjordes med ett lesbiskt tema. Och då har verkligen många filmare försökt. Alla sa att det skulle bli en sjukt svår film att göra. Att det lesbiska temat var för känsligt och att filmen skulle förstöra min karriär. Ju mer folk varnade mig för projektet, desto mer kände jag att den här filmen är viktig och att jag måste göra den.

*DN:s kritiker Johan Croneman skrev så här om *Kyss mig*:* »*Det är en kärleksfilm som kanske egentligen hade mått bättre av en något traditionellare utformning, och ett mindre provokativt tema.* Hur reagerar du på en sådan kommentar?

– Ja, vad ska man säga? Hans kommentar känns rätt omodern och nedlätande. Jag mailade honom inför den

här intervjun och bad honom förklara lite mer ingående vad han egentligen menade. Jag har inte fått något svar.

Hej Johan!

Jag heter Alexandra och regisserade förra året en film som heter *Kyss mig*. Denna film recenserade du ju.

Jag förstod nog lika lite av den recensionen som de flesta andra, speciellt om man råkar vara homosexuell.

Emellertid så ska jag nu medverka i en intervjugubok om kulturpersonligheter som går sin egen väg.

Som en del av intervjun nämns att din recension kändes mycket märklig och jag omeds reflektera fritt över den. Speciellt raden:

»Det är en kärleksfilm som kanske egentligen hade mått bättre av en något traditionellare utformning, och ett mindre provokativt tema.«

Nu mailar jag dig och tänkte höra vad du egentligen menade med det du skrev i din recension? Det var

många som tog kontakt med mig efter recensionen och bad mig kommentera den offentligt, vilket jag avböjde. Men eftersom jag valt att medverka i boken så tänkte jag att det skulle vara intressant att veta din tankegång, då jag tyvärr tolkar recensionen som en uppenbar förslämpling mot alla som inte har samma sexualitet som du eller lever i samma verklighet som du.

Upplys mig gärna, vad är det egentligen som är så provocerande med att vara lesbisk?

Återkom gärna.

Med vänlig hälsning från *Alexandra*

Croneman skriver dock senare – i recensionen av Andrew Haighs film *Weekend* – att han förvisso har uttryckt sig illa i recensionen av *Kyss mig*, men att Keinings påstående att *Kyss mig* var en kärlekshistoria precis som vilken som helst var – citat – *mambojambo*. ☀

1. »Favoritstrand på Österlen i Skåne.«

2. »Jag i fönstret i Menton, vid franska Rivieran mellan Monaco och Italien.«

3. »Mitt hotellrum, Roosevelt Hotel i Los Angeles.«

Emotion

Skivbolag som drivs av Johan Tuvesson, Jonas Wååg, Tobias Strandberg, Adrian Radway & Johan Harlén. Debuterade 2010 med singeln White Ring »Roses« / oOoOO »Seeaww«.

RYKTET SÄGER ATT en av Emotions artister, Manhattanbon Fanuelle, bär öronproppar under dagtid för att han ska kunna höra sångerna bättre. För att ingenting ska komma mellan honom och ljuden i hans huvud.

Han passar in i det svenska skivbolaget Emotions uppställning. Från World Tours »Sparks« till Nottees Ace of Base-tintade »Don't Waste Your Light on Me« sätter deras utgivning dövörat till mot omvärldens idéer om tråkig musik.

De bara fortsätter att formulera drömmar om tonåren, kärleken och framtiden i tre minuter långa singlar. De är en tänkt motreaktion som har ställts in. I stället har de förvandlats till en kärleksförklaring till den musik som har skapas i nedstigande linje från Diana Ross, skivbolaget Postcard och etiketten b.t. Puppy Records, som under sextioåret gav ut hemliga små soft rock-singlar med The Tokens och The Happenings.

Emotion har skrivit några rader till läsaren:

Emotion blev nog inte alls den motreaktion som vi hade tänkt från början. Allting har sin plats i konsten

och musiken. Men det är intressant hur fantastisk konst kan försvinna ut i tomma intet samtidigt som banala och tomma idéer ofta tas emot så väl. Vi vill ge ut musik som är full med blod. Blodet måste forsa, så att det rinner blod ut ur munnen när man lyssnar på den. Ibland vaknar man upp en tidig vinterterisdagsmorgon och tänker att klimatet för musik i Sverige är en posttraumatisk sur balearisk fisksoppa. En solig lördagsmorgon i maj ser allting lite ljusare ut.

De är ett litet bolag, men etiketten har den fördelen att de lever på de bortdomnade ord som är »fingertoppskänsla« och »integritet«.

Ingenting får komma mellan musiken och lyssnaren. Som att de hade ett par mentala öronproppar mellan sin utgivning och den övriga samtiden.

Ta bara Fanuelles återutgivna debutalbum. När Fanuelle under refrängen i »J« – adresserad till en anonym vän – låter ett plötsligt mollackord falla ned i ett oljefat är det formidabel populär musik, skapad och utgiven i tystnad, som brinner i alla ändar. ★

Josefin Arnell

JOSEFIN ARNELLS VÄRLD är på ytan söt som socker. Hennes konst doftar av polkagris men är också lika hård.

I sitt performance *Natrulina* gjorde hon avtryck av stjärt, vagina och bröst och hängde upp dem som affischer. Det var en kommentar till hur kvinnor representeras i italiensk TV. *Natrulina* visades i Milano under hösten 2011.

Natrulina är en referens till konstnären Yves Klein och dennes avtryck av kvinnokroppar. Men i Kleins

målningar var kvinnor bara verktyg. Josefina Arnells syfte är någonting annat.

Det gäller också hennes kläder, de är inte menade att behaga någon annan än dess bärare. Siluetterna är svepande och långsamma.

– Jag kämpar emot de snabba modevändningarna och de ofta hårda och kalla attityderna. Jag dras till mjuka, fluffiga och behagliga material. Jag ser ofta mina siluetter som helheter i stället för som enskilda plagg. De är skulpturer och karaktärer. De förhåller sig till

J
ee

Konstnär och designer född 1984. Uppväxt i Funäsdalsfjällen. Utbildad på Beckmans i Stockholm. Har bland annat gjort parfymen *The Sun Infernal Runners no. 1* med konstnärskollektivet Infernal Runners och medverkat i *ARRRGH! Monsters in Fashion* av organisationen ATOPOS.

kroppen på många plan, men de varken följer eller framhäver kroppens former.

En gång gjorde hon en kollektion i duntäcken och fluffigt mjuka material. Hon kallade kläderna för »cosy couture«.

Anledningen var att kläderna gjorde det omöjligt att ta någonting annat än korta och långsamma steg. Ett kuddkrig mot tidspressen.

Gränsen för vad som är mode och för vad som är konst är svårdefinierad. Det blir extra svårt med någon

som Josefin Arnell, som utöver kläder också gör explicit politisk konst.

– Även om man kritisrar mode genom att göra kläder så är det ju fortfarande mode. Modesystemet i sig är så pass starkt och etablerat att det är svårt för de som inte vill anpassa sig. De blir i stället en egen liten dimma, på sidan om, som skriker i motvind och som kämpar för att kunna överleva ekonomiskt. Men det är fortfarande mode. Annars skulle hela poängen vara misslyckad. ☀

FÖREGÄENDE UPPSLAG:

1. Från Cavewoman, 2010.
2. Från inspelningen av *The Infernal Laugh of a Furious Pony*, 2009 tillsammans med Hedda Viå.

DETTA UPPSLAG:

3. Ectoplasm Mermaid, 2011.
4. Telepati mellan Josefin Arnell och hennes syster.
5. Visitkort. De övriga två i konstgruppen Infernal Runners är Hedda Viå och Erik Annerborn.

6. Från *The Sun Performance* vid Arkitekturmuseet 2012.

7. Josefina Arnell och Fashion Cowboy. Performance utanför Prada i Milano, 2011.

8. »Kroppen förenas med jord och blir sedan en vulkan. Vid Svansjön, Härjedalen.« Från *Merge Into the Ground*, 2012.

9. »Hemma. En snökulle på fjället.«

10. »Foto taget i vår lägenhet i Paris. En Taj Mahal-bonad som har följt med i många lägenheter de senaste åren.«

Diskoteket

**Diskoteket består av Anna-Karin Andersson,
Snorri Karlsson, Karl Sydstrand & Love Sydstrand.
Släppte efter tio års existens sitt debutalbum
Det ska se ut som slutet på skivbolaget Irrlicht.**

DET FINNS INGA ursäkter. Det första som händer på *Det ska se ut som slutet* är att sångerskan Anna-Karin Andersson deklarerar att hon ska skriva om historien till tonerna av avgasgrå pop.

En fanvideo till spåret »Först och sist och för evigt« betonar albumets stämning genom att rytmen ackompanjeras av en nyckelscen ur filmen *Terminator 2: Judgement Day*.

»Brända av solen för vår yta är för tunn, brända av solen för att vi kom för nära«, väser Anna-Karin Andersson över bilder av barn och föräldrar som brinner upp efter ett atombombnedslag.

Bomb'n'roll.

Men Anna-Karin Anderssons textrader är alltid glasklara. Till Love Sydstrands dansande trummor tecknar hon varsamma skisser av den förlorade kärleken och ett långsamt borttynande liv.

– Bara i det här sammanhanget tillåter jag mig att vara så ocensurerad, säger hon. Jag tror att det gäller oss alla. Vi är alla generellt ganska distanserade som individer. Men i musiken tar vi inga fångar – det tycker jag inte att man ska göra när man ägnar sig åt kreativ verksamhet. Värdelösa konstnärer och musiker tar fångar. Det finns inte någonting ängsligt eller behagsjukt i det som vi gör. Det här är musik för oss, för mig och jag älskar det. Det är fullkomligt ärligt. Det är mina känslor. Tyck att det är löjligt att jag står och skriker. För mig kvittar det om någon anser det.

1. Anna-Karin Andersson och Karl Sydstrand i replikalen.

2+3. Lokalerna i Ekeby
Bruk var tidigare en tegel- och keramikindustri som avvecklades under

Diskoteket ger ut sin musik på Erik Enocksson och Håkan Jonsons skiv- och bokförlag Irrlicht. Ett bolag som har förpackat sin idé om att kombinera utgivning av böcker och musik i sotsvarta och urblekta utgåvor.

Det ska ut som slutet levereras i benvit vinyl och är en del av den kulturella kanon som lyder under Irrlicht.

Chicagojazzens fräsande oväsen, Jessica Anderssons drömmande dikter och Diskotekets furiösa energi bildar en noga utvald helhet.

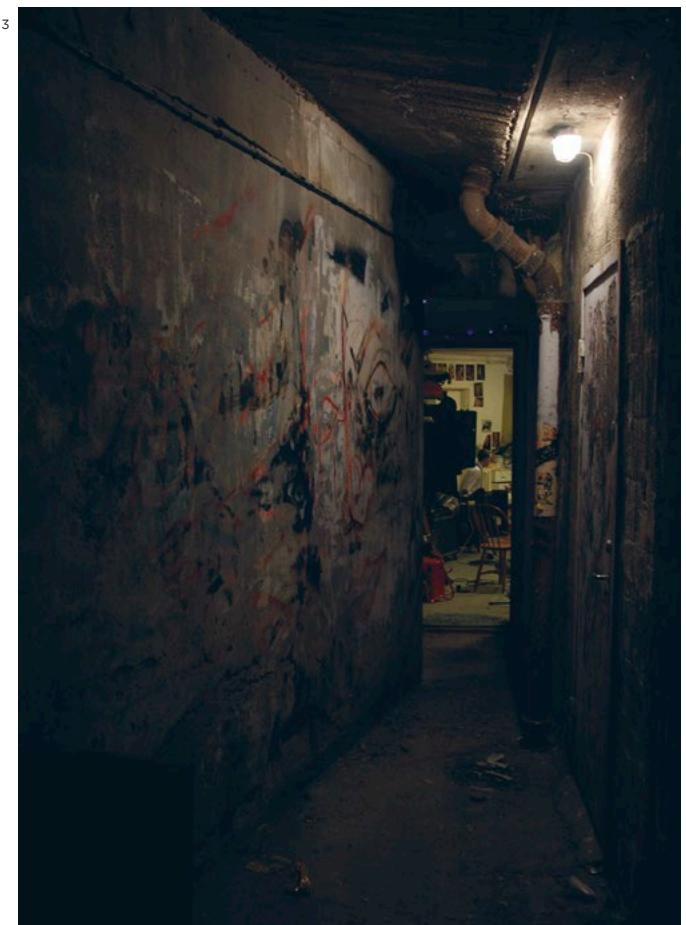
Diskotekets egen estetik bygger på lika delar konstnären Hieronymus Bosch, TV-serien *OZ* och filmen *Bad Boy Bubby*.

I ett av spåren på *Det ska se ut som slutet* konstaterar Anna-Karin Andersson att livet inte alls blir bättre, utan att skriken bara ersätts med en stum tystnad. Trots att *Det ska se ut som slutet* räknas som en debut har Diskoteket spelat ihop som band i mer än tio år. De uppstod 2002, i dammet från flera tidigare konstellationer.

– Det är lätt att bli kitschig när man handskas med »mörka känslor« som vi gör, menar basisten Karl Sydstrand. Men det handlar mycket om attstå för att man faktiskt mår riktigt värdelöst ibland och bara vill slå sönder något. Att behandla mörka känslor föll sig naturligt för oss. Men vi har också låtar om känslor som i alla fall inte jag skulle kalla för direkt mörka. Frustration till exempel. Det är mer en föraning om mörkare känslor. En iakttagelse man kan göra är att om vi lagt på en koskälla så brukar texten handla om sex. ☺

sjuttiotalet, nu används de till att skapa Sveriges disigaste rockmusik.

4. Snorri Karlsson och Love Sydstrand.

Joanna Rytel

Konstnär född 1974. Kom till Göteborg från Warszawa som sjuåring. Har bland annat gjort verken *Want to Play Doctor with Your Dick*, *Gang Bang Barbie* och *Abortion Graveyard*.

BOMBAY TAJ, ASPUDDEN, Stockholm. Juni 2012.

– Om jag ser plågad ut så är det inte ditt fel. Jag tycker alltid att det är ganska tråkigt att svara på frågor om min konst.

Nej, det är ingen fara. Men då börjar jag med att fråga varför tycker du att det är tråkigt?

– Det är så tråkigt att prata om det. Men det är nog mest för att jag är lite lat. Att förklara känns lite, ja, tråkigt. För mig. Det behöver ju inte vara det för andra människor.

Tycker du själv att det finns ett behov av att förklara dina konstverk i efterhand?

– Nej, jag har inte det behovet. Alla förklaringar, bakgrundens till varför jag har gjort något, finns oftast med i dem. Men jag förstår att jag måste förklara – det blir ofta fel annars. Samhället är ju så normativt och de normerna gör att människor också missuppfattar.

Vad håller du på med just nu?

– Jag har hållit på med en film ganska länge, om manlig infertilitet. Eller om fixeringen om att bli gravid med en fertil man. Jag har hållit på med den länge, säkert i tre år, till och från.

Brukar du alltid hålla på så länge?

– Ja, faktiskt. Eller jag gör oftast flera saker samtidigt. Jag behöver den tiden för att kunna pausa och få distans. Jag brukar oftast få ändra ganska mycket. Men jag måste göra det jag gör helhjärtat, så ibland måste jag vänta in rätt känsla.

Brukar det bli som du tänkt dig?

– Jag vet inte faktiskt. Men jag brukar bli väldigt nöjd. Men jag jobbar som sagt på flera olika sätt. Vissa av mina videor tar flera år, medan andra är gjorda i stunden.

Vad var bakgrunden till att du ville göra en film om manlig infertilitet?

– Dels för att det har blivit aktuellt i min kompiscrets, när folk börjar att fylla trettiosex, trettiosju. Hela barnrejen blir så påtaglig då. Och den är inspirerad av det, kan man säga.

Den vanliga ingången är ju ofta att det är kvinnan som inte kan få barn. Varför är det så, tror du?

– För att vi lever i ett patriarkalt samhälle. Man måste vara på ett visst sätt. Det är tabu att inte vara fertil. Det är djupt skamligt för en man att vara infertil. Om det inte går att skaffa barn tänker de flesta att »men vad då, hon är väl inte så gammal«. Folk tänker inte på att det kan vara sperman, trots att dålig sperma, enligt statistiken, ligger bakom femtio procent av de fallen.

Du har en gång skrivit att konstnären har »rollen att uppmärksamma tillstånd i samhället«. Vilka är de tillstånden som du cirkulerar runt?

– Det är olika beroende på vilket verk som du har att göra med. Jag har ju till exempel behandlat ämnet abort. Det är ganska tabu, särskilt om du gör det mer än en gång. Eller att tänka tankar som man inte vill tänka. Jag gjorde en film om vita tjejer som fascinerades av svarta killar, men som ändå inte kan bortse från rasistiska tankar. Eller djur – att man alltid ska se ned på djuren och äta dem, eller något sådant. Så det har varit olika teman, beroende på. Om jag själv blir provocerad av någonting, till exempel.

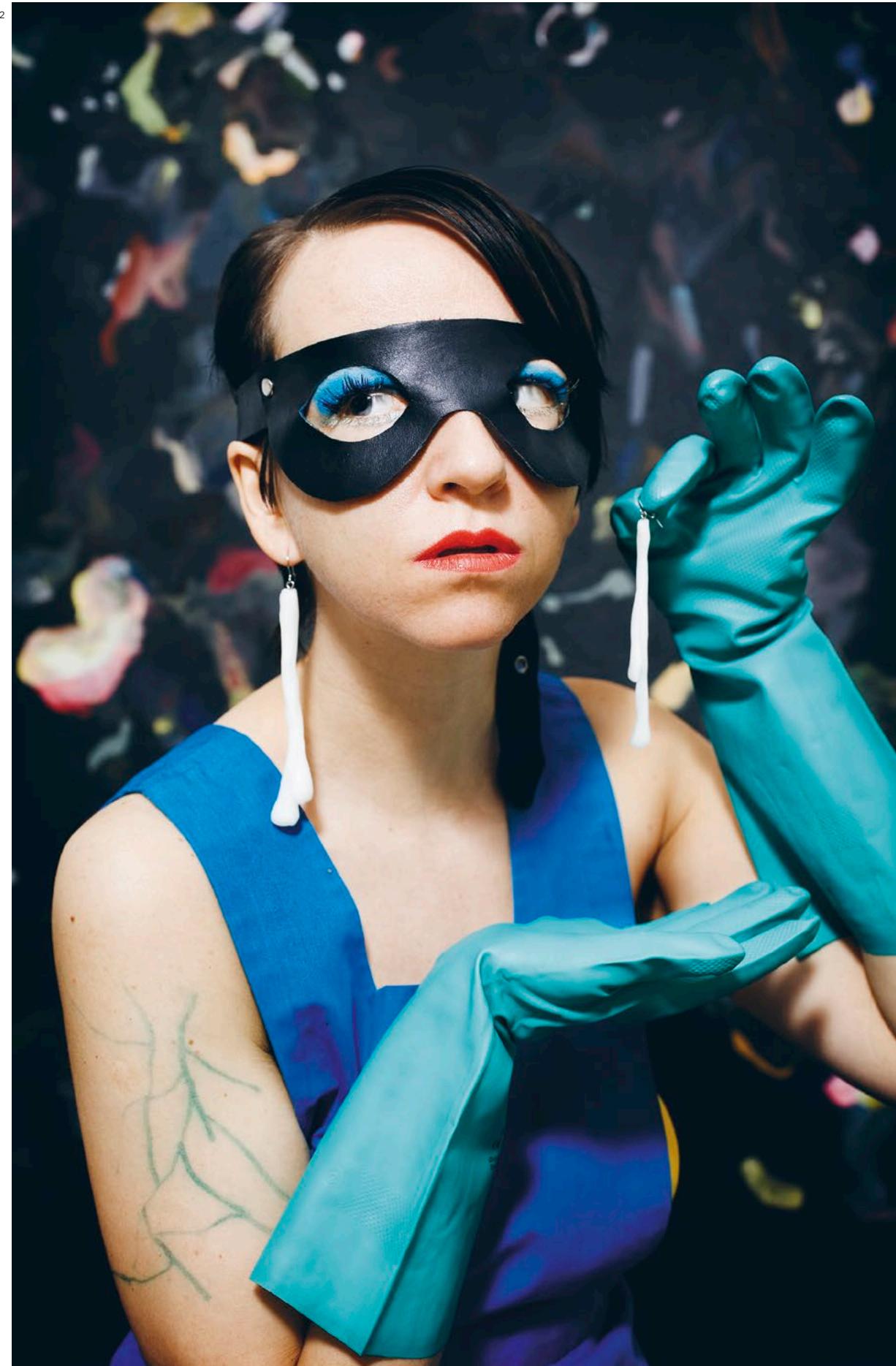
I The Seal säger du att du inte får tänka att du är en gravid kvinna, då blir du sjuk. Vad betyder det?

– Jag, eller snarare kvinnan i filmen, får inte tänka att hon är en kvinna för då blir hon galen. Så hon förmiskar sig till ett djur för annars får hon tvångstankar. Hon blir en säl. Om hon är en säl så är det bara sälungen som kommer ut när hon ska föda. Men föder hon ett människobarn så kommer barnet att få hjärnskador för att hon krampar så mycket.

Hur mycket av det hämtade du från dig själv?

– Det säger jag inte. Jag brukar aldrig säga om saker handlar om mig själv, för det känns så oväsentligt. Det kan handla om vem som helst. Jag kanske inspireras av någonting från mig själv, men det kan lika gärna ha kommit från något som någon annan har sagt.

Du gick ut Konstfack 2004. Har ditt ärende, eller dina tankar om samhället, förändrats sedan dess?

– Det kommer förstas hela tiden nya ämnen. Men det patriarkala och normativa samhället kvarstår ju. Men sedan utgår jag ju från olika ämnen som dyker upp i min omgivning. Och den skiftar ju. Det har ju med ålder och ens umgängeskrets att göra.

Många blir provokerade av din konst, kanske särskilt när du på något sätt tar utgångspunkt i något som har med sex att göra. Du får säga emot mig om jag har fel, men jag har en känsla av att sex inte är särskilt dramatiskt alls hos dig.

– Det kan ju vara provokerande, för vissa, att jag tar mig den rätten att ha med mycket sex i min konst. Sex har ju tillhört männen så mycket.

Tror du att det är för att du inte problematiserar själva sexet?

– Jag vet inte. Vad tror du?

Jag tror att människor reagerar för att det, åtminstone i mina ögon, sällan finns en problematisering av själva sexet. Det är bara där, utan att du pekar på andra saker. Men traditionen är ofta att sex ska vara problematiskt, särskilt om konstnären eller författaren är kvinna.

– Ja, det kan säkert i sådana fall upplevas som provokerande. Att sex är ett naturligt inslag i min konst utan att den handlar om det. Om jag inte gör någonting med det kanske det är det som provocerar.

Varför tror du att du sökte dig till konsten?

– Det är väl för att där kan ingen stoppa mig. Där bestämmer jag. Jag är totalt fri. Jag känner ofta att man är totalt hämmad i samhället. Jag måste tänka på vad jag säger, vad jag gör och hur jag ser ut. Men just i konsten är jag befriad.

Var det självklart att du skulle börja göra konst? Hade du verktygen för att bli konstnär?

– Jag sökte mig till förberedande konstskola för att jag inte ville vara en del av samhället. Så jag tänkte »åh, jag måste jobba med något, vad ska det vara?«. Jag ville att det skulle vara något kreativt. Jag funderade på att bli scenograf. Men när jag började på konstskolan så träffade jag andra som redan hade gått där och de sysslade med konceptuell konst eller höll på att söka till konsthögskolor. Så jag upptäckte konsten där. Det var där som jag förstod vad det innebar att göra konst.

Skulle du säga att det finns humor i din konst?

– Jo. Men oftast försöker jag jobba med en barnslig estetik, men med ett hårt innehåll. Jag tänker inte på att det ska vara humoristiskt i första hand.

Författaren Agneta Klingspor sa för många år sedan att du borde växa upp och att du hade ett barnsligt tilltal.

– Ja, och jag blev jätteglad. Jag tog det som en komplimang. Konsten ska se oskyldig ut men med ett hårt innehåll. Det är min strategi.

Tycker du att det finns ett problem i att du blir »den feministiska konstnären«?

– Om man är i konstvärlden blir det ett problem, för

1+2. *Geisha & Spermaörhänge* (från arbetet med *Dirty Diaries*). »Det är lätt för mig att göra konst. Jag brukar tacka min hjärna för att den är så kreativ. Det är bara att tänka, litetgrann.«

om man gör en utställning om landskap och jag nu skulle ha ett verk som skulle passa i den blir det liksom »men vad då, Joanna Rytel, hon gör väl inte sådant?«. Då vet man inte att jag också arbetar med andra ämnen. Man faller bort.

Är det viktigt att din konst reagerar mot någonting?

– Det är liksom min drivkraft. Det bara blir så. Jag tycker att saker är örättsvisa eller onödiga. Då vill jag skapa en egen värld.

Vilken var din bakomliggande tanke bakom Want to Play Doctor with Your Dick?

– Jag var nog upprörd på hur man såg på horor. Jag tyckte att det var örättsvist. Så jag klädde ut mig till en prostituerad och delade ut flyers till män som jag tyckte var attraktiva, som jag kunde tänka mig att sälja sex till. Så många män fick ingen. Det var ett sätt att ta makten över männen, som prostituerad. På flyern stod det »Vill du leka doktor med din snopp? Kontakta sex4moneyismydream@gmail.com«. Det är också en sak som är tabu, att man säljer sex för pengar. Jag tycker att det är jättebra.

Varför är det bra?

– Men varför ska man knulla gratis? Man får jätte-mycket betalt. Men så klart finns det olika slags sexköp. Jag menar mer, vad ska man säga, kravmärkt prostitution. Jag ser inga problem med det. Det är upp till männen att ha respekt. Jag tycker att man får göra som man vill.

Tycker du att det är mer problematiskt att köpa sex än att sälja sex?

– Jag vill inte problematisera det. Det drabbar ju de som säljer sex. Som den svenska sexköpslagen. Det gör att man flyttar sin verksamhet till platser där ingen upptäcker dem. Kvinnorna blir mer utsatta då. Samtidigt kan man ju tycka synd om männen också. De kanske har svårt att få sex för att de är så fula och vi lever i ett utseendefixerat samhälle. Det finns ju väldigt många teorier om varför man köper sex. Vissa är uttråkade, vissa vill ha någon slags makt.

Finns det någon del i din bakgrund – exempelvis att du kommer från Polen – som märks i din konst i dag?

– Det är klart att det finns det. Det finns det nog hos alla. Men just kanske att jag är polsk och att det i Polen finns en tradition av att vara modig. Svenskar är ganska fega och rädda. I min kultur är man inte lika ängslig. Jag är inte så rädd, jag gör vad jag vill.

Är du rädd någon gång i ditt konstnärsutövande?

– Nej. Det är det som är en sådan kontrast. Jag kan vara rädd för mycket i det verkliga livet. Men i min konst är jag totalt orädd.

Upplever du någon gång att du har en publik som i första hand inte är en del av »konstvärlden»?

– Ja, absolut. Jag förhåller mig till dem. Jag gör inte konst för konstmänniskor, för de som redan vet eller som är intellektuella. Jag försöker att utgå från hur folk tänker i största allmänhet. Jag vill inte göra konst för kultureliten. Jag vill göra konst för alla. ☀

Sand Circles

Martin Herterich

Artist född 1985. Har bland annat gett ut kassetterna *Midnight Crimes* och *Motor City*. Martin är också en del av *Masskultur*, ett forum för artister och konstnärer inom den svenska DIY-scenen.

DET ÄR NATT i Motor City och Martin Herterich väver trådsmal kassettrock från hemmet i Vårberg. Det har han gjort sedan han började att spinna hiphopmixtapes tillsammans med sina vänner i garaget.

Trådarna löpte fram till punkscenen.

– Jag blev fascinerad av punkens energi. Det kändes som att den var en av få scener som kunde erbjuda ett riktigt alternativ till den kommersiella skiten och till de trista gårdsbanden. Jag tror att mina grundvärderingar till stor del härstammar därifrån. Vad ordet »punk« betyder är en uttjatad diskussion. Men för mig handlar det om en politisk inställning till musiken och skapandet – och friheten att göra det som faller mig in. Om att bygga en *scen*. En musicalisk gemenskap, ett nätverk. Kort sagt ett hållbart alternativ till det där andra.

Ett tillägg från författaren av den här texten: »Punk« hittas numera mycket sällan i den musik som traditionellt kallas punk. Den musik som i dag imiterar ljuden av Vic Godard och Discharge är nu nära meningslöshetens rand. Operationen misslyckades, patienten dog.

I stället finns arvet från punken så mycket oftare i den hemväda och elektroniska musik som är Sand Circles hemvist. Så är Sand Circles också ett projekt som har mer med knotrig electronica att göra än med regelrätt punkfräs.

Sand Circles uppstod i ljuden från en skrotig men fungerande keyboard, en portabel kassettstudio och en trummaskin. Martin hade hittat utrustningen och började att testa sig fram.

Tidigare hade han gett ut musik under eget namn – men Sand Circles skulle bli någonting annat.

Hans första kassett på skivbolaget Not Not Fun – som har gett ut artister som den estniska protohousedivan Maria Minerva och Peaking Lights från Wisconsin – utgjordes av övningarna på den nötta utrustningen.

Vad skiljer Sand Circles mot dina tidigare projekt?

– Att jag för första gången försöker arbeta utifrån en etablerad form. Låten, sången eller vad man nu vill kalla det. Jag har undvikit att definiera formen allt för noga. Det kan röra sig om allting från enkla ackord som upprepas i en minimalistisk cirkelrörelse till mer traditionella låtstrukturer. Dessutom ville jag ha ett namn som inte var »jag«, för att förstärka den narrativa delen i Sand Circles musik.

Sand Circles beats doftar av öknen, stranden och stadsnatten.

– Men det är inte nödvändigtvis en eskapistisk känsla som jag försöker att fänga. Det är snarare så att jag är väldigt förtjust i att utforska den fiktiva aspekten i musik och att jag har svårt att komma ifrån ett konceptuellt tänkande när jag arbetar med något. Jag gillar tanken av att skapa bilder och berättelser i huvudet på folk som lyssnar, utan att direkt uppmuntra eskapism.

Martin Herterich är också involverad i den oberoende konsert- och festarrangören Masskultur i Stockholm. Ett projekt som uppstod ur ett numera nedlagt projekt som hette *Ny musik för hållbar utveckling*.

Han kallar Masskultur för ett ambulerande showcase för den oberoende svenska underjorden.

Masskultur och Sand Circles bygger båda på de grundvärderingar som Martin Herterich talade om i ledningsvis. Det finns en idé om att upplösa skillnaden mellan utövare, lyssnare, artister och besökare.

– Med Masskultur vill vi bevisa att man kan göra något utan ekonomiska intressen i ett samhälle där pengarna vanligen styr. Och så vill vi anordna sjukt roliga fester som folk minns, inspireras av och längtar tillbaka till. Om man kan visa att det går att göra inom vår lilla scen kan man hoppas att folk även börjar överföra de idéerna på samhället i stort. Antikapitalism och gemenskap framför individualism är något i högsta grad politiskt för oss. ☀

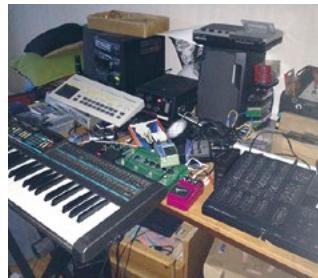
1

2

3

4

5

1. Sandcirkel vid Sätrabadet, Skärholmen.

2. Martins hus i Vårberg, tidig morgon.

3. Kaos i hemmastudion.

4. Rullbandspelaren är av modellen Uher Royal De Lux. Modellen tillverkades mellan 1970 och 1975.

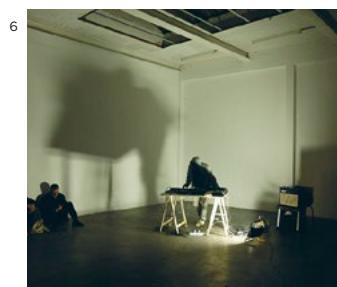
5. Sand Circles, Quiltland och Iko Nori soundcheckar i Wien, Österrike.

6. Sand Circles live på galleri Croxhaxpox i Ghent, Belgien.

7. Köksblommor i hemmet.

8. Masskulturväll med Daniel Higgs på Cassette Gallery, Stockholm.

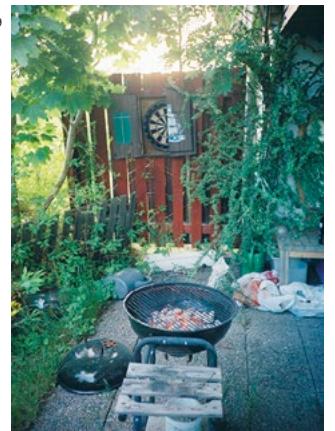
9. Grillkväll hemma i Vårberg.

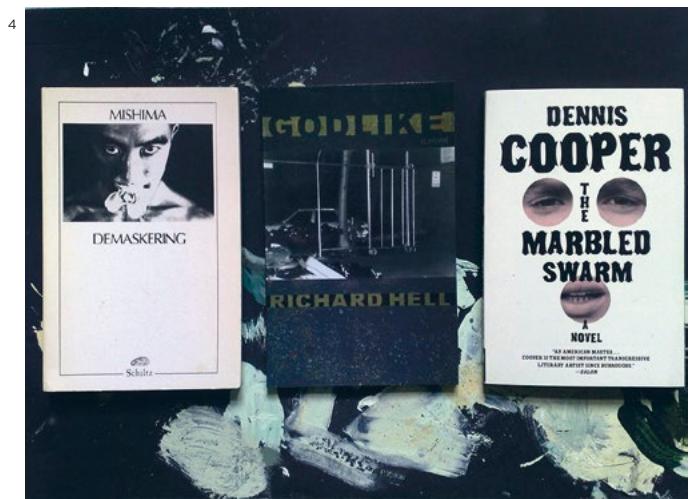
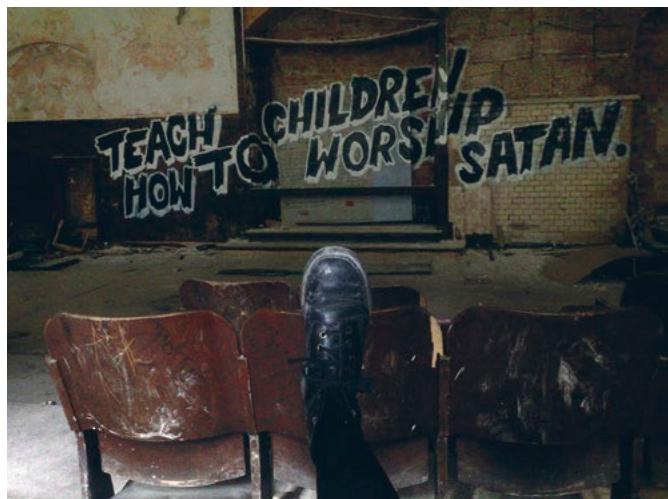
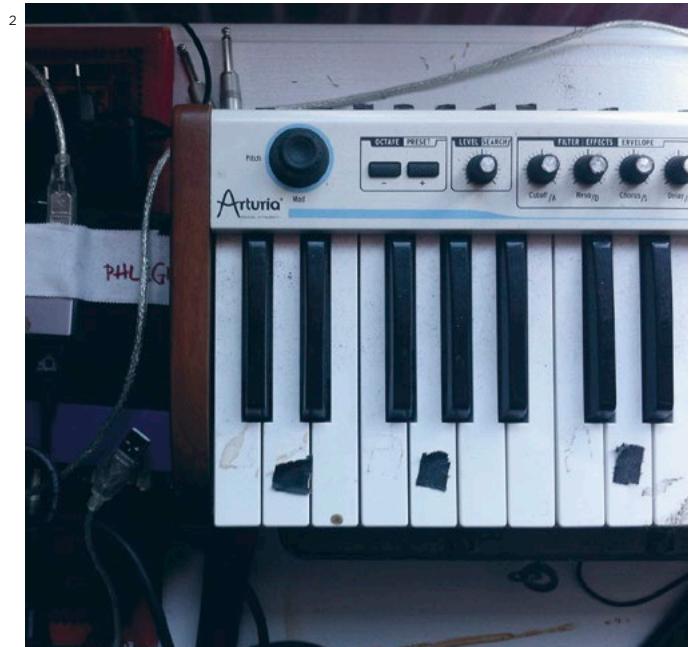

8

9

1. En av Josefins Hinders uppväxtplatser.

2. Synthen Arturian - en av Josefins livgivare.

3. Från ett nedlagt ryskt sjukhus, utanför Berlin. Skon i förgrunden är en av Josefins favoritskor.

4. Bra böcker: Richard Hells *Godlike* från 2005, Yukio Mishimas *Demaskering* från 1987 och Dennis Coopers *The Marbled Swarm* från 2011.

5. Huvud, axlar, knä och tå - Josefins Hinders kassettsamling.

6. Josefins Hinders mamma och pappa.

Josefin Hinders

Scenograf, författare och konstnär. Debuterade med boken *Fula Edith – En dag blev vi stora*. Spelar i bandet Forest och gör musik under namnet Eve of Isis, tillsammans med Amanda Schoepflin från San Diego.

DEBUTROMANEN *Fula Edith – En dag blev vi stora* är en stenhård Ken Loach-film i textformat. Också Loach har, från genombrottsfilmen *Kes* till 2007 års *It's a Free World...*, gestaltat negativet till Hemnet-generationens blanka ytor.

Josefin Hinders upphackade dagbokspoesi är själva motsatsen till de rustika köksdetaljer som har gjort Hammarby Sjöstad i Stockholm till ett Pepsodent Whitefängelse. *Fula Edith – En dag blev vi stora* existerar precis i skärningen mellan tindrande ungdom och cynisk vuxenvärld.

I en av hennes dikter – en dikt som handlar om Fula Ediths pappa – skriver Hinders så här:

Genom livet stöter man på saker som gör ont människor som slår på en till det börjar att regna in. Det som gör ondast i mitt liv var att jag aldrig fick träffa min pappa mer än en minut.

Det är några av de sorgligaste rader som jag har läst.

Fula Edith – En dag blev vi stora bör nu kanske inte läsas strikt självbiografiskt, men Josefin Hinders och *Fula Edith* sitter ändå tätt ihop.

– *Fula Edith* och jag är exakt samma, säger Josefin Hinders själv. Men man kan säga att Edith fick uppgiften att ta min penna. Det var inte meningen att jag skulle börja skriva.

Hon växte upp på flera platser i Sverige: på ett berg i Norrland, i förorten Bredäng utanför Stockholm och på en ungdomsvårdsskola i Norrtälje. Det är den resan som ligger till grund för hennes debutroman.

I lågstadiet upptäckte hon att alla de andra eleverna redan kunde läsa. Så hon började att läsa som satan, för att komma i kapp.

Josefin Hinders hemliga mål var att läsa alla böcker som fanns i skolbiblioteket. Som åttaåring läste hon *Djurfarman*, *Alice i underlandet*, Gustav Fröding och alla böcker i Tolkiens trilogi. Böckerna fick henne att komma dit hon ville i sitt huvud.

Och musiken närmade sig.

En sommar, under perioden när Josefin Hinders klottrade som värst, var Public Enemy hennes soundtrack. Då var hon fjorton år. Ett år senare – den här gången på ungdomsvårdsskolan – står hon och mockar skit i stallet. Och nästa fas slår in.

Från en liten radio strålar The Orbs singel »Little Fluffy Clouds« ut genom fönstret. Alex Patersons och Jimmy Cautys fluffiga housesingel bygger på en sampling från en intervju med musikern Rickie Lee Jones, där sångerskan framkallar minnesbilder från hennes barndom. Men orden drunknar i brittiskt dis.

Josefin Hinders sprang upp på sitt rum för att spela in de sista minuterna av »Little Fluffy Clouds«. Och hon kände att det var början på någonting nytt.

Fula Edith är i sitt språk upphackat och fragmentariskt. Men ändå lyckas Josefin Hinders få läsaren att följa hennes berättelse från början till slut. Det finns ett mycket tydligt beat i den trasiga texten.

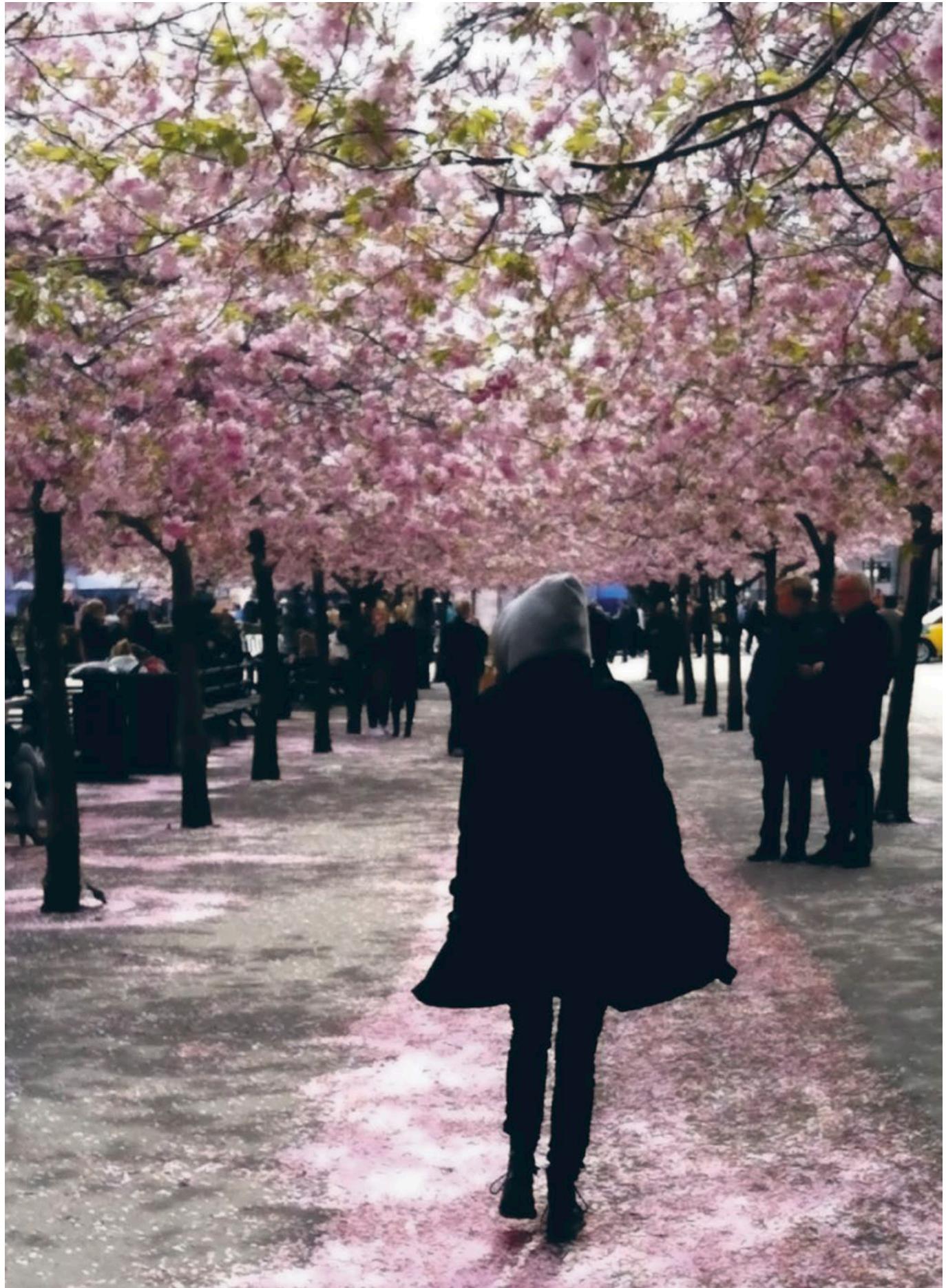
När hon skriver lyssnar hon alltid på musik. Då kan hon skriva efter samma rytm som låten hon lyssnar på.

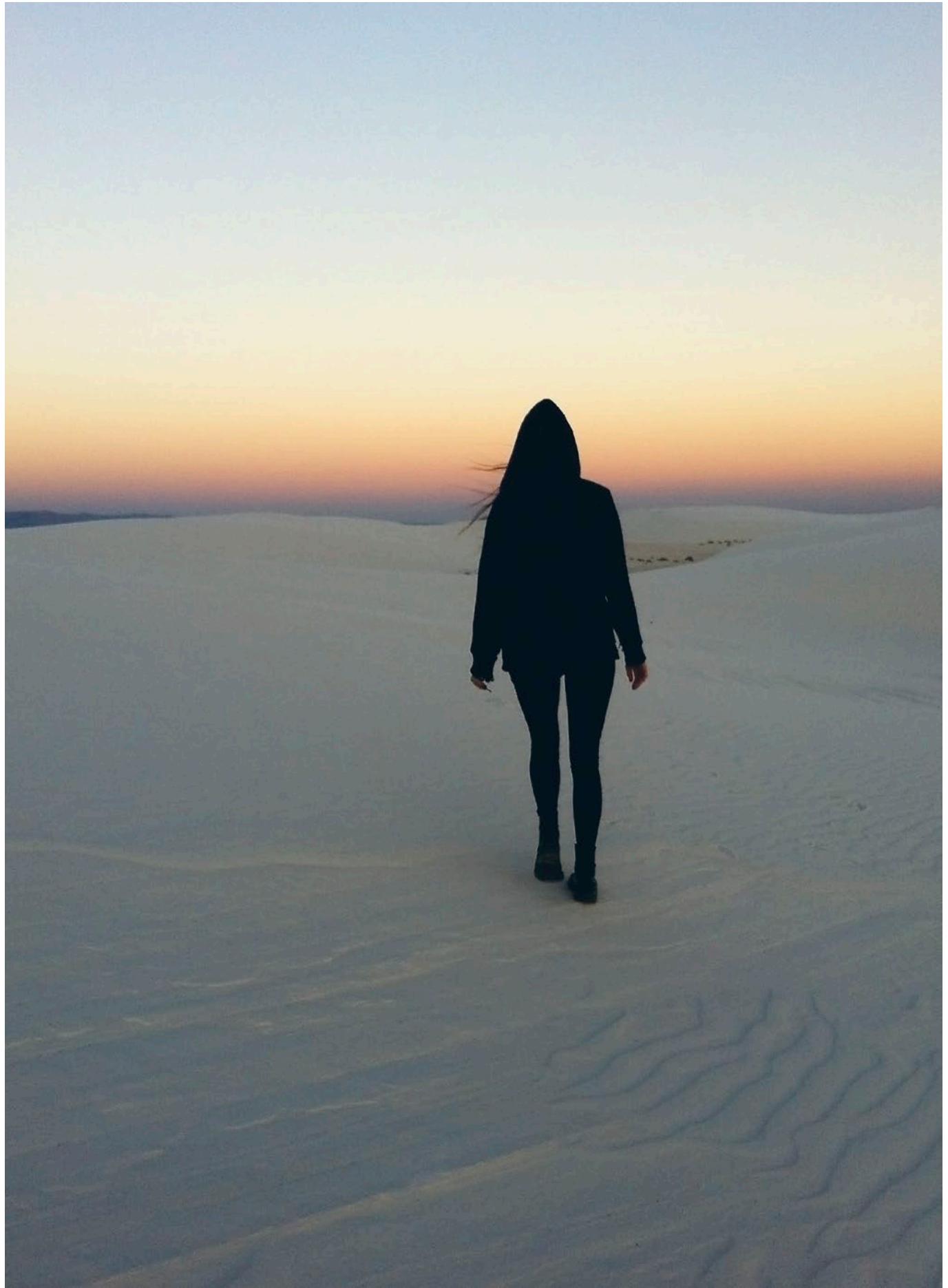
I hennes språk och i hennes musik – Josefin Hinders är också en del av den svenska gruppen Forest och gör också musik under namnet Eve of Isis – finns en total anarki som kombineras med solidaritet och kompromisslöshet.

– På ett sätt kanske mitt liv hade varit trevligare för mig och min omgivning om jag inte hade haft ett behov av att skapa. Men jag hade inte överlevt utan ord, ljud och bilder eller känslan av att forma något med mina händer. Den dagen som jag inte har någonting som jag vill uttrycka finns jag inte.

Hon säger att hon är glad över de fria händer som den lilla skalan har gett henne. Det finns ingen norm att anpassa sig efter i Josefin Hinders hörn.

– Men ändå kan jag tröttna på mitt fokus att fantisera fram världar, när jag i stället kanske borde jobba med att hjälpa ungdomar på glid eller jobba på hemtjänst och hjälpa gamla. Två riktiga och viktiga yrken. ♣

Erik de Vahl

Popartist född 1983. Debuterade 2003 på skivbolaget Service. Har i urval släppt albumen *Spring 2012*, *Oh! My Spine & Secrets Adrift*. Fick en dotter våren 2012. Jobbar som brevbärare.

PAPPA KLEV i en hink med fotogen och höll på att brinna upp.

Erik de Vahl växte upp i Kramfors, Ådalen, i Västernorrlands län. (För övrigt också platsen för Ådalshändelserna 1931, då fem personer sköts ihjäl av militär under en arbetskonflikt.)

När Erik var tio år gammal köpte familjen ett nedlagt ångkraftverk vid Ångermanälven – det skulle bli ett galleri – och flyttade ut i skogen. Erik började att försjunka ned i sig själv.

– Jag grubblade mycket. Att jag skulle syssla med musik var ingenting som jag trodde på förrän något halvår innan jag gav ut min första skiva på skivbolaget Service. Det känns nog fortfarande som ett stickspår i livet.

Till yrket är Erik brevbärare. Ett yrke som har romaniseras efter att kända namn som författaren Charles Bukowski och Subway Sects Vic Godard har utövat det. Brevbäraren Gladys Hillier inspirerade till titeln på ett album av den brittiska folkgruppen Fairport Convention: *Gladys' Leap*.

Tidigare har Erik de Vahl sagt att hans fasta anställning gör honom friare i sitt skapande. I dag är han mer tveksam.

– Mest är jobbet nedbrytande. För fem år sedan var det en dröm att vara brevbärare, jämfört med hur vi har det nu. Vi hade ett fruktansvärt år på min arbetsplats i fjol. Det var en stor omorganisation som ledde till massvis av övertid och som slet hårt på oss brevbärare. Det blev en del konflikter och tragiska vändningar. *Spring 2012* blev till under samma period.

Under några månader 2011 fick Erik de Vahl med sporadiska mellanrum låna en lokal. Där skrevs de

»Jag vet inte om jag egentligen vill inspirera någon att gå sin egen väg och följa sitt hjärta. Ibland är det kanske bättre att hålla ihop och använda hjärnan i stället. Jag vill oftast bara få mina låtar att låta så bra det går.«

flesta av låtarna till *Spring 2012*.

– Det kändes inte så viktigt just då. Men det var det nog. Men med de nya arbetstiderna hade jag inte tid att vara kvar i lokalen. Det gjorde mig uppgiven och knäckt. Men skivan blev rätt bra i alla fall.

Hur påverkade din dåliga rygg Spring 2012?

– Mina kroppsliga krämpor är inte något nytt. Det blev bara mer konkret när allting som jag tog mig för plötsligt gjorde ont i några veckor. Man börjar fundera på framtiden då. Pappa skadades när han var i min ålder. Mitt jobb är inte alls lika farligt men de tankarna har börjat att gå som tankeblixtar genom ryggraden på mig det senaste året. Ibland när jag är ute och kör postbil i rusningstrafik utan någon sikt i backspegeln känner jag i hela kroppen att »nu jävlar smäller det« när jag ska byta fil. Det gör det förhoppningsvis inte, men känslan är fruktansvärd i just det ögonblicket. Ändå fortsätter man jobba på som en galning. För att få allting att gå ihop.

Är artisten »Erik de Vahl« en reaktion mot något?

– Det som jag kan göra med min musik är väl på sin höjd att någon gång slå in en kil i den ideologiska överbyggnaden. Men oftast blir det bara estetik ändå. Man måste kanske vara ganska ung och romantisk för att tro att popmusik i sig ska kunna förändra något. Men ibland tror jag fortfarande att min musik kan betyda något.

På din blogg skrev du att »jag är ju inte någon musiker, men jag är knappast något annat heller.«

– Det finns massvis av skickliga musiker på mitt jobb. De kan komplicerade takarter och ackord. Framför allt kan de hålla takten. Jag får ofta ont i fingertopparna av att spela gitarr. Jag kan inte kalla mig musiker utan att samtidigt förödmjuka en massa anständiga yrkesmän. Samtidigt är det nog ändå musik som jag är bäst på här i livet. ☀

Gisela Schink

Konstnär född i Örnsköldsvik 1968. Arbeten i urval:
Jag vill att du vill ha mig, Jag orkar inte knulla längre –
Vill du ha en väska? & Vem vore jag om jag inte försökte?
Jobbar som undersköterska inom akutsjukvården.

»**THERE'S A BACKLASH** against womyn that's really bad right now« sa en gång den amerikanska författaren Kathy Acker.

»Womyn« är en alternativ stavning av »woman« som har använts av feministiska skribenter i ett försök att betona kvinnors självständighet.

Kathy Acker var en del av den amerikanska punkvägen. En postmodernist som ägnade sitt liv åt att utforska sex, våld och feminism. Hennes texter präglades av hårt grafiska sexskildringar som sprack upp ur punkvägen.

Acker dog i sviterna av bröstcancer 1997 – men backlashen piskar fortfarande. Under lång tid har den kvinnliga sexualiteten ansetts vara någonting lömskt och smutsigt. Kathy Acker var en av de kvinnor som försökte att ta tillbaka knullandet från de som hade stängt in knullandet i ett mörkt skåp. Där Acker var explosiv är konstnären Gisela Schinks uttryck annorlunda – men de är båda barn av samma tradition.

Schink skrev också i början av sin karriär – i mitten av nittiotalet – brev till Acker. Det var under en period i livet då hon fann sig i plötslig kontakt med den typ av tänkande och förhållningssätt till livet som brukar kallas för konstnärligt.

– Jag var väldigt bra på att leta rätt på kultur som intresserade mig, säger Gisela Schink. Jag målade, skrev och gick på så många konserter som jag kom åt. Jag liftade till Stockholm och såg The Jesus and Mary Chain och Sisters of Mercy samma helg. Det var stort. Och om man inte var musiker så var rollen som konstnär ganska naturlig. Konst betydde för mig att tillhöra en grupp i samhället som ställde sig utanför och ifrågasatte.

Hon är uppväxt i en tid då sex skulle vara *naturligt*.

1. »En bild på mig som jag har tagit med hjälp av Photo Booth i datorn. När min gamla dator kraschade försvann mina trehundra Photo Booth-bilder. Så jag har fått börja om.«

2. »Ett litet utsnitt av min i övrigt rörliga hall. Tavlorna har Lisa Rydberg gjort.«

3. *Vem vore jag om jag inte försökte?* Nationalmuseum, 2011.

Men det var också en tid bara en generation bort från oönskade graviditer och när sexuellt aktiva kvinnor mycket konsekvent skuldbelades.

I sina målningar kämpade Schink för att inte göra tilltalande eller nostalgitiska bilder.

– Tänk Francis Bacon. Jag ville komma åt en absolut känsla utan att vara sakral. Jag vill göra upp med en allmän behagsjuka och då passade sex bra in. Nästan alla skildringar om sex handlar om någon slags flört och jag upplevde att många också vill ha det av konsten. Jag tyckte att det var att förminka konst, sex och hela livet. Sex för mig är ett lika vitt begrepp som konst. Det är allmänmänskligt – fast i grunden en djup upplevelse för individen. Eller det kan vara det åtminstone. Den låga statusen som sex har gör det väldigt intressant och roligt att jobba med. Sex är någonting som man lätt avfärdar. Jag tycker att det är intressant hur folk beter sig sexuellt och hur sexualitet skildras och skapas.

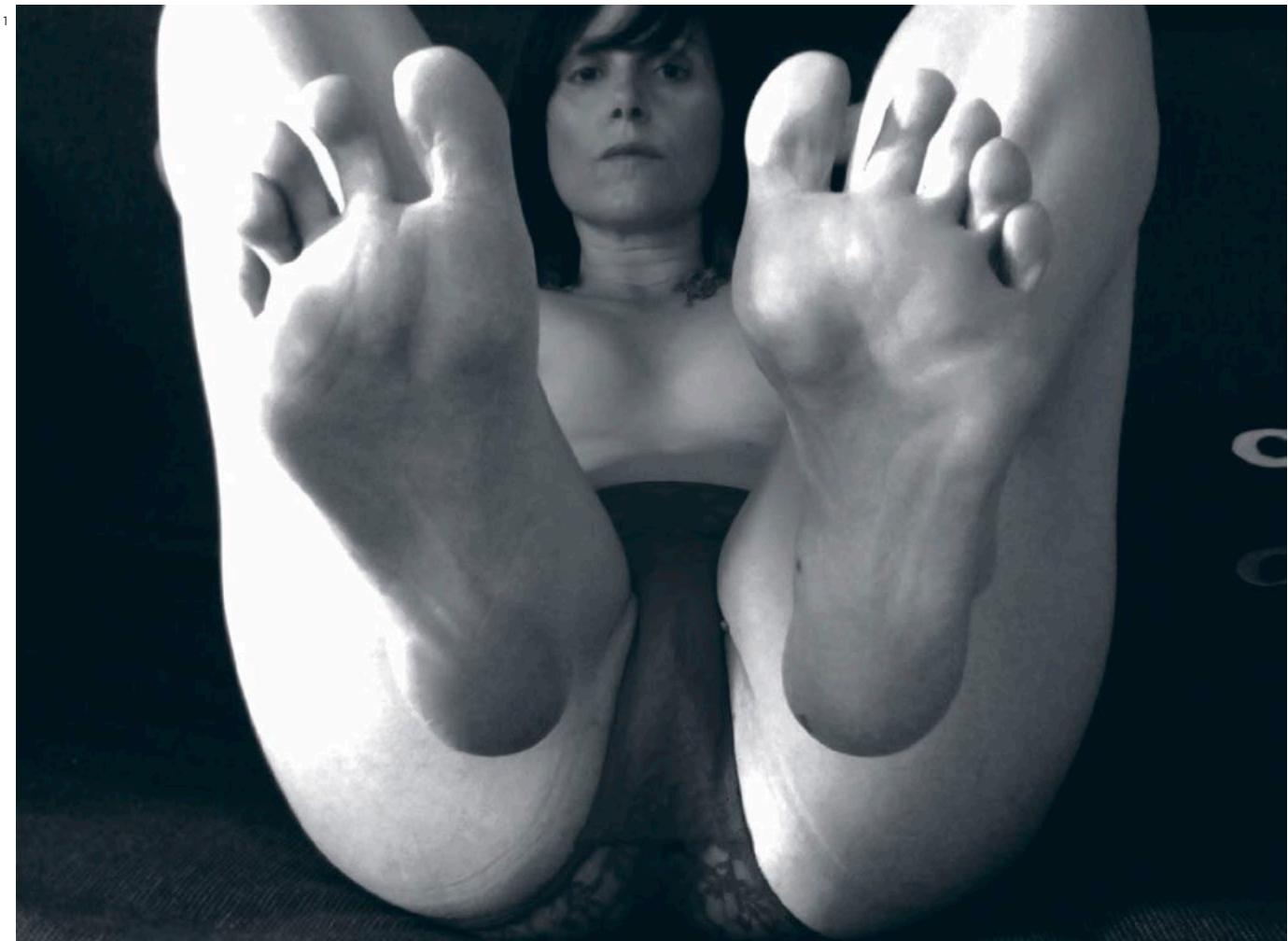
Har mottagandet av dina verk förändrats sedan du började?

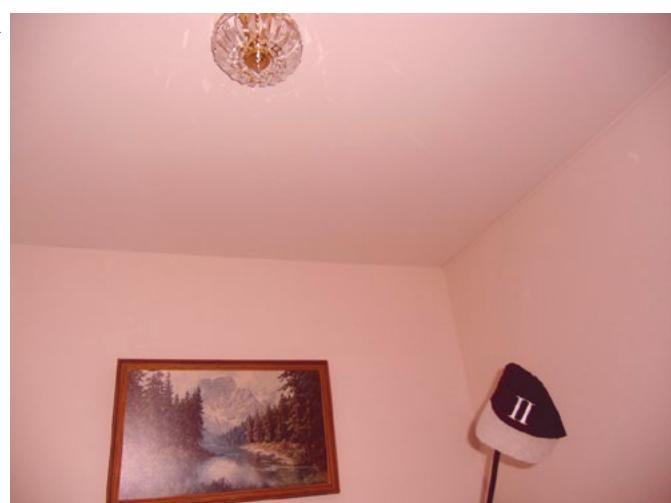
– Tiderna har förändras och jag har förändrats. 1998 var jag en ung kvinna som var otroligt medveten om den uppenbara gränslöshet som fanns i mina verk och mitt sätt att呈现出 dem. Samtidigt var jag helt omedveten om vad det innebar. Det var en styrka. Jag tyckte att det var viktigt att vara gränsöverskridande. Det är själva signumet för samtidskonst. Men när jag fyllde ett rum med mina färgkoordinerade väskor – utställningen *Jag orkar inte knulla längre. – Vill du ha en väska?* – på Liljevalchs blev besökarna genuint glada. Det förvånade mig och det tog ett tag innan jag kunde ta in det. ♦

4. »Under ett besök i Örnsköldsvik såg jag tigrarna, fikandes i solen utanför en thaikrog. Jag gillade det absurd, lite taffliga och samtidigt välkomnande i arrangemanget.«

5. *Jag orkar inte knulla längre. – Vill du ha en väska?* Från Ladyfest, Malmö Högskola.

6. *Jag har alltid älskat ensam*, affisch, 2000.

Kalle J

**Musiker född 1986. Fullständigt namn: Kalle Jönsson.
Bor i Fruängen utanför Stockholm. Uppväxt i Skallberget, Västerås. Debuterade 2006 med albumet
Om du lyssnar noga. Släpper ny musik i lågmäld takt.**

You gave the best you had to give
 You only had one life to live
 You fought so hard you were a slave
 After all you gave there was nothing left to save
 The Alan Parsons Project – »Nothing Left to Lose«

Lämnar du så lämnar jag
 Allt det fina har jag kvar
 Om det är någonting så ta
 Kalle J – »Inget att förlora«

DET TÄNDES EN gnista när Kalle Jönsson hörde »Nothing Left to Lose« för första gången. Ett spår på albumet *The Turn of a Friendly Card* från 1980.

Ett temalbum om någon som har druknat i rastlösheten. Någon som en kväll satsar allting som han äger på ett casino och som förlorar allt han har. En slags, om än väldigt avlägsen, kusin till Richard Yates klassiska roman *Revolutionary Road*:

– Det var speciellt när jag hörde den för första gången, berättar Kalle Jönsson. Efter en timme hade jag texten på svenska. Det skedde väldigt spontant.

Det är när detta skrivs sex år sedan han albumdebuterade med *Om du lyssnar noga*. På det albumet tog det fyrtio sekunder av trummaskiner innan han formulerade sin musikaliska politik.

»Det är precis vad jag har förväntat mig av er. Jag kommer aldrig att beblanda mig med samma mentalitet«, deklarerade han i det årets hårdaste poplåt. Sedan

1. I sängen och softar.

2. This is where the magic happens.

3. Ett fan och en acidsnubbe.

4. Keps, takhörn, tavla.

Kalle Jönssons rum.

5. Autotune och whisky.

dess har den inställningen hårdnat. Kalle J har fortfarande ingen plan på att göra någonting annat än exakt det som han vill uttrycka.

En popmusik bryggd på lika delar Orup och Josef K, fritt tillgänglig för den som gör valet att lyssna noga.

När han doppar ned Alan Parsons nämnda »Nothing Left to Lose« i honung odlad i Fruängen är det ett stort ögonblick. Sekunderna när Jönsson sjunger frasen »stora tankar väcks i mig, när jag ser på dig« fastnar i den ömma kärleksförklaringen.

Hans popmusik låter konstant som att den befinner sig på randen till ett mycket stort genombrott som aldrig kommer. I stället tar den en annan avfart.

– Egentligen finns det ingen tanke om någonting som jag gör. Samtidigt tänker jag på det hela tiden. Jag ligger sömlös, jag tänker på låtar som jag ska göra och jag tänker på idéer som ska förverkligas. Jag kan inte minnas en tid då jag inte hade musiken som största fokus. Och det tar tid att få fram ett uttryck som jag själv kan stå bakom.

Det var upptäckten av datorn i högstadiet som gjorde att Kalle Jönsson började att skapa sina egna världar och sina egna historier. Men det var inte förrän det att han fyllde arton som han kände att musiken ledde honom och inte tvärtom.

På din mikroblogg finns ganska mycket hävvisningar till anime och tecknad film. Hur fastnade du för det?

– Jag är väldigt intresserad av film över huvud taget. Från film hämtar jag det mesta faktiskt. Det är omöjligt för mig att peka ut speciella filmer som har format och betytt extra mycket för mig, men en film som jag verkligen älskar är Hayao Miyazakis *The Castle of Cagliostro* från 1979. Den målar upp en så vital och smidig värld. ☺

Nils Poletti

Regissör, skådespelare och konstnärlig ledare vid Turteatern utanför Stockholm. Född 1981. Grundade Unga Tur 2004. Har i urval regisserat *Mordet på Marat* av Peter Weiss, *Vigseln* av Witold Gombrowicz, *Juliette* av Markis de Sade och *Gåsen* av Giambattista Basile.

ÄLGARNA ÄR FÖRBANNADE! De är trötta på att jagas och att hållas efter. De kräver ett totalt förbud mot all jakt i skogen, samt fri passage över alla vägar. Dessutom vill de ha jämlighet och att deras mat inte besprutas.

Uppsättningen av James Hollingworths låt *Älgarna demonstrerar* var Nils Polettis första pjäs. Sonen från Tyresö fick vara förste älg, så därmed hade han också repliker.

Och långsamt blev teatern ett sätt för honom att få utlopp för saker som han inte kunde få utlopp för på andra sätt. Plötsligt kunde Nils Poletti få vara bra på någonting.

I dag är han regissör och en av tre konstnärliga ledare för Turteatern utanför Stockholm, en teater som följer sin egen stig. När jag frågar honom om hans drivkrafter tar han sats med orden.

– En viktig punkt i ens liv är när man i sin barndom inser att man är annorlunda än de andra och att man av de vuxna behandlas annorlunda på grund av det. Det väcker en oerhörd smärta. Men också en stor vrede. Jag tror att det som driver mig är det att jag är en ganska arg person. Jag bär på mycket ilska, sorg, besvikelse och hat. Jag tror att ett sätt för mig att bearbeta det är att göra de känslorna till någonting konkret som andra mäniskor kan ta del av. Jag försöker att omvandla destruktiviteten till någonting kreativt. Inte bara min privata smärta utan på något sätt blir det också ett samhälles smärta.

Den som söker subversiv teater löper chans att hitta den på Turteatern. Det är en teater som har förvandlat förra arbetsmarknadsministern Sven-Otto Littorins tavla »Arbetslinjen« till pjäs och som hösten 2011 satte upp pjäsen *Juliette*, skriven av den sadistiske Markis de Sade.

Juliette är ett verk späckat av våld, där nacken skärs av under ett rövknall för de goda spasmernas skull.

– Man kan säga att det fanns två skäl till att vi satte upp *Juliette*. En av mina första pjäser som jag regisserade var *Mordet på Marat*, där Markis de Sade är en karaktär som är väldigt drivande. Det gjorde mig nyfiken på honom. Det är svårt att få grepp om honom. Han är den anarkistiska kapitalismens främste anhängare, men samtidigt är han också den som avslöjar dess konsekvenser och vad den faktiskt innebär. Eller så kan man säga att han bara är den som pratar om den dunkla sidan i mänsklighetens natur. Den som vi oftast skyfflar under mattan. Destruktiviteten, behovet av att döda andra mäniskor, att våldta och förgripa. Till skillnad från de andra franska gubbarna säger Sade att männskan är ond och att naturen till sin grund är hänsynslös.

Ett ord som sägs om dig är att du gör »radikal« teater.

– »Radikal« är ett svårt ord. Carola kan vara radikal. Men många tror att teater ska vara på ett visst sätt, att den ska vara nedtonad och naturalistisk. Man ska gärna må lite dåligt privat för då blir man bättre på scenen. Väldigt töntigt. Men efter gymnasiet blev det svårt för mig att jobba så. Jag kände inte att det var roligt. Så mycket av humor, det teatrala och satiren i mina uppsättningar kommer av ett behov av att försöka hitta andra arbetsätt och uttryckssätt än hos konventionella teatrar. Radikalt eller inte, jag vet inte.

Nils Poletti söker sig bort från den teater som strävar efter att vara verklighetstrogen. Hans idé om teater strävar inte efter det verkliga.

– Jag har nog autistiskt och tvångsmässigt velat göra revansch mot den konstiga skola som jag uppförades i. Teater ska inte vara film, för det gör film så mycket bättre. Filmen kan fånga en tår som bildas i ögat. Men

teatern har andra möjligheter och jag tycker att det är på tiden att folk börjar att använda sig av teaterns hela palett. På teater vet vi alla att det som sker inte är verkligt. Vi har inga ambitioner för att försöka få det att verka verkligt heller.

Turteatern ligger förvisso i Kärrtorp, utanför tullarna i Stockholm. Men när ni de personer som ni siktar på? Det finns ganska många trösklar att ta sig över innan man besöker en teater.

– Jag är sorgligt medveten om att teater är en överklasslyx. Mycket teater, särskilt om man tänker på vissa frigrupper, är ganska intellektuell och von oben. Det blir lite missriktat. Jag tror att en av mina käpphästar är att läsa den franske psykoanalytikern Jacques Lacan och att försöka framställa hans svåra frågor som något enkelt. Så att man inte skjuter över huvudet eller får folk att känna sig dumma.

Nils Poletti återvänder hela tiden till sin bakgrund, till upptäckten av att han – med sitt italienska och peruanska ursprung – inte var riktigt som alla andra.

– Det finns ett klassperspektiv nedärvt i mig. Jag är präglad av att ha ett utseende där vissa mäniskor placera mig i ett fack. En ständig påminnelse om att jag är annorlunda eller utanför. Vilket kan vara jättebra på ett konstnärligt plan. Men det kan också vara ganska jobbigt.

Han växte upp i stockholmsförorten Tyresö, som det tredje barnet i en skara om fyra. Orten är ett av Nordens största radhusområden.

– Området var precis så sexigt som det låter.

Under hans högstadietid var det bland områdets etniskt svenska unga trendigt att vara nazist. Men långsamt tog Polettis gäng av kickers över.

Och det var via teatern – och sedermera St Eriks Gymnasium i Stockholm – som Poletti hittade en annan väg. Även om det började knackigt. Första dagen på St Eriks Gymnasium sa Nils Poletti att han var homofob.

– Jag var en ganska bråkig person. Det var ett sätt att marknadsföra mig själv. Men jag kom till gymnasiet med de värderingarna. Jag var från förorten och jag var kicker. Alla i min klass kom från innerstaden, hängde på Café String och var bisexuella, även om alla inte var det egentligen. De tyckte att jag var dum i huvudet. Och hela gymnasiet blev ett uppvaknande, eller en mognadsprocess, för mig. Insikten om att det faktiskt var jag som var dum i huvudet och helt borta.

I hemmet hade mamma inställningen att den som inte läste naturlinjen på gymnasiet riskerade att bli hemlös. Och Nils pappa, som inte längre var ihop med mamma, var väldigt sträng. Han tyckte att teater var för bögar.

– Han uttryckte sig också precis så klantigt. Men han godkände det lite senare, vilket även det var fänigt. Det var inte ett helt enkelt val har jag förstått i efterhand. Men när jag var i det så var det självklart. Jag ville inte göra något annat. Det var heller inte viktigt vad min pappa tyckte. Han var en skithög.

Mamman till en av Polettis vänner arbetade på

Turteatern – startad i början av sjuttiotalet – och tog med honom dit. I dag är han tillsammans med Carina Ehrenholm och Erik Holmström den som leder teaterns konstnärliga inriktnings.

Och den förste älgen i *Älgarna demonstrerar* är, fyrtiotvå år efter att Turteatern startade, fortfarande arg.

Hur skulle du säga att läget för svensk teater är i dag?

– Det finns två sorters teater. Det finns teater som stryker katten medhårs och teater som stör katten. Man kan bekräfta folks invanda åsikter eller så kan man få dem att se något ur ett annat perspektiv. Ett »vänta här nu...«. Jag har svårt för den teater som är gullig, fin och som inte säger något nytt. Som handlar om någon som blir nedsparkad på gatan medan medelklassen i publiken nickar och tänker »ja, de är dumma som sparkas«. Det har inte hänt någonting. Men att göra en föreställning där man får folk att sympatisera med en person, för att sedan låta samma person begå en fruktansvärd handling, i hopp om att få publiken att tänka att »det hade kunnat vara jag« känns mycket mer intressant.

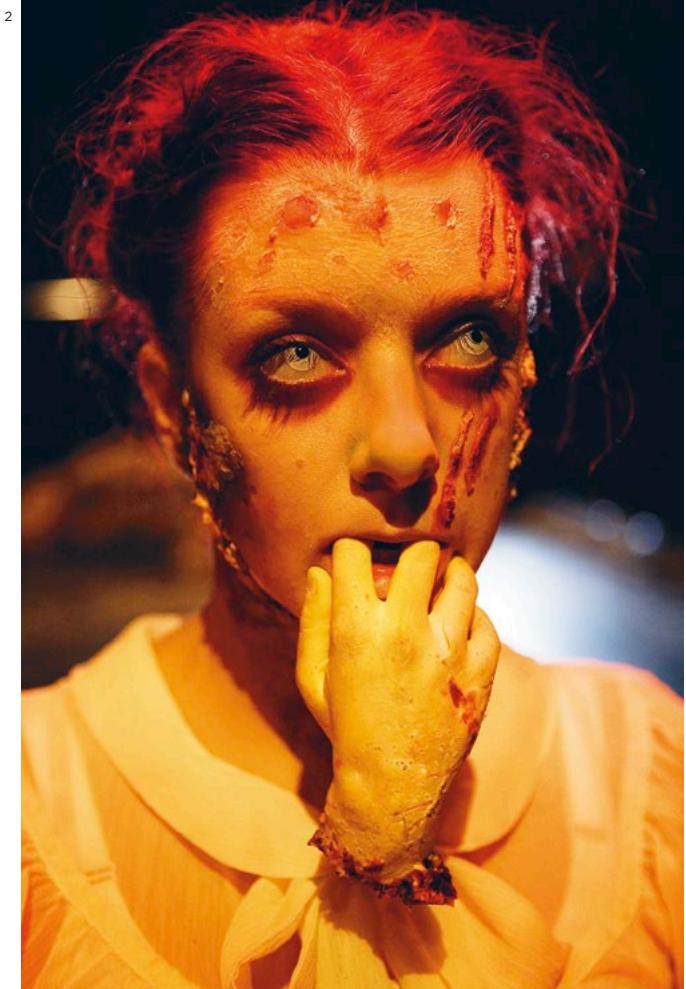
– Jag blir extremt provocerad av att så många inom teatern tillåts att göra karriär på humanism. De skriver om att det är synd om, till exempel, apatiska flyktingbarn för att de har lärt sig på Dramatiska Institutet att det är inne att skriva sådana pjäser nu. Så marknadsför de sig själva som den »goda humanisten« men det finns ingen personlig ingång. Allting är bara en karriär på humanism.

Är inte humanism bra då?

– Jag tycker förstås att det är fruktansvärt med apatiska flyktingbarn. Det tycker nog alla tänkande mäniskor. Men det är kanske roligare att göra en föreställning av de Sade där hela budskapet bygger på att männen är en egoist, eftersom vi lever i ett tidevarv då egoismen är okej och åsikten att livet inte ska vara lika för alla är ganska utbredd. Det är mycket mer intressant än att säga något som alla redan håller med om. Teatern måste få vara ifrågasättande, jobbig och ibland lite äcklig också.

Varför tror du att få gör så teatrala saker, med mycket smink och scenografi?

– Jag tror att de är rädda för att inte bli tagna på allvar. Att inte framstå som smarta. Går man på Dramatiska Institutet så är »smart« det viktigaste som finns. Men det är totalt intetsägande. Det är bara en intellektuell plastbyggnad. Återigen – det finns inget behov. Man lär sig vad trenden är. År trenden apatiska flyktingbarn så skriver man om det. År trenden clowner på enhjulingar så skriver man om det, fast på ett »smart« sätt. Men teater är inte smart. Det är vuxna mäniskor i lätsaskläder som springer runt och lätsas att vara några andra än vilka de egentligen är. Det är djupt barnsligt. Men tyvärr är det de mäniskorna som får väldigt mycket uppmärksamhet och som blir väldigt uppskattade, trots att de inte säger något som den gängse normen inte redan tycker. Det är provocerande. ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Åsnor är vackra i åsnors ögon, svin i svins.«

DENNA SIDA:

2. Py Huss Wallin, från uppsättningen av *Vigseln* av Witold Gombrowicz.

3. »Produktionsgruppen. Inför lanseringen av *Satans Strindberg*. Nils Poletti, kostymören Lena Lindgren och ljusdesignern och scenografen Markus Granqvist.

4. »Backstage romance. Från Strindbergs likvaka på Strindbergs intima teater i Stockholm. Från vänster: David Sigfridsson, Carina Ehrenholm och Sanna Sundqvist.

5. Karin Bengtsson och Sally Palmquist Procopé från uppsättningen av *Gåsen* av Giambattista Basile på Turteatern.

Anders & Crinan, strax innan spelning på Gagnef-festivalen.

Parlour

DUON PARLOURS MIXALBUM *Frak 88–92, Extended Tempo Mix By Parlour* från 2008 är en bortglömd kulturnärning. En mixskiva som består av musik från akten *Frak*, där en stor del av musiken tidigare bara har varit utgiven på svårtillgängliga kassetter.

– Vi har varit involverade i skivbolaget Börft Records sedan det sena åttioåret, berättar de. Vi tyckte att det var intressant och viktigt att göra en mix med gammalt material från *Frak*, som gav ut på Börft. Mixskivan är en hyllning till *Frak* och till vår gode vän Zwarre. Det

har gjorts en hel del magiskt i Blekinge genom åren. Johannishus är Sveriges Chicago.

Crinan Carlsson och Anders Persson har länge varit nära vänner. De har spelat skivor ihop sedan det tidiga nittioåret. I en mix av soul, synth och tonårens primitiva behov hittade de sin egen disco.

När de startade Parlour utvecklades den discon ännu mer. I dag släpper de singlar som balanserar perfekt mellan Sutherland Brothers och den storögda tonårs-kärlek som gestaltas i Staffan Hildebrands åttiotals-

Omslaget till *Parlour no 3*.

Discoduo bestående av Christian »Crinan« Carlsson & Anders Persson. Har existerat sedan 2006 och bland annat släppt: *Parlour no 1*, *Parlour no 2* & *Parlour no 3*. Styr och ställer på Klubb Parlour i Göteborg.

drama *Ingen kan älska som vi*.

– Det är förstås intressant att ta in influenser från andra genrer. Man har en bild av känslor man vill förmedla och så länge man inte är känsломässigt invalid så vill man ta in så mycket av registret som möjligt. Rocken är bland annat viktig för attityd. Att begränsa och renodla något i stället för att vara öppen brukar aldrig sluta snyggt. Lektion ett i livsföring.

I Parlours musik visas hela den avskydda rockhistorien upp för juryns granskande ögon. Trots att deras

anförande om discons evolution spretar åt vitt skilda håll blir framställningen aldrig ologisk – deras urval gör att allting som de tar sig för ändå omisskännligt har en plats i Parlours discovärld. Åtalet läggs ned.

– Vi är inte särskilt konsekventa. Vi utvecklas och inspireras hela tiden men vi är rätt ointresserade av vart blickar vänds. Det är inte därför som vi gör det vi gör och alla kan inte dansa efter samma pipa. Vi har hållit på ett tag och vi känner oss trygga i det vi gör och med vad vi gillar. ✪

Bianca Kronlöf

Skådespelare. Född 1985. Satte tillsammans med den feministiska teatergruppen Gruppen upp föreställningen *Skuld och skam* i Göteborg och spelade i *Ett drömspel* på Stadsteatern. Har gjort YouTube-filmerna om den sanningsägande snubben.

»VILL DU HA MASSAGE? Fittmassage?«

Snubben slutar aldrig att snacka och det är i Bianca Kronlöfs YouTube-tolkning – komplett med mustasch, mössa och mopsig uppsyn – som hans kärna kommer fram.

Oneliners, rad på rad. Never ending. Alla får höra vad *snubben* tycker om feministiskt och flator. Han kommer straight outta Sorunda i Nynäshamns kommun, en dryg timme från Stockholms central. Orten är mest känd för att ha fostrat författaren Moa Martinson, dit hon flyttade som nittonåring 1910. Bianca Kronlöf kallar Sorunda ett »kedjehusområde nedslängt mitt i skogen«.

I filmerna om Snubben levererar Bianca Kronlöf fraser som hon och hennes vänner har fått kastade mot sig.

– Allting som jag gör är politik. När någon säger att han eller hon är opolitisk betyder det oftast att falla in i och reproducera det som är normen. Det bästa sättet att göra sig maktlös är att påstå att man inte har någon makt.

1. »Jag tog kameran och fotade det som jag tänkte beskriva mig utifrån materiella saker.«

2. »Moa Martinson, manus, milda tabletter.«

3. »På mitten av min vägg hänger den första bildövningen som min syster Felicia fick på sin folkhögskola. Jag var där och hälsade på och en vägg var täckt av små lappar. Jag såg den här på en gång och

dog. »DEN ÄR BÄST! VEM FAN HAR GJORT DEN?!?« skrek jag. »Jag«, svarade hon. Jag har haft den i varje lägenhet som jag har bott i dom senaste åren.«

4. »Mina första skor och mina senaste skor.«

5. »Det tråkiga med att ha fitta.«

6. »Det roliga med att ha fitta.«

Ett av de vanligaste kännetecknen på att en person är av manligt kön – och att denne också identifierar sig just som en kille – är den självtala rätten att tala om vad man tycker om andra människor.

– Till exempel: »Jag säger inte det här för att vara elak, men du skulle vara skitsnygg om du bantade« och »asså, du borde försöka se mer feminin ut«. Jag tänker att det är typiska fraser som snubben skulle kunna droppa.

Sällan är kommentarerna menade som förlämpningar, utan som fakta. Den elaka kommentaren – *sagd i all välmening* – är i snubbens händer inte till en enskild åsikt. Den höjs upp till fakta.

– Det är en typisk Bert Karlsson-grej. Han säger ju hela tiden att han säger det som andra inte vågar. Men så är det ju inte. Alla tycker inte som Bert. Det är egentligen ganska få som gör det. Han är en racist som kommer undan med just snubbens retorik. Han tycker själv att han är skön, ingen hindrar honom och därför kan han fortsätta. ☀

Gnucci Ana Rab

Artist född 1987. Debuterade med EP:n *Oh My Goodness!* Driver Sony-underetiketten Famalam Records. Bor i Malmö men upplever att saker ibland lättare blir gjorda i Stockholm: »Malmö kan känna som en never ending fika.«

DET KÄNNS SOM att stoppa huvudet bakom motorn på en Boeing x-37. Men det är bara Gnuccis »360 Donna« som har exploderat. Introduktionen är en tickande bomb. Tick-tack. Tick-tack. BOOM.

Spåret är hämtat från EP:n *Oh My Goodness!* som släpptes efter drygt två år av enskilda explosioner.

Gnucci heter egentligen Ana Rab och hennes musik befinner sig hela tiden någonstans mellan cheerleading och en rymdfärja. När hon gästade Sveriges Radio gjorde hon om Paradisos »Bailando« i en version som

påminde om trap music – den släpiga versionen av hiphop som görs i sydstaterna.

Den gamla grogghiten vägde plötsligt tre ton. Ana Rab, uppväxt i Västerås, är en del av det Sverige som vissa inte vill veta av. Ett Sverige som har lika nära till musiken från Serbien som till den hitmusik – med Spice Girls och pojkbanden i spetsen – som utgjorde soundtracket till en hel generations skolgång under mitten av nittioålet.

– Det går inte att sätta en genre på det som jag gör,

säger hon. Bara det att jag är en vit kvinna som rappar över beats influerade av sådant som inte är »stereotyp« hiphop säger ganska mycket om vad min generation består av. Jag tycker att det är helt oundvikligt att inte kunna blanda ihop Spice Girls med Wu-Tang Clan. Jag är en produkt av den generationen. Jag har växt upp med olika perspektiv och förhoppningsvis hörs det också i min musik. Jag tycker att det är en stor grej att kunna visa på att mångkulturalism funkar. Man kan vara A och göra B trots att det är emot din bild av

vad A och B innebär. Men för mig är det också viktigt att inte bara »inspireras« av olika genrer, utan också att driva dem framåt. Det är därför som jag är väldigt mottaglig för kritik.

Du studerar till lärare också. Vad var det som gjorde att du ville bli lärare?

– Jag har alltid velat bli lärare. Som liten tvingade jag min syster Tijana att vara min elev. Stackars henne. Jag minns när jag kom till Sverige och Västerås och fick min första lärare: Britt Mattsson. En fantastisk kvinna.

Jag älskade att vara i skolan. Jag var väldigt lycklig där. Jag började att lära mig svenska och jag tyckte att det var roligt. Jag började att läsa. Britt Mattsson hade kaffedräkt och jag ville dricka kaffe redan när jag gick i tvåan för att jag skulle lukta som henne.

Det dröjde ganska länge innan du släppte något mer än bara enstaka låtar.

– När jag själv har gjort musik har jag föredragit att arbeta i bitar. Att göra en låt. Jag gillar väldigt många artister, men jag kan sällan säga att »det här albumet, det är det bästa«.

Vad är det annars som du uppskattar i musik?

– Jag älskar när folk lider i sin musik. Det låter hemskt, men så är det. Men inte sådan nattsvart lidelse, utan mer... poplidelse. På ett melankoliskt vis. Jag älskar Otis Redding och Etta James. Av samma anledning älskar jag Amy Winehouse och Adele. Vissa R&B-låtar har en melankoli som får mig att må så dåligt att jag mår bra av att jag mår så dåligt.

Men det är inte The Cure-melankoli du pratar om?

– Nej, det är för givet. Alldeles för givet och för rättframtid. Jag tror att det är Otis Reddings och Adeles röster som gör det.

Får du med det lidandet i din egen musik?

– Nej. Det skulle inte känna naturligt för mig. Jag är bra på uppmuntran. Jag skulle nog få panik om jag nådde ut till folk genom att vara ledsen.

Är det viktigt att låta musik vara dum också?

– Ja absolut. Eller, tycker du min musik är dum?

Nej, nej. Men den är ju inte så självreflekterande.

– Den är ju inte dum – jag menar ju det jag säger. Jag skulle inte kunna göra en låt om att vara hjärtekrossad, det är inte något som jag vill berätta om i min musik. Jag vill hellre tala om att jag är bra och förhopningsvis smittar det av sig på andra också. Jag har en kompis som är väldigt aktiv inom politiken. Hon var så jävla trött på att allting skulle vara politiskt – till och med musiken – även när hon kopplade av. Hon blev så glad när hon hittade 50 Cent. Det som generellt uppfattas som dumt – för ingen människa är ju enkelspärig i sina känslor – har andra värden.

Anledningen till att jag frågar är att det inte var så länge sedan det fanns en helt seriös diskussion om man kunde vara feminist och samtidigt lyssna på hård hiphop.

– Jag fattar den kontexten. Men jag är feminist och jag är uppväxt på hiphop. Jag har hört mitt kön nämns i sexistiska sammanhang ganska ofta. Men jag har inte tänkt igenom min musik alls, vilket jag nog hade gjort om jag hade ägnat min musik åt hjärtesorg i stället. Så på det viset är jag nog ärligare så här.

Orden uttrycks med ett lugn som skvallrar om en

övertygelse om sin egen duglighet. Så har det varit sedan Ana Rabs första framträdande, i trean på lågstadiet, under en talangjakt. Ana ville vara med i Spice Girls-gruppen, men hon fick inte.

Lösningen blev ett eget framträdande. Tillsammans med sin syster framförde de Mr. Presidents »Coco Jambo« från 1996. De bar matchande byxor, orange-gul-grön-rutiga.

– Väldigt nittio, säger Ana.

Anas magtröja var grön. Hennes syster bar en blå.

– Jag tror att det var min första seger. Jag gick på magkänslan och jag vann. Vi hade bestämt oss för vad vi skulle göra: »Vi ska underhålla, vi ska be folk titta på oss och vi ska mena vad vi gör från topp till tå«. Jag fick inte titta ned i golvet. Jag fick inte göra något halvdant. Jag minns att jag redan då hade mentaliteten att den som ber om uppmärksamhet också ska göra sitt bästa. Jag kunde gå därifrån och tänka att jag hade gjort någonting sjukt bra inför sjukt många människor. Jag kommer fortfarande ihåg allt av det framträdet.

Var kom övertygelsen ifrån?

– Jag kunde inte fatta att jag inte fick vara med i Spice Girls-gruppen. Jag var ju det största och bästa Spice Girls-fanet. Jag tror inte att det handlade om avundsjuka, utan mer »Va! Vadå inte få vara med?«. Då kände jag att får man inte vara med dem så ser man till att *de* vill vara med *dig* i stället. Jag gillar tanken på att få mig själv att må bra, om andra får mig att må dåligt. Jag vill inte söka deras bekräftelse. Jag är ganska jante på så sätt. Om jag ska talk the talk så ska jag också kunna walk the walk. Jag ser till att göra så bra ifrån mig som möjligt.

Hur märks det i dag, när du har en karriär?

– Hat kan rinna av mig, för jag har gett allt. Om någon inte gillar det så nähh. Det rör mig inte då. När jag nu ibland får ta emot kommentarer om att jag är en »white slut« så reagerar jag fortfarande likadant som jag gjorde när jag inte fick vara med i Spice Girls-gruppen. Det är väldigt lätt att i intervjuer framstå som drygg. Du sitter ju här för att du gillar vad jag gör. Men mellan varven tvekar jag mycket på mig själv och min egen förmåga. Men det är ju ingen som frågar om jag tycker att jag är dålig ibland.

Tycker du att du är dålig ibland då?

– Jag tycker inte att jag är dålig när jag väl gör saker. Men som nu, när jag har signats av Sony har jag på papper att någon tycker att jag är bra. Då kommer också tvivlet. Kan jag leva upp till det här? Till pengarna? Till förväntningarna? Kan jag verkligen göra det här? Sen när jag gör det så förstår jag att jag faktiskt kan det. Men jag ältar saker. Jag önskar att jag kunde skita i det lite oftare. ♦

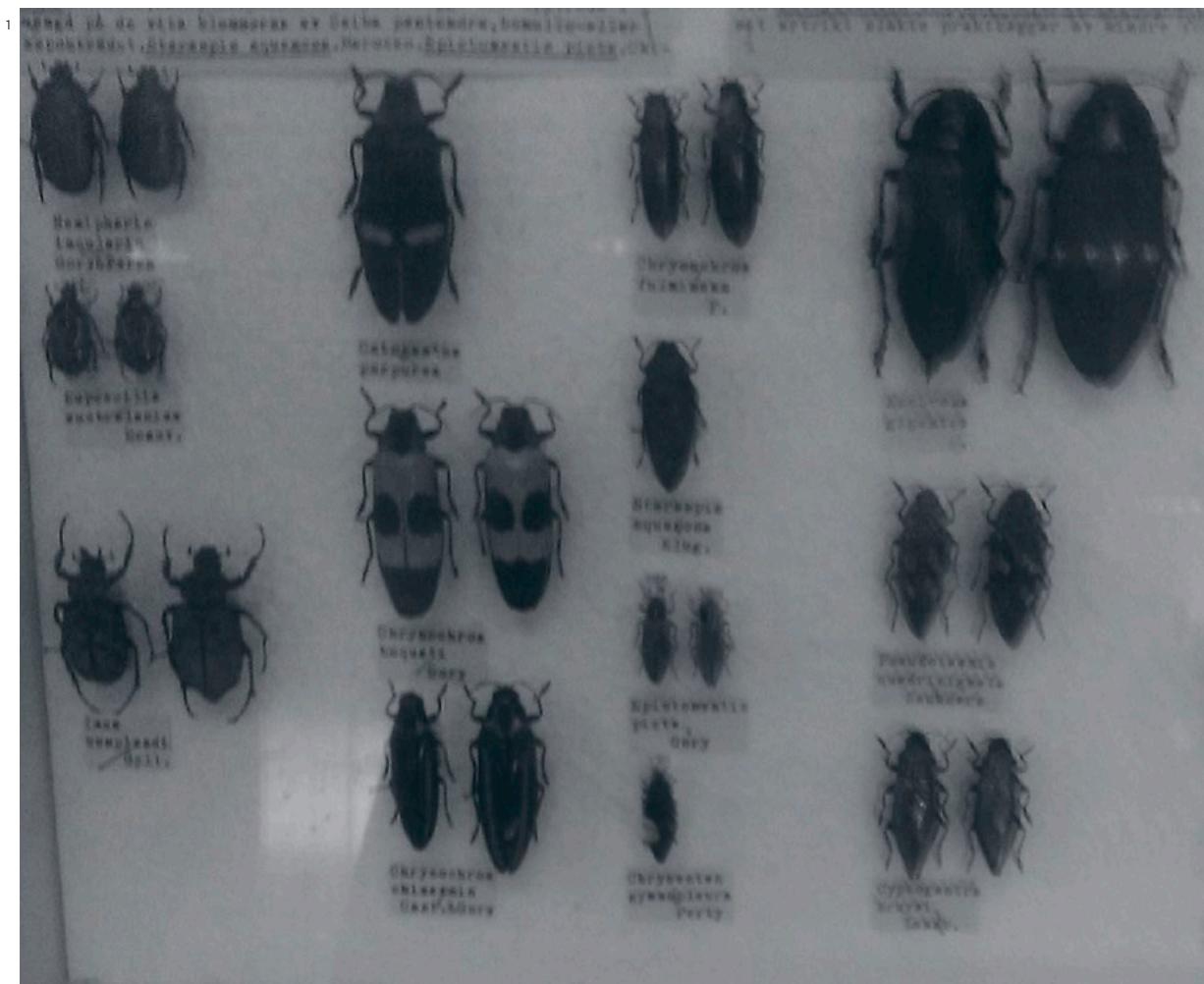
1. »Kackerlacksutställning på Malmö flygplats.«

3. »Fuck You Pay Me-moment i Holland.«

2. »NEW YORK-NAGLAR!
Jag besökte New York för första gången juni 2012.
Vissa köper I ♥ NY-tröjor.
Jag gjorde naglar.«

4. »Maskinen på ICA Möllan som påminner mig om att man inte alltid får det som man vill ha, trots att man spenderar minst tjugo femkronor på det.«

5. »När man väntar på bussen ute på Ingarö.«

Naima Chahboun

Poet född 1980. Doktorand i statsvetenskap.
Debuterade med diktsamlingen *Okunskapens arkeologi*. Uppväxt i Riksby utanför Stockholm.
Utbildad på Biskops-Arnös författarskola.

DEN DIKTSAMLING SOM är Naima Chahbouns debut drar in hela världen, hela skiten, in i det tunna häftet. Utrikespolitiken, tiden efter andra världskriget och skrik som drunknar i blod, uthållt av i princip varje ism med självrespekt. Hon sparar inte på krutet.

Och mitt i bombmattorna drar hon i diktens tunnaste trådar tills dess att medvetna hål uppstår. Hon ritar linjerna på sin karta så tätt att de faller samman till ett. Det är fullt möjligt att inte ens författaren hittar ut. Men det var väl inte heller meningen.

– Jag hade länge ingen aning om hur slutresultatet skulle bli när jag skrev boken, säger Naima Chahboun. Vare sig till struktur eller till innehåll. Jag tycker fortfarande att det är svårt att prata om *Okunskapens arkeologi* i sådana termer. Hela processen gick i så hög grad ut på att hålla mig själv så omedveten som möjligt om vad jag skrev.

En av strategierna som Naima Chahboun använder sig av i sin text är att låta bokens auktoritära och neutrala språk spåra ut, tappa masken.

– Min förhoppning är att det ska skapa en misstänksamhet mot det mätspråk som boken är skriven på. Ett språk som ska framstå som objektivt och pålitligt, men som jag ibland låter förmedla dumheter eller nonsens.

Hela tiden är makarna Rosenberg närvärande. De båda avrättades i USA 1953, efter att ha anklagats för att ha överlämnat information om det amerikanska atombombsprogrammet till Sovjetunionen.

Varför använde du dig av dem?

– Från början var det något av en slump. Jag märkte

1. »Jag är uppväxt i Riksby. Mamma jobbar på bibliotek, så det har alltid funnits gott om böcker i hemmet. Men det var via teater och poetry slam som jag hittade fram till poesin.«

2. »Specialized Sirrus Elite, min livskamrat.«

3. »Den kreddigaste delen av min bokhylla. Bland annat J. G. Ballards *Skändlighetsutställningen*.«

att jag i mina texter återkom till teman som rättegångar och avrättningar, lögn och sanning, Kalla kriget, bomber och elektricitet. Och när jag nystade vidare på det spåret dök Rosenbergarna upp. Deras levnadsöde knöt på något sätt samman alla de teman som jag hade snuddat vid, så jag blev givetvis tvungen att skriva in dem i texten.

När de väl hade kommit med tog de båda makarna över texten och de blev till berättelsens motor. Men Julius och Ethel Rosenberg är aldrig menade att läsas som en allegori över samtiden.

– Även om det är lätt att se paralleller mellan femtiolets kommunistskräck och dagens islamofobi tror jag egentligen att sådana jämförelser döljer mer än de avslöjar. I stället kan jag tycka att makarna Rosenberg är intressanta som ett exempel på en politisk myt som har fallit. I dag, sedan delar av FBI-arkiven har öppnats, är de flesta överens om att de faktiskt var skyldiga till det spioneri de anklagades för, även om det straff som de tillmötes anses oproportionerligt både i relation till dådet i sig och till det minimala bidrag till utvecklandet av Sovjetunionens atombomb som deras information utgjorde.

Om Rosenbergs spioneri är en fallen myt är den inte ensam. Naima Chahboun beskriver en postpolitisk värld där drömmen om en kommunistisk utopi har kollapsat, samtidigt som kapitalismens löften om välfärd åt alla har kommit på skam.

– På femtiolet levde man under hotet av utplåning men såg framför sig en ljus framtid, oavsett politiskt block. I dag vet vi att vi med helt vardagliga och fredliga medel som att åka bil eller flyga bidrar till vår egen undergång. Ändå lätsas vi som om det inte finns någon morgondag. Att produktionstakten, tillväxten och världens befolkning ska kunna öka för evigt. Vi lever i en myt som håller på att falla sönder. ☀

Maria 'Decida' Wahlberg

**Creative director, stage
director & stylist. Grundare
och redaktör för sajten**
2Faced1. Född i Uppsala.
Lyssnar på Lil' B och David
Sylvian. Läser *The End of*
***Mr Y* av Scarlett Thomas.**

INOM POPULÄRKULTUREN har frågor om identitet sällan gestaltats mer direkt än av Roy Cohn, konservativ advokat under McCarthy- och Reagan-eran. En man med stor politisk makt som också var den person som slutligen cementerade de spionanklagade makarna Rosenbergs öde i elektriska stolen.

Samtidigt var Roy Cohn homosexuell, trots att han politiskt och åsiktsmässigt motarbetade de som slogs för rätten till sin sexualitet.

När han gestaltades i Stockholms Stadsteaters uppställning av Tony Kushners pjäs *Angels in America* uttryckte Roy Cohn, gestaltad av Allan Svensson, förstås inte saken på det viset:

– Vad man är definieras av vem man är. Roy Cohn är inte homosexuell. Roy Cohn är en heterosexuell man som knullar runt med män.

Allting för att identitetsbygget inte ska gå sönder. En man med makt kan inte vara homosexuell. Identiteten som en utstuderad, långsam kvävning.

Här någonstans kommer sajten *2Faced1.com* in i bilden. Den som frågar upphovskvinnan Maria »Decida« Wahlberg om hur hon skulle formulera politiken i sitt arbete får svaret snabbt tillbaka:

– Stereotypfobi.

Ett ord som också är den gemensamma nämnaren för de personer som visas upp på sajten. Stereotypofobi. Two-faced-ones. Dess politik är att visa hur identitet är någonting långt mer flytande än vad många strävar efter.

Varje *2Faced1* visas upp på två olika vis:

1) På det sätt som de vill bli uppfattade av andra mäniskor.

2) På det sätt som de är rädda för att uppfattas av andra mäniskor.

En *2Faced1* vet att identiteten ständigt är i förändring. Sajten med samma namn visar så tydligt att kläder och utseende inte förklaras med ett *vad* utan med ett *varför*.

Varför väljer du de här kläderna? Men kanske viktig-

gare: Vilka är kläderna som du väljer att *inte* bär?

Vilka är kläderna som du undviker av rädsla för att du skulle kunna missuppfattas som en *sådan*? Roy Cohn bar sina dyra kostymer för att han var en man med makt. Någon som när som helst kunde ringa rikets mäktigaste och någon som hade makten att driva igenom antidiskrimineringslagar mot homosexuella – men som valde att inte göra det.

Vi kan kalla Roy Cohn för själva motsatsen till en *2Faced1*. Eller möjligen dess ärkeängel.

Grundaren Maria »Decida« Wahlberg är stylist. Under ungdomsåren i Uppsala på nittioåret blev hiphopen en viktig alternativ identitetsmarkör i stället för begreppet »svensk».

– Mode för mig handlar om identitet. Och identitet är någonting kontextuellt. Människan är en produkt av sin omgivning. Med *2Faced1* vill vi undersöka om det finns transnationella identiteter över nationsgränser och presentera mäniskor som har en modern syn på identitet. Mäniskor som är normkritiska. Det handlar om att tydliggöra att det är en fantastisk talang att kunna se sig själv från två eller flera perspektiv. Att kunna se strukturer, egna svårigheter och privilegier. Att förstå att man samtidigt kan vara underordnad i ett sammanhang och överordnad i ett annat.

Decida beskriver ansvaret att skifta mellan perspektiven. Hur lätt det är att ständigt hålla sig till ett underdogperspektiv och att battla andra normbrytare om vem som har det värst.

– Oppression Olympics liksom. Det för sällan saker framåt. Det skapar ett moment *2 2* att till exempel *ständigt* identifiera sig som arbetarklass i första hand om man samtidigt jobbar för att utrota klassamhället.

2Faced1 uttrycks kanske enklast genom en dold sidnot på sajten. Själva programförklaringen:

IN SEARCH OF TRANSNATIONAL IDENTITIES –
THE WORLD IN BETWEEN – IT'S NOT WHAT YOU
WEAR, IT'S WHY YOU WEAR IT! ☀

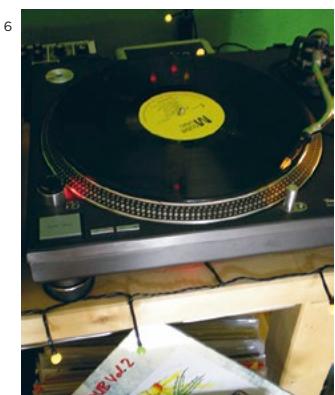
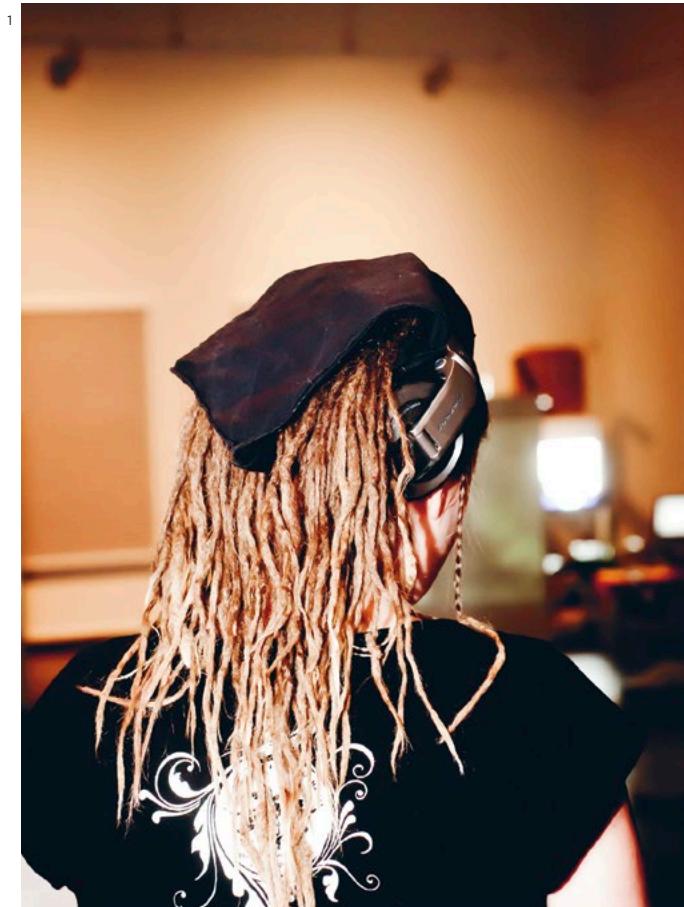
1. Decida tar en paus i läsandet av *Thug Life: Race, Gender, and the Meaning of Hip-Hop* av Michael P. Jeffries.

2. Decidas praktikant Alex som har *Do The Dab*-bloggen på 2Faced1.

3. Klacklös skosamling. Från Dr. Martens till Nike.

Anna Gavanäs

Driver skivbolaget Meerkat Recordings tillsammans med Peter Eriksson. Född 1971. Uppväxt i Partille och på klubbarna i Amsterdam, Chicago, New York, London, Leeds & Berlin. Bolaget släpper bland annat samlingsserien *Nomads in Sound*, inriktad på bas.

FREKVENSERNAS PENDLAR mellan Mumbai, Lyon och Sarajevo. Hela världen ryms i två morrande högtalarmembran. Meerkat Recordings är på många sätt Sveriges första moderna skivbolag för bas.

– Vi vill få tag i den mest framåtblickande musiken. Drömsk, bråddjup, visionär, akut, konfrontativ, över-skridande och fullkomligt sinnesrubbad, säger Meerkat Recordings-bossen Anna Gavanäs när jag frågar henne om hur den sista delen i deras samlingsserie *Nomads in Sound* kom till.

Hon driver skivbolaget tillsammans med Peter Eriksson. De har jobbat hårt för att knuffa basmusiken bort från dess näste i Londons förorter och i stället placera den någon annanstans.

– Vi är influerade av den brittiska genren asian underground och östinförad drum & bass. Och där leder spåren hela vägen till Mumbai. Sedan har vi dessutom upptäckt att mycket av den bästa duben finns i Östeuropa, som Bass-Ul-Ulema Sound i Sarajevo och Késhava i Tallinn.

I slutet av åttiotalet var Anna Gavanäs första drag som nybliven artonåring att rymma hemifrån, bort från Partille utanför Göteborg. I stället slukades hon upp av musiken på Amsterdams klubbar.

Det var tiden då acid house flög över världen. Sedan dess har hon i princip bott på klubbarna i Stockholm, Chicago, New York, Washington D.C., Leeds och Berlin.

– Den elektroniska dansmusiken gjorde att jag kunde vara mig själv. Det var en fantastisk befrielse. Basen har alltid varit den röda tråden i musiken som jag går igång på. Jag har till och med börjat spela elbas. Basens fre-

kvenser har makten att få allting att vibrera, att komma åt dina inre organ. Det är den största omvälvande ljudmässiga kraft som finns. Det är stommen i den kultur som utgör grunden till all elektronisk dansmusik och reggaens sound system-kultur. Basen har den övergående kraften att påverka hela en människas tillvaro.

Meerkat Recordings mission är att sprida subversiv dub. De utgår från såväl New Yorks disco som ljudet av Kingstons musikhistoria när de formulerar vad Meerkat Recordings ska vara.

– Vi lyfter fram ljud och röster som tystas i reguljära och etablerade sammanhang. Dub och elektronisk dansmusik förmedlar privata och kollektiva minnen och associationer. Den mobiliseras sociala rörelser och utövar inflytande över människors kroppar, tankar och känslor. Exempelvis så var mitt bidrag till *Nomads in Sound v 1,0* låten »Technomad Communitas«, ett soundtrack till en queer revolution.

Du är docent i genusvetenskap och doktor i socialantropologi. Är det erfarenheter som du har kunnat ta med dig in i Meerkat Recordings på något sätt?

– Absolut, men jag skulle vilja säga att det också är tvärtom. Musiken har influerat mitt skrivande och mina uttryckssätt. Dub och elektronisk dansmusik kan öppna upp möjligheter för att föreställa sig och praktisera nya tänkbara relationer mellan ljud, kön, sexualitet och teknologi. Att nära sig ett ämne via ljud är för mig ett sätt att bryta sig ur språkets och kategoriernas fängelse. Om man begränsar sig till språkets och textens regler och kategorier så upplever jag att man fastnar i en återvändsgränd. ♦

1+2. Anna bak och fram.

3. Från en releasefest i Göteborg för den queer-feministiska tidskriften *Ful*.

4. Meerkat Recordings studio svämmar över av alla sorters dub. Den senaste

midsommaren tillbringades med ett sound system och Mad Professors *A Caribbean Taste of Technology*.

5. Samarbetet med *Ful* började med att Anna Gavanäs gjorde en låt för tidningens Fulradio. Den hette »Hård &

hårig« och var en hyllning till Gunilla Grundströms låt »Fittan sticker fram«.

6. Skivtallrikar. Backarna är fylda av dub, dancehall, electronic, drum & bass och jungle.

7. Meerkat Recordings två första släpp med musik av bland andra Nuphlo, Uzul och Kutterfugel.

8. Delar av studion där man gör musik under namnen Bass Trolls, Pufferfisk, Gavana och Aimnbreak.

Annika von Hausswolff

**Bildkonstnär född 1967. Utkom 1993 med
Tillbaka till naturen, en bildserie som
gestaltade brottsplatser. Har avslutat sin
professur vid Göteborgs universitet.**

VOLVO BEHÖVDE ÖKA produktionstakten. 1957 hade företaget slutgiltigt växt ur industritomten vid Lundby i Göteborg. Man behövde något annat, något större och bättre.

Det blev Volvo Torslandaverken i Göteborg.

Det är de lokalerna – vid sin tidpunkt enorma – som är fonden mot vilken fotografen Jens Jensen sätter upp den berättelse som är hans fotobok *Dom kallar oss bilbyggare*.

Redan 1978 berättade Jensen om ett samhälle drivet av konsumtion, där likhetstecken sattes mellan konkurrens och utveckling. En berättelse om hur världen inte utvecklas för människan, utan för lönsamheten.

– Jag var engagerad i Folkets Bio i Göteborg, säger Annika von Hausswolff. Där mötte jag Jens. *Dom kallar oss bilbyggare* gav mig en av mina första impulser att skildra verkligheten med kamerans hjälp. Den boken förmedlade en dramatik som jag aldrig hade stött på tidigare. Som jag minns det fanns det kortare texter i boken med information om fabriken och dess arbetare. Jag har inte bläddrat i boken på många år och skulle kanske inte känna igen min ursprungliga fascination i dag, men då, för snart trettio år sedan gjorde den ett stort intryck på mig och gav upphov till viljan att själv gestalta mina intryck av världen.

Annika von Hausswolff växte upp i en hyreslägenhet i centrala Göteborg. Hennes föräldrar körde spårvagn. Hon tillbringade mycket tid på Nya Ullevi tillsammans med sin pappa som gick på alla fotbollsmatcher som spelades på arenan, oavsett klubbtillhörighet.

– Jag var en ambitiös låg- och mellanstadiellev men drabbades tyvärr av en omfattande ledarled av både livet och mina studier på högstadiet. Det var då som jag sökte mig till musiken. Göteborg hade en fantastisk

undergroundscen och jag jobbade ideellt på en klubb i Gårda som hette Rockers.

Många år tidigare hade Annika von Hausswolff drabbats av en fascination för stillbilden i de brottsplatsfoton som hon fann i årsboken *Nordisk Kriminalkrönikan*.

– Den stod i bokhyllan hemma på Folkungagatan. Jag hade vänner som fotograferade. Tom Benson, Ulrich Hillebrand och Lotta Antonsson. Jag lärde mig tekniken med hjälp av dem och en gymnasieutbildning i fotografi.

Fascinationen för brottsplatsen gick igen 1993 i det som skulle bli *Tillbaka till naturen*, den serie av fotografier som gjorde Annika von Hausswolff till ett erkänt namn inom sin genre.

När finanskrisens första våg, femton år senare, slog till med full kraft mot västvärlden, när marknaden snabbt transformerades från duva till hök, begav sig Annika von Hausswolff – tillsammans med författaren Jan Jörnmark – till platserna där höken hade slagit ned.

Tomma klassrum, lämnade fabriker. Amerikanska städer som liknar en krigszon. *Dom kallar oss bilbyggare* går igen i *Avgrunden*.

Hur skilje det sig åt att göra dokumentärfoto, som du gjorde tillsammans med Jan Jörnmark i Avgrunden, och de mer arrangerade fotografier du gjort innan?

– Skillnaden är diametral. Jag hade ambitionen att bli dokumentärfotograf när jag var yngre, men faktumet att jag kände mig som en inkräktare i de människors liv som jag försökte skildra bidrog till att jag i stället började att iscensätta bilder i en konceptuell anda. Men att fotografera övergivna platser är inte detsamma som att stå till svars inför enskilda individer, vilket gjorde arbetet tillsammans med Jörnmark till något av det mest lustfylda som jag har företagit mig. ♦

1. Teckning gjord av Annika von Hausswolffs dotter.

2. Utsikt från Annikas hem i Göteborg.

3. Häst, fågel, varg samt Valerie Solanas SCUM-manifest. I bakgrunden Hester Albachs *Léona, héroïne du surréalisme*.

»Den handlar om Léona Camille Ghislaine Delcourt, som sägs vara förebilden för Nadja i André Bretons roman med samma namn.«

4. Annika var en del av kretsen runt skivbolaget Radium i Göteborg under åttiotalet. Här syns Patti Smith. »För mig var steget

från popmusik till konst inget steg alls. I mina ögon är musiken lika mycket värd som konsten och vice versa. Om jag har tagit med mig något från musiken så är det kanske en rastlöshet och en grundläggande gör-det-själv-attityd.«

JJ

Duo bestående av Joakim Benon och Elin Kastlander. Släpper sin musik på Sincerely Yours. Elins föräldrar arbetar som ›brand-soldat‹ och ›med siffror‹. Joakims föräldrar arbetar med ›människor‹.

I EN SNABB mening sammanfattar sångerskan Elin Kastlander varför JJ är en unik duo i Sverige. Det är när jag frågar henne vilka hon sjunger för:

– Jag sjunger till äckliga män, till fina ögon, till svek, till ofattbar glädje, till hopp och till sprit.

Ett svar som väl sammanfattar varför många internationella sovrumsmusiker sneglar mot den svenska västkusten när de ska författa sina egna popmusikaliska manifest. Få svenska artister har som JJ blandat stenhård gatuartityd med naiv nostalgi.

De är lika vana vid funky rap som vid outsläckligt sorgsen indie.

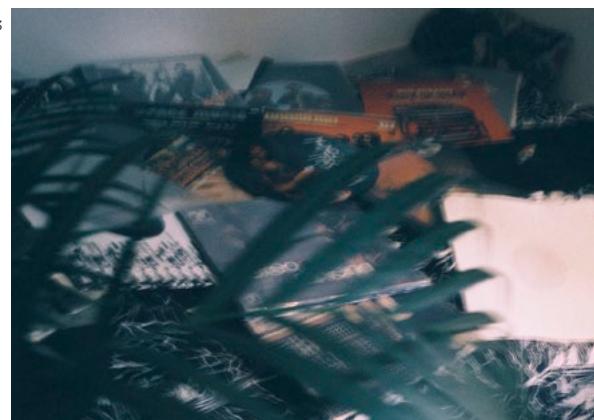
Och bättre än några andra definierar de tumblr-generationens förhållande till kultur: Det är en värld där en radioupptagning av ett Zlatan-mål (»Into the Light«) är likaiktig som en melankolisk hyllning till rapparna The Game och Lil' Wayne (»My Life«).

Som soundtrack till en generation vars främsta alternativ till öppen arbetslöshet är en påtvingad F-skattesedel erbjuder JJ – från debutsingeln *JJ no 1* till 2012 års EP *High Summer* – en eskapism byggd på lika delar Thin Lizzys »Leave This Town«, Madonnas »Holiday« och Alan Sillitoes roman *The Loneliness of the Long Distance Runner*.

Alltid med fyra uppsträckta lång fingrar i luften. Alltid i opposition mot *dom*.

En klassisk tematik i rakt nedstigande led från göteborgsbandet Union Carbide Productions, som under 80-talet formulerade sitt motstånd med hjälp av yuppieestetik.

I varje inspelning framstår JJ som två nyvakna tonåringar dagen efter studentexamen. På TV:n har Zlatan just gjort fyra mål mot ett tungrott och urblekt brittiskt landslag samtidigt som Elin Kastlander och Joakim Benon åter sveper in sina kroppar i svart cashmere och gör sig redo för en ny natt. ★

Lovers

Duo bestående av Linus Lauthers och Anders af Klintberg. Släpper snart sitt debutalbum *Addicted to Drugs*. Låter som »Bröderna Lejonhjärta goes Miami, drogad solnedgång på VHS, dramatiskt och chill, som att sova och dansa samtidigt«.

I ÖRNSBERG, STRAX utanför Stockholm, formuleras rockmusiken av duon Lovers. Redan på deras första inspelningar – vi pratar om demon *Luxury/Miami Tse Tung* – skapade de något aldeles eget i ett hav av medioriker musik som slentrianmässigt har solen i ögonen.

Att Lovers nämner Neil Youngs fortfarande så svårt underskattade album *Trans* från 1982 är givet. Youngs album – skrivet som en direkt följd av verktygen som sångaren använde för att kommunicera med dennes cp-skadade son – kom ut i en tid då en dator vägde tusen ton och var någonting svårt futuristiskt.

När Lovers förvandlar Örnsberg till ett slags DIY-Miami är det i stället ljudet av dåtidens datoriserade drömmar som aldrig riktigt infriades.

– Vi har inget bolag utan gör allt själva, säger Lovers ena hälft Anders af Klintberg. Vi kommer att trycka vår debut på vinyl och gör omslaget i träsnitt. Men sedan kanske vi släpper det på ett bolag för att kunna söka pengar till nästa album.

De härstammar ur Tropiska Föreningen i Örnsberg.

1. »Lovers på Suomitupa. Vårt finska daglivs som ligger under Tropiska Föreningen.«

2. »Christoffer Hultin som spelar synth i bandet live. Har bra vibb.«

En ideell kulturförening som har 170 kvadratmeter lokala i Örnsberg utanför Stockholm. Föreningen skapades för att slippa pröjsa moms.

Nu är Tropiska Föreningen ett kollektiv på tio personer som gör musik, textil, trä och foto. Konceptet är *tropical*. För Anders af Klintberg började det med att han tyckte att ordet hade en märklig laddning.

– Det tropiska porträtteras ofta som paradiset på jorden. Bilden av en man som sitter i en solstol under en palm och dricker en drink med kokosnötter i solnedgången. Men den bilden är tvådimensionell. Om man tittar lite närmare så ser man att den mannen är en vit chef som får sin hepatitsmittade drink serverad av en fattig inföding som lever i ett land som den vita manliga chefens företag suger ut på resurser.

Lovers har en egen bild av paradiset. De kallar den bilden för ett »progressivt paradies«. Där somnar solen över slöa palmer i vinden. Ett paradies – detta *Miami Tse Tung* – som de har skapat efter att ha inspirerats av situationisterna, David Harvey och Karl Marx. ☀

3. »I förgrunden: Palm. I bakgrunden: tropiska vinyler på överkast.«

4. »Pub Diset. Vårt lokala hak i Örnsberg. Det hette Paradiset från början.«

Sara-Vide Ericson

Konstnär född 1983. Har i urval gjort *Paranoid Personality Disorder*, *Hang in There You Pussy*, *Liar* och *She Wolf*. En bok med hennes arbeten har getts ut på förlaget Orosdi-Back. Bor i Ragnarby, Dannemora, utanför Uppsala.

I EN AV HENNES utställningar – *Liar* från 2010 – står målningarnas gestalter på knä. Bedjande. Strupen är blottad, som hos den som anklagas för att vara en lögnare.

I *Hang in There You Pussy* från samma år bildar tavorna en kavalkad av mäniskor på knä. Mäniskor med klämda strupar. Ensamma mäniskor.

Allting är målat i rar och varm – eller åtminstone jordnära – olja som vilar mot tyg i canvas.

En av de vanligaste positionerna för mäniskor i Sara-Vide Ericsons konst är just på knä. Blottade och försvarslösa. Det är relationerna som aldrig eller sällan gestaltas i övriga mediala happy-go-lucky-dramer.

– I mina målningar försöker jag förstå hur sambanden mellan olika mäniskor gör oss till de som vi själva tycker att vi är. Hur vi påverkas och vilka konsekvenserna blir av de relationerna. Jag kan inte komma på någonting mer politiskt än att se till hur man själv förhåller sig till andra mäniskor.

Hon har nära till myllan, Sara-Vide. Uppväxt i Hälsingland kunde hon efter skolan knappt ta sig hemifrån

1. »I min ateljé.«

NÄSTA UPPSLAG:

2. »Solnedgång utanför huset.«

3. »En skiss till en målning som jag dagen innan hade varit ute och plåtat till. Den fick titeln *Snake Dance*.«

på annat sätt än att rida upp i bergen med hästen.

I takt med att hon målar nya tavlor blir landskapen också allt mer tömda på liv. Allt mer utsträckta. De blir till en kuliss som inte tar fokus från de relationer som tavorna gestaltar: makten, hjälplösheten, värmen och liggandet.

Som när hon i utställningen *She-Wolf* gestaltade de män som hon hade träffat under ett år. En målning för varje man.

– Alla relationer omkring mig är och har varit viktiga. Jag kan inte komma på någon relationsgenre i mitt liv som jag inte har använt mig av i min konst. De är ju oftast ganska allmänmänskliga i sin utformning och därför kan de vara giltiga för de flesta mäniskor. Det är så jag resonerar.

Vad är det som du vill berätta i dina målningar?

– Ibland, eller ganska ofta, känns det som vissa tillstånd och lägen som vi befinner oss i borde bekräftas och dokumenteras. Jag vet inte riktigt vad syftet är, men det känns viktigt. Om de inte sammanställs är det som en ledtråd till något som tappas bort. ☺

4. »Målningen *Strumpf-hosen*. Här strax innan den blev färdig.«

5. »Målningen *Satans Feet*, som jag visade på min separatutställning hos Galleri Magnus Karlsson i november 2012.«

Silvana Solo

Artist. Född Silvana Imam. Född 1986 i Klaipeda, Litauen. Debuterar med albumet *Rekviem*. En del av det kreativa kollektivet Nieka Creatives. Kan Nas låtar från *It Was Written* bättre än sina egna.

BEATET SAMPLAR »Ameno« från det en gång så utskällda new age-albumet *Era*. Men för den som var ung i slutet av nittiotalet var det även ljudet av ett absolut *nu*.

Fjorton år senare låter det stenhårt när en kör av munkar dansar över trummorna. Silvana Solo rappar som en kalv på grönbete.

I »Presentationen« från 2011 börjar hon med att deklarera att hennes rap är någonting som borde ha gjorts för länge sedan.

Växte upp i Jakobsberg
föddes med ett pennbesvärs
likt ett vapenbegär
som förde mig till rampljuset
Jag är inte avfyraren som skjuter
jag är kulan som blir avfyrad och skjuten
tystnaden är bruten
Är så jävla tänd
du kan kalla mig ruset
springer vårruset
fastän det fortfarande är vinter ute

Hon har litauiskt, arabiskt och svenska påbrå. Silvana Imam lever i ett mellanförskap som varken är innanför eller utanför.

– Jag har aldrig känt mig hemma någonstans, samtidigt som jag känner mig hemma överallt. Vart jag än reser. Jag har lätt att ta till mig nya platser och känna att jag platsar in, men alla kulturer som jag bär med mig kan göra mig schizzad.

I tidningen *Kom ut* berättar Silvana Solo att hon inte gör några politiska anspråk. I stället ligger politiken nedbäddad i hela hennes uppenbarelse. Hon är – som hon själv säger – ett flygplansbarn.

– Jag som person rymmer många dimensioner som

samhället har politisrat. Jag rappar om mitt liv och mina upplevelser. Tyvärr är det så att det ofta räcker med att en kvinna tar plats på en scen för att det ska bli politik, eftersom också scenen är ett mansdominerat område. Speciellt om kvinnan är påklädd.

– Men eftersom jag ser mig som en självklarhet – kön, etnicitet, sexualitet – ser jag ingen poäng i att göra politiska anspråk. När jag rappar om mina arabiska rötter och hur fucked up situationen är där nere kan det betraktas som politiskt. Men för mig är det inte politik. Det är inte en »åsikt«. För mig är det livet.

Silvana Solo dedikerade videon till låten »xx« till skådespelaren Romy Schneider, efter att Silvana hade sett regissören Henri-Georges Clouzots ofullbordade film *L'enfer*. I den fyller Romy Schneider upp varje centimeter av rutan.

– Romy måste ha levit under fel era. Hon var före sin tid. Hennes uttryck i de filmer som jag fastnade för är fantastiska. Sättet att ta plats på – och att göra det så självklart – fångade mig. Jag älskar att det är Romy som är i fokus och att hon är det på grund av sitt uttryck, ingenting annat. Det är vackert.

I ett av sina tidiga spår, »Interlude« från 2010, rappar Silvana Solo mer explicit än de flesta:

*Jag ligger under, jag ser hon är över mig
Jag försöker komma undan
men kommer aldrig komma över dig
Och jag älskar hur hon kommer
när hon kommer över mig*

Du har fått uppmärksamhet för att du skriver om kvinnor och sex. Varför tror du att folk reagerar på det?

– För att folk har en skev världsuppfattning. God bless these souls. ☩

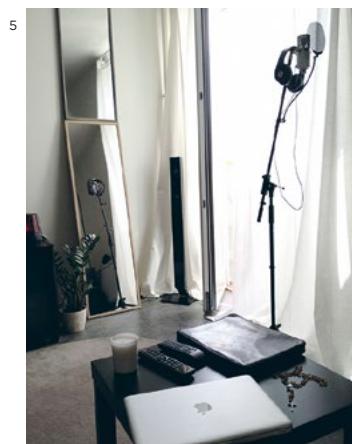
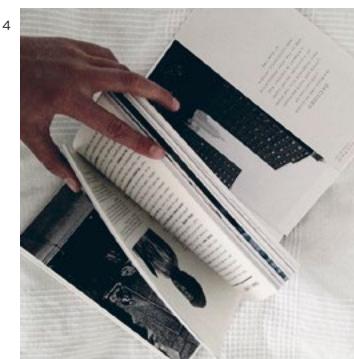
1. Silvana Imams barndoms-somrar i Syrien präglades av att pappa brukade spelade sin idol Fairuz på hög volym i lägenheten. »Jag minns lukten av hettan från asfalten blandat med frukosten som på arabiska heter *manakish bi zaatar*. Trots att alla sinnen stimulerades till max så var det alltid musiken som kändes mest.«

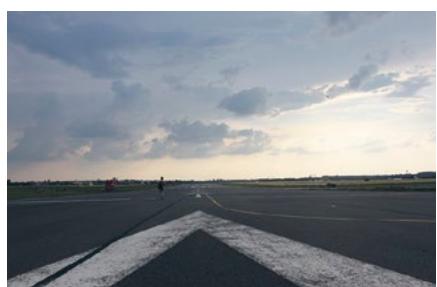
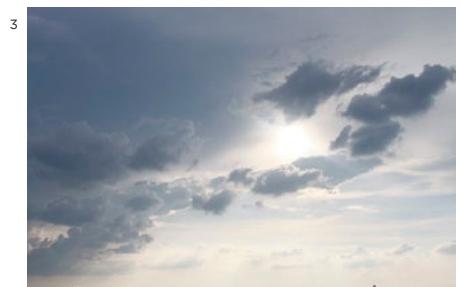
2. Kanye West magnum opus *My Beautiful Dark Twisted Fantasy* från 2010. »Här går Kanye West utanför ramarna för vad hiphop ska vara, samtidigt som han håller sig till tunga beats.«

3. *Nishiki Road Master* – Silvana Imams älskade cykel.

4. »Jag älskar Jay-Z:s bok *Decoded* för att han blottar sina texter och visar på att rap oftast har dubbla eller trippla betydelser. Folk har genom tiderna fördummat rap och menat att det är enkla texter att tyda. Det är skönt att Jay-Z ger folk svar på tal.«

5. Silvanas arbetsplats. Hals-band, doftljus och mick.

1. »Mina syskon är mina hjältar!«

2. »Från ett tåg i Sri Lanka. Resor betyder att lära mig av andra mänsklor och platser. Det är också bensin för själen och skapandet.«

3. »Den här bilden står för essensen hos mitt skapande. Det finns ingen natt utan dag. Inget ljus utan mörker. Kaos är granne med gud.«

4. »Uppe på ett tak i Kreuzberg. Bilden representerar modet att skapa. Att våga, att klättra, hoppa eller bara att ta sig upp ger perspektiv. Allting blir så litet.«

5. »Också en vän på taket. Den här bilden föreställer modet att handla. Att våga fånga sina drömmar eller the big fish!«

6. »Flygplatsen Berlin-Tempelhof. Det enda som jag saknar i Berlin – förutom familj och vänner från Stockholm – är havet och horisonten.«

Angela Bravo

Regissör och konstnär född 1979. Bor i Berlin och Stockholm. Har i urval gjort filmerna *Alla vill till himlen*, *4 x 1* och *The Blue Hour*. Har utvecklat Braza Film som bland annat producerar den animerade dokumentären *11 sept.*

DÖDEN RYMMER EN himmel full av tåg. I den animerade kortfilmen *Alla vill till himlen* fantiseras den åttaårige flickan Tila om slutet på livet och på vad som händer sedan. Samtidigt, i ett hörn, säljer en skäggig försäljare *Situation Stockholm*.

I *4 x 1* rullar tågen på jorden. Regissören Angela Bravos kamera fångar glimtar ur liv som spänner från uppsluppen fest till stum spänning. Hennes dokumentär är fiktiv men kommer därför nära.

People get ready, there is a train coming: Angela Bravo är en av vår tids mest lovande filmare.

Hennes filmer har en sak gemensamt – de vet om att det finns ett litet glapp mellan verkligheten och konstruktionen som rymmer stora berättelser. Och de känner till människans vilja att *passa in*.

Konsten har länge gått vid Angela Bravos sida. I dag är hon en del av en ny generation filmare som kombinerar den fria konsten med filmens möjlighet till berättande.

I dokumentären *Within* gräver hon bland minnen i ruinerna av en fabricerad familjebild. Filmen är en dokumentär om hennes liv med en livstidsdömd pappa. En film om att komma ut.

Det är lördagsmorgon. Jag är elva på min pappahelg. Du svarar, går ut och kommer aldrig tillbaka.

Ur Angela Bravos *Within*.

Under de sexton år som hennes pappa hade suttit frihetsberövad skapade Angela Bravo och hennes sex syskon en egen sorts familj. Ett ingenmansland bortom grindarna, murarna, säkerhetsåtgärder och väktarna. Bilderna hennes kamera fångar skimrar som staniol.

Within är ett försök till att slå upp läsen och gå vidare. Angela Bravo ville förträffa, men hennes kropp glömde

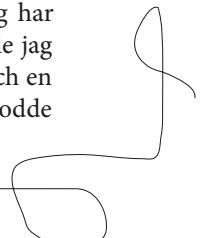
inte. Det var först när hon kom till Berlin för fyra år sedan som hon kunde börja om på nytt.

Under arbetet med filmen märkte Angela att det fanns mycket som hennes familj aldrig hade talat om. Varför kom hennes föräldrar ens till Sverige? Hon fick lära känna sin pappa på nytt. Det blev som att lägga ett livspussel.

– Jag förstod honom på ett helt annat sätt och jag insåg varför våra avstånd kan vara så nära men samtidigt så oändliga. Han tillhör en annan generation. De levde inte bara för förändringen, de skapade den. Han gav sitt liv på ett helt annat sätt än vad vi gör i dag. När han var femton år var han redan med i den gerilla som senare skulle stå i spetsen för motståndsrörelsen mot Pinochets regering. Jag föddes i Sverige som en produkt av den chilenska diktaturen. Så under arbetet med *Within* började jag också att göra en film om den 11 september 1973 i Chile. Ett datum som också är länkat till att jag föddes i Sverige.

De båda filmerna handlar om identitet, livsval och bakgrund. Om spruckna drömmar och utopier. Angela Bravo vill förvalta minnet av historien om varför hennes föräldrar en gång kom till Sverige.

– Eftersom mina föräldrar skildes och min mamma delvis arbetade utomlands, bodde jag på väldigt olika platser när jag växte upp. Först i Danderyd och Åkersberga. Sedan Chile, Peru, Kista, Bolivia, Akalla, Spanien och sedan på Gärdet igen för att senare emigrera till Berlin. Jag kände mig konstig när jag växte upp. Jag pratade tre språk flytande och växlade mellan olika kontinenter. Det var liksom inte hippt då. I dag har jag insett vilken tillgång som det var. Men då ville jag bara vara som alla andra som hade en mamma och en pappa. De som bara var från Sverige och som bodde på ett ställe. ☀

Kornél Kovács

Producent och DJ född 1985. En del av skivbolaget Studio Barnhus, tillsammans med Axel Boman & Petter Nordkvist. Har bland annat släppt singlarna »Down Since '92« och »Baby Step«.

SWEDISH HOUSE MAFIA have announced that the interview with Sebastian Ingrosso in Swedish newspaper Aftonbladet is fictional.

Från sajten Beat My Day juli 2012.

När nyheten om Swedish House Mafias upplösning briserade en sommar fumlade svensk kvällsspress i sitt nyakna ekonomiska intresse för dansmusik.

I jakten på citat ringde en reporter på *Aftonbladet* upp producenten Axel Boman för att få tag på Sebastian Ingrossos telefonnummer. Men *Aftonbladet* fick inte numret till Ingrosso. I stället fick reportern numret till Bomans skivbolagskompanjon Kornél Kovács.

Och Kovács tog rollen som Sebastian Ingrosso på stort allvar när *Aftonbladet* väl ringde. Med manierad och förstålld röst berättade han att han nu skulle satsa på mer gitarrbaserad musik och om hur det var att växa upp som grabb i Bergshamra i Solna utanför Stockholm. Inte ett ord var sant. Men allting trycktes i tidningen. (Artikeln togs senare ljudlöst bort från *Aftonbladets* sajt.)

Kornél Kovács har alltid lite roligare.

Så har det varit från det att han upptäckte Kraftwerks »Computer Liebe« fram till släppet av »Down Since '92«, en singel byggd på soulsångaren Sam Salters singel »Once My Shit (Always My Shit)«.

1992 var han i och för sig bara sju år gammal. Han kom in i dansmusiken via Goldies album *Timeless*, släppt tre år senare och han lyssnade som förhäxad på radioprogrammen *p3 Dans* och *p3 Klubb*.

Som ung förde han protokoll över skivbolaget Metalheadz katalognummer på sin första dator. En sommar, tolv år gammal, lärde han sig att mixa på *Tilos Rádio*: en legendarisk ungersk piratradiostation i Budapest. Stationen var en mer politisk radioversion av ZTV:s första år.

– Jag var på besök i studion en sommar, berättar Kornél Kovács. Då var jag redan helt säker på att jag ville bli DJ. De hade två skivspelare och en mixer där som jag fick lattja med.

Tillsammans med Axel Boman och Petter Nordkvist driver Kornél Kovács i dag skivbolaget Studio Barnhus. De är svensk dansmusiks yvigaste – från Axel Bomans sampling av Hot Streaks »Body Work« (som också har använts av rapparen Missy Elliott) till Wesley Matsells »Ultra Vivid Parse« (som låter som en nedrött barnramsas).

De befinner sig i en tradition i rakt nedstigande led från tiden då musikern Curtis Jones från Chicago kombinerade svart amerikansk soulmusik med det brittiska bandet Nitzer Ebbs maskinella helvetesfunk på sina *Underground Goodies*-utgåvor i början av nittiotalet.

Men Studio Barnhus var aldrig planerat. Till en början handlade det bara om att dela studiolokaler. Allting därefter har skett spontant.

– I dag har vi en idé om att motarbeta klyschor och förväntningar inom dansmusiken. Whatever that is. Men det är en värld som är full av konservatism. Jag är helt för medvetenhet om vår historia, men det blir tråkigt när det känns som att den konstnärliga rörelse som från början handlade om att tänya gränserna för musiken och att upptäcka nya ljud i varje låt har utmynnat i ett fetischerande av samma gamla japanska trummaskiner som hängt med i trettio år.

I utländsk musikpress beskrivs Studio Barnhus ofta som ett slags ambulerande humorkollektiv. Tre tjommar med en mixer.

– Det börjar bli lite irriterande. Det är klart att humor ibland har varit en faktor i vår musik. Men det är inte den dominerande faktorn. Det faktum att vi ser till att regelbundet raka av oss de ideologiskt korrekta houseskäggen får folk att se på oss som några slags DJ-clowner. Det säger rätt mycket. Vi är mer intresserade av konst. Konst som behandlar mänskliga tillstånd och känslor snarare än att tillfredsställa andras förväntningar. Den bästa dansmusiken har alltid gjorts av folk som bryter mot reglerna. Från Larry Levan till DJ Koze. ★

1. Kornél Kovács växte upp i Stockholm med sin mamma. Hans föräldrar flyttade till Stockholm några år innan han föddes och skilde sig när Kornél var ett år gammal. Hans mamma satte Kornél i pianoskola som sexåring. En gång fick han ett blandband av pappa som innehöll rap, dub och den avantgardistiska synthgruppen Art of Noise.

2+3+4. I studion på Barnhusgatan i Stockholm. Studion har Kornél, Petter och Axel haft sedan 2009. I bakgrunden: padda på monitor.

5. Hemma hos Kornél. I förgrunden: Ettan-snus, laddare för smarttelefon, snask och dator. Dessutom: Emma Johansson, Sebastian Suarez-Golborne, Robert Brodén och Kornél Kovacs.

Aase Berg

Poet, essäist och litteraturkritiker född 1967. Bor i Övernjöte, Njutånger, Hälsingland. Har gett ut böckerna *Forsla fett, Loss och Liknöjd fauna*.

I AASE BERGS diktsamling *Liknöjd fauna* kacklar hönorna. De hånar en åldrande papegoja som är aldeles för gammal för att leva. Den luggslitna fågeln är en arbetsbelastning som dessutom är ful.

Alltså borde den dö.

Aase Bergs dikt rymmer inga festliga troll eller mystiga bambis som bjuter på magiskt te under en rotvälta. Hon gillar naturen för att den skiter i människor.

– Det är bara i Disneyfilmer och i new age som man blir kompis med totemdjur. I den riktiga skogen råkar du bara överleva och vill du öka dina chanser handlar det om krass kunskap, inte om sociala manipulations-tricks. Det finns nämligen ingen överhet att manipulera. Inga medier, ingen gud. Jag försökte att skriva naturens varelser och människan ur detta tomma, ögonlösa perspektiv. Sedan uppfann jag en kör av hönor också, som inte fattar läget utan som försöker smöra för marknaden i en blandning av hybris och dyslexi.

I *Liknöjd fauna* blir hönorna enkom till ointelligenta och förvirrade PR-konsulter. En samling djur som vill väl men som inte får ihop välviljan med kraven på anpassning, fasadbyggen och vinstjakt.

Aase Berg växte upp mellan Tensta utanför Stockholm och Norges bondgårdar och träffade aldrig någon författare eller konstnär under uppväxten. Föräldrarna arbetade sig upp till medelklass. Ambitionen var att Aase skulle skaffa fast jobb på, typ, Postgirot. Men det blev inte så.

– Min familj är ointellettuell. Jag trodde inte det var möjligt att jobba med kreativa saker. Men det konstnär-

liga skapandet var så starkt hos mig och uppmuntrades också av mina föräldrar som tyckte att jag skulle ha det som hobby. Och det tog över, styrde mina livsväl och mitt val av vänner. Jag trodde inte att man kunde bli författare om man inte var överklass eller hade kontakter, men jag tänkte att »då får jag väl bli socfall då så får jag i alla fall tid att skriva«.

Upplevelserna av litteraturen blev i tonåren våldsamma. H. P. Lovecraft, Rut Hillarp, Julien Gracq och Mare Kandre följdes av Valerie Solanas, Clarice Lispector, Elfride Jelinek, Agneta Klingspor och Monika Fagerholm.

Ändå framstod poesin länge som någonting obegripligt. Men Aase Bergs sätt att nära sig poesin påminner – här kommer en liknelse – om hur den latino-afrikanske-amerikanske sångaren Joe Bataan närmade sig musiken som ung:

»I knew nothing about music, I had no training, only what I had was the ear and my ideas.«

Joe Bataan högg en kniv rakt in i pianot och skapade någonting som aldrig hade gjorts förut. Samma rena flöde går igen i Aase Bergs texter. Idé och vilja är alltid viktigare än att ha en förlagsfamilj i ryggen.

Aase Berg hade livlig fantasi och en böjelse för hallucinationer. Det gjorde att det blev svårt att undvika den skrivna poesin. Hon tänkte ju redan i poesi.

Du har sagt att Heinrich von Kleists drama *Penthesilea* var en av dina största kulturupplevelser någonsin. Vad var det som grep tag?

– I *Penthesilea* är det den storslagna suggestionen, att man verkligen ser amazonernas drottning braka fram

1. »De röda trädarna i mitt skrivande är djur (där ingår barn) samhällshat och, förstås, fysisk uppluckring och transformering av orden.«

2. Stallfönster.

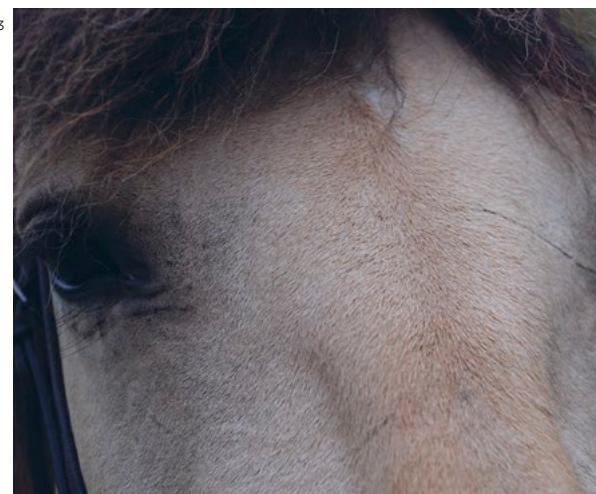
3+4. »Min basjkirhäst som heter Taiga. Att skaffa häst är det mest underbara jag

gjort, förutom möjiligen barnen.«

5. Inspirationskälla ett: en gammal trasig skräckdocka.

6. Inspirationskälla två: blåsfisk.

7. Inspirationskälla tre: murmeldjur.

med sina stridsdoggar och elefanter och framför allt hennes hantering av den stackars karlen Akilles. Det är ett drama som speglar väldets närlhet till kärlek och tvärtom. Som kanske rent av påstår att på något vis är all kärlek våld. Jag tycker att det är fascinerande att vredens kraft inte alltid är av ondo. Det handlar mer om hur man kanaliseras och hanterar den.

Det finns en energi i hennes text. Som att hon hela tiden svajar på en avsats och är redo att trilla över gränsen. Som författare och kritiker är hon mycket trotsig.

Hennes pappa växte upp i en norsk by där tyskarna »styrde och ställdes« under andra världskriget. I byn hade soldaterna ett fångläger där de dödade hundratals ryska krigsfångar framför näsan på byborna.

– Självklart sätter sådana upplevelser spår, i form av ett trassligt förhållande till auktoriteter. Energin i mitt skrivande kommer från ett underdogperspektiv och från ett, ursprungligen, rätt dåligt socialt självförtroende. Jag har också en stor auktoritetstrots med mig från min pappas bakgrund. Pappa har alltid skrämt mig med att jag kan bli »svartlistad« om jag sticker ut. I dag fattar jag att han menar det konkret och inte symboliskt. För det fanns verkligen en svart lista där i hans by och konsekvenserna av att hamna på den var svåra. Detta har provocerat mig så till den grad att jag alltid testar var gränsen för denna svartlistning går. Men jag kliver sällan över gränsen, man har väl självbevarelsedrift.

I Liknöjd fauna försökte du att skriva objektiva naturdikter. Kan du utveckla vad det var som du ville göra?

– Jag får hänvisa till H. P. Lovecraft. Det fascinerande med honom är att han beskriver en värld där människan är ett kryp bland andra kryp. Det kalla universum kliver på dig som du kliver på en myra – oavsliktligt, förstrött. Det är en verklighetsupplevelse så långt ifrån narcissismen och bekräftelseracet man kan komma. Det här samhället går ut på att skrika »titta på mig!«, antingen man nu är med i en dokusåpa eller börjar tro på gud. Jag älskar att leva i en värld där det är tvärtom, delvis förstås för att motverka mina egna bekräftelsebehov i stället för att bejaka dem. De är inte jättestora, men som hos oss alla finns de där, eftersom vi är inkorporerade i marknadsliberalismen där till och med våra personligheter är varor som måste tjäna in sitt värde på en marknad.

Så lägger Aase Berg ut texten, den om politiken som alltid har en sådan tydlig plats i hennes skrivande. Politiken som får dikten och kritiken att framstå som två knytnävar.

– Politiken i mitt skrivande ser ut så att jag hatar samhället som det har sett ut och har förvärrats under min livstid. Jag hatar i synnerhet det ointelligenta, patriarkala samhälle där alla jobbar för att klättra i hierarkier i stället för att hjälpas åt i denna jämmertal. Det är inte en medfödd egenskap att vilja klättra i hierarkier. Det är ett inlärt beteende och det enda vi kan göra för att bekämpa det är stenhård hardcore jävla helvetesanalys av vår egen skitiga ruttenhet. Att gå omkring och tro

att man är en god person är fan genuin ondska. Ursäkta att jag svär.

Våren 2012 recenserade hon paret McCanns bok *Madeleine*, om den sedan 2007 försvunna dottern till författaren. Det var en brutal kapning. Kraven var mycket högt ställda.

Men paret McCann, som självreproducerande del av samtiden, ifrågasätter inte systemet bakom den samlade tragedin. Inte ens när medierna ylar som värst fattar de att sensationslystnad, i tät symbios med pedofili, mord, trafficking och kidnappningar, är en del av en destruktiv struktur som de själva, genom sin totala brist på samhällskritischt tänkande, bidrar till. De verkar högblankt opolitiska, en personifiering av individualistisk medeklass där livsstilen ersätter livet, konsumtionen överröstar reflektionen.

Ur *Dagens Nyheter*, 22 mars 2012.

– Jag har fått höra att jag är moralist. Man kan nog tro det utifrån mina texter, men i själva verket är jag pragmatiker. Jag löser problem. Dyker det upp ett problem så löser jag det. Samtidigt ogillar jag provisorium. Det betyder att jag vill att problem ska lösas långsiktigt. För att jag är lat. Jag vill inte stöta på samma problem en gång till. Löst är löst. Egentligen är det väl ett sisyposarbete för att eliminera allt krångel och få vara ifred och tänka. Men det absurd är att i dagens samhälle så uppfattas man som moralist om man propagerar för långsiktiga och grundliga lösningar i stället för kort-siktiga och slarviga. Så långt har marknadsekonomin kommit med sin totala indoktrinering. Observera att jag ändå inte är konservativ: Jag är inte mot förändring. Jag tycker bara att det är jobbigt med feldisponerad, för att inte säga bortslösad, energi.

– Alltså: Det jag begärde av Kate McCanns text var en långsiktig lösning. Det får man om man litterärt skapar djup och respektfull läsarkontakt. Det begär jag av alla texter som uttrycker känslor. Annars blir det en ruljans av låtsaskänslor som folk uppfattar som riktiga – det är det som alla kvällstidningar lever på och alla skitprogram på TV. Det är en fälla som vi själva till slut kommer att falla i, för det kommer inte att finnas några riktiga känslor kvar. Riktiga känslor i text måste gestaltas. Det svåraste som finns är att förmedla empati genom text, för empati är en komplex och mångbottnad känsla som innehåller bra mycket mer än vanlig välvilja.

– Det enklaste som finns ändemot är att förmedla schablonmässig sentimentalitet och komma överensgodhet där vi är schysta och de andra är svin. Det svåraste som finns är att förmedla rättsmäktiga aggressioner. Det enklaste som finns är att förmedla uppiskat våld och sensationslystnad. Det är skillnad mellan masochism och sorg. Det är skillnad mellan sadism och vrede. Det är skillnad mellan uppåttjack och glädje. Jag kräver sorg, vrede och glädje, men as if-känslorna och fasadmaskineriet är det faktiskt författarnas jobb att bekämpa. Inte av moraliska skäl, utan av praktiska. Annars blir vi idioter och dör ut. ☀

Zeon Light Kassett

Joakim Granlund

Kassettbaserat enmansskivbolag från Växjö, Småland.
Har existerat sedan 2011. Har gett ut kassetter med
Chicagojazzzen, Tsukimono, Arc Light, Pär Thörn,
Robert Anton Pizza, Paddington DC och Fastlandet.

SAMMA ÅR SOM bibliotekarien Joakim Granlund fyllde fyrtio år startade han kassettbolaget Zeon Light Kassett.

Han ville ha någonting med »light« i namnet och han brukar ofta nynna på Kraftwerks »Neon Lights«, Kraftwerks melankoliska hyllning till den moderna staden från 1978:

Neon lights / Shimmering neon light / And at the fall of night / This city's made of light.

Det är inte nödvändigtvis i det dagliga arbetet som stadens värde skapas. Livets verkliga värde inträffar om kvällen, när musiken åter börjar att dunka. Musiken bär ett löfte om någonting mer. Det är en sanning som både Kraftwerks grundare Florian Schneider och Joakim Granlund är väl medvetna om.

Och ibland funderar han på vad han sysslar med: gå upp halv fem, dubba kassetter innan jobbet, gå till jobbet, komma hem, laga mat, dubba kassetter och sedan göra om det nästa dag.

– Varför liksom? Kanske försöker jag att vara den som jag letade efter när jag var ung? Jag tycker det är viktigt att fortsätta vara nyfiken och att leta upp nya saker, om det så råkar vara elektronisk soul från sjuttiotalets Iran eller en ensam kille som spelar atmosfärisk strandsynth i Nacka.

Han talar om den *marknad* som varit så viktig för honom, en egen ekonomi som ger ut musik och text utan hänsyn till någonting annat än att de faktiskt vill. Det som Joakim Granlund tycker om finns bortom intäktsbibeln.

– I mina tonår var kassett och vinyl allt. Jag samlade på alla möjliga grejer och jag startade band och kassettbolag redan som femtonåring. På ett sätt ser jag Zeon Light Kassett som en totalpolitisk rörelse. Här står musik, form och känsla i fokus. Man kan se det som en motkraft till det stora maskineriet där allting handlar om ekonomisk tillväxt. ♦

Zeon Light nummer 14. Mia Voltag från Portland. Voltag har bland annat spelat in en version av Nick Caves »The Mercy Seat».

Kassetter på ängen.

Släpp med Bird Paradigma, som egentligen heter Sara Santos och är från Portugal. »Hennes musik låter som ett vulkanutbrott.«

JAG TROR DET
ATT MAN ÖVER
GÖR NÅGOT.

HANDLA OM
FANZINES, ATT
PÅSAR, KÖRA
ATT FIXA MED

ÄR VIKTIGT
HUVUD TAGET
DET KAN
ATT GÖRA
TRYCKA TYG-
KLUBB ELLER
KASSETTER.

JOAKIM GRANLUND

Elin Magnusson

**Konstnär och filmare född 1982.
Växte upp i en familj där humor,
jantelagen, Dire Straits och svart-
vinbärssåft formade henne. Har
i urval gjort verken *Skin*, *Kampen*,
Alla goda ting är tre och *Holkis*.**

PAPPA SÄGER ATT Elin håller på att få hans blick. En blick som kan urskilja en buske från en älg. En blick som vet var grävlingarna bor.

– Han har lärt mig att säga hej till alla hundar som jag möter och att det sociala arvet är en viktig faktor i skapandet av en människa.

Elin Magnussons konst vandrar hela tiden mellan skogen, kampen och friheten. Oavsett om konsten gestaltas i video, som en skulptur eller som performance. Skogen runt hemstaden Norrköping finns i hennes berättelser och hennes egen börjar så här:

Elin tyckte om att gå i skolan. Hon tyckte om att åka konståkning, att gå på disco, att hoppa tvist och att klä ut sig till Sue Ellen i *Dallas*. Som liten var hon besatt av snygga tonårstjejer.

– Jag målade minst fyra stycken storbystade tjejer med fina klänningar i veckan. Jag var duktig på att teckna. Den kultur som intresserade mig var punken, tillsammans med någon sorts skräpkultur. Jag trivdes i smutsiga utrymmen och jag mår fortfarande lite dåligt när människor är för artiga utan att ha belägg för det. När jag går på fina gallerier som hör till gallerister med höga klackar saknar jag *Huset*.

Huset var, well, ett hus mitt i Norrköping och tillhörde fältbiologerna. På golven låg madrasser där folk drack mäsk, den slaggprodukt som uppstår vid tillverkning av öl eller starksprit.

– Köket luktade mögel och linssoppa. Huset var förknippat med frihet och det var spänande på ett sätt som ett galleriutrymme aldrig kommer leva upp till. DIY-scenen och ett gäng unga anarkister lärde mig om världen, om rätt och fel, och om att fixa saker själv. Mina vänner lärde mig om feminism och om vikten av att hålla ihop. Jag har aldrig träffat några bättre lärare.

I slutet av nollnolltalet fick Elin Magnusson en förfrågan om att göra en film som på något sätt skulle

»Om du frågar mig vad jag har studerat och vad jag föredrar att arbeta med så blir svaret *konst*. För att kunna betala hyran och köpa mat jobbar jag extra i en klädbutik och på ett galleri. Jag tycker att det finns en större frihet i det än att söka stipendium för att få pengar. Att fjäksa och skriva tillrättalagda brev till människor som har makt över mig och mina arbeten är det tråkigaste som finns.«

utmana den rådande bilden av sex på film. Det blev porrfilmen *Skin*.

En futuristisk saga om en kvinna och en man som med hjälp av en sax klipper upp huden och – för att låna Elins egna ord – tar sig in där det känns som mest.

– Jag vill ifrågasätta de regler som på något sätt är allmängiltiga när det kommer till sex. Ord som respekt, frihet och ärlighet behöver omvärderas och ses över. Vår sexualitet och kropp är fortfarande fast i någon slags kristen tro – där ens begär enbart får riktas åt ett håll och en person. Jag tycker att vi ska sluta ta sexualiteten på så stort allvar och i stället leka mer med den, göra den friare.

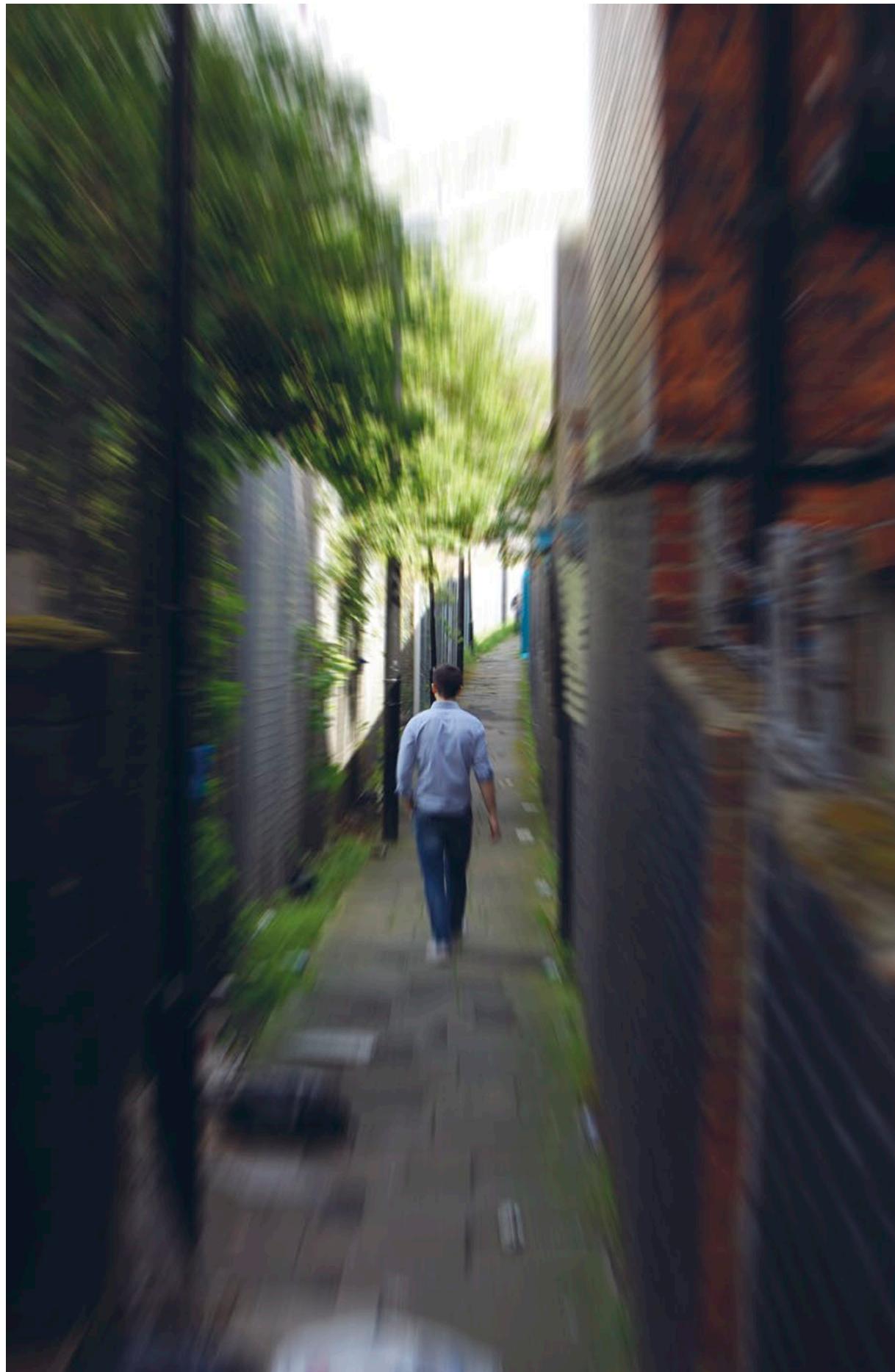
Hur skulle du beskriva kulturklimatet i Sverige i dag?

– Jag tycker att det är fegt. Jag läste i tidningen att Kultur- och fritidsnämnden i Lund beslutade att Åsa Nacking, chef för Lunds konsthall, måste prata med en referensgrupp som består av tre politiker innan hon tar beslut om kommande utställningar. Jag tycker att det är vidrigt och odemokratiskt. Våra politiker ute i landet verkar gå i vår kulturministers fotspår och leka konstrecensenter utan att ha en aning om vad de pratar om.

– Många av de stipendier eller bidrag som går att söka är också utformade för marknadsinriktade entreprenörer. Vilket innebär att de som ger ut stipendiet indirekt bestämmer vilken konst som får ta plats.

Vilka i Sverige borde få mer uppmärksamhet?

– Folk som har något att säga som inte bara har en hög röst. Några av mina idoler, som alltid förtjänar mer uppmärksamhet, är: Hägerstens Botaniska Trädgård, MFK, Karin Vikberg, Gudrun Schyman, kortfilmen, Mia Engberg, Emma Goldman, Maja Borg, cykeln, de övervintrade veganerna, Konsthall C, alla håriga, Högvärteret, aktivisterna, Moa Martinson och alla kulturfeminor som håller konsten levande. Tack! Sedan borde kvinnors konst och historier i största allmänhet få mer uppmärksamhet då männens självcentrerade berättelsernio av tio gånger tråkar ut mig och stjäl min tid. ☀

Sun Angels

Tranceproducent. Har i urval släppt låtarna »She No You«, »Truwael« och EP:n I'm Crying Everyone's Tears. Har bland annat remixat Merely och Amy Diamond.

»**ATHENS**« ÄR EN ballad utskuren ur ett par Pioneer PL-990. »Delta One« har tagit direktflyget till London. En R&B-singel på diet.

Den anonyma producenten Sun Angels gör pumpande och vansinnigt vacker dansmusik.

Den här gången är heller inte anonymiteten en mediestrategi. Den springer ur en nödvändighet: en karriär inom finansbranschen. En bransch som sällan imponeras av att dess representanter gör autonom dansmusik.

Sun Angels har en mission – att kombinera stråkarna i Jerome Sydenhams remix av »Swimming Places« och ecstasyromantiken i The Streets »Weak Become Heroes« med sockerhalten i Lacunas »Celebrate the Summer«.

På ett av Sun Angels tillhåll på internet står frasen »Never Forget Contemporary Gospel« nedskriven. I ett spår samplas också den amerikanske gospelsångaren Will McDowell »All I Want Is You«.

Men gospel är bara en del av Sun Angels estetik. Hans produktioner omhuldar musik som traditionellt har ansetts värdeflös av musikkritiker. Det gäller också amerikansk radiopop och trance.

– Det talas mycket om hur alla generer numera flyter

ihop. Men det är inte sant. Trots att till exempel smala generer som juke och donk bygger på samma princip verkar de båda i separata universum åtskilda av god smak – det vill säga oviljan hos känna att röra vid mindre rumrsrena generer.

Det som betecknas som *God Smak™* kan sällan översättas till kvalitet. I stället är den en trygghet som i musikvärlden består av en viss mängd lagom utmanande rockmusik, uppbländad med en viss – strikt kontrollerad – procent hiphop och R&B. En reaktionär och framtidsfientlig hållning.

I England vågade producenten Scuba ta steget från debutalbumets godkända dubstep till utsökta trance. *Bort från den Goda Smaken™*. Sun Angels uppmuntrar det steget.

– Scuba förtjänar respekt för det. Eller för den delen den brittiske artisten Dizzee Rascal, som gick från att göra kravmärkt brittisk grime till att göra Shakira-pop. Vid det här laget bör vi ha lärt oss att dagens amerikanska radiopop är gårdagens mest framåttänkande dansmusik, fast med bättre hooks, säger Sun Angels innan han återgår till sitt kontor någonstans i Londons finansdistrikt. ☀

1. Sun Angels, NW6, London.

2. »Ett smörgåsbord av viktiga saker. En vintage

Renaissance: The Mix Collection, några Hed Kandi- och Fierce Angel-samlings och så lite portfolio theory som grädde på moset.«

3. »Cleptomaniacs, Black Science Orchestra, David Morales, Full Intention, Luther Vandross...«

det finns inget bättre än begagnade housetolvor.«

Sara Litzén

Del av *Contributor Magazine*. Född 9 januari 1991. Läser Valerie Steele och Rebecca Arnold. Studerar modevetenskap på Stockholms Universitet. Politisk hållning: Feminist.

LÄPPSTIFTET ÄR VASST nog att skära sönder Stockholms gator med. Sara Litzén definierar det begrepp som så ofta anses som töntigt, men som lika gärna – hellre – kan vara eftersträvansvärt:

Cool.

Och få personer i Stockholm är coolare än Sara Litzén. Hon tog sig till lektionerna i grundskolan iklädd sina egna kreationer och folk vände på huvudet.

– Det är intressant hur ett plagg kan vara så provokerande för vissa. Att folk stirrade på mig då – eller att man blir tagen för en knäppis – är inte någonting som jag tycker är frustrerande. Mitt mål är inte, och har aldrig varit, att se annorlunda ut. Att dra uppmärksamhet till mig sätter mig ibland i en svår situation. Men i dag tycker jag inte att det är ett problem. Mitt utseende är bara någonting som varnar folk utan att jag behöver förklara mig. Det är en fördel som ger mig både frihet och privilegier. Det värsta är inte att vara ful eller konstig. Det värsta är att vara tråkig och ointelligent.

Sara Litzén gillar feminina kläder som saknar fokus på att bäraren ska se sexig ut. Kläder vars främsta agenda inte är att kroppsdelar ska framhävas för att behaga åskådaren.

– Kläder som snarare gör det möjligt för en att vara attraktiv i ens sinne. Jag hatar verkligen avslöjande kläder – de bär inga hemligheter. Jag vill att min ensemble ska vara lockande, tilltalande och intressant. Jag är helt tokig i lyxigt, dekorativt, och framför allt, *förföriskt* mode.

Bland det äldre gardet av kulturarbetare är kläder fortfarande någonting tyligt och menlöst. En åsikt som fortfarande drar en skarp skiljelinje mellan en skribent som Göran Greider och Sara Litzéns generation.

– Mode både speglar och formar samhället. Det är mitt sätt att uttrycka mig, mitt verktyg för att förmedla mina åsikter. Jag uttrycker mig med de medel som jag har tillgängliga. Jag gör det jag kan göra för att vi ska leva i en bättre värld. Jag är för ett jämnt samhälle men vi lever i ett samhälle som gärna skiljer mäniskor åt. Jag väljer att rikta uppmärksamhet mot ideal som annars inte får något utrymme i media. Genom att lyfta fram alternativa val strävar jag efter att bredda normen.

Hur skulle du beskriva din relation till läppstift?

– Jag älskar rött läppstift! Jag har målat läpparna sedan jag var tolv år och sen dess har mina läppar bara blivit större. Jag började snabbt att bryta alla regler för hur man ska måla läpparna och gjorde som jag själv ville. Ingen behöver veta vart dina läppar slutar, det är helt upp till dig själv. Sedan jag började att sminka mig så har mina läppar ändrat form i takt med att jag själv har utvecklats. Jag tycker det är viktigt att man är i en konstant utveckling och att det speglas i ens utseende. Mitt läppstift utvecklas i symbios med mig. Jag håller också med Coco Chanel: Mytologi är mycket mer tillfredsställande än historisk korrekthet. Jag förstår inte varför inte fler mäniskor tar den möjligheten? Sanningen är överskattad och ibland ganska tråkig. Jag har inget emot en vit lögn om den innehåller substans och humor. ☃

2

3

4

1. »I köket står vår gammel-mormors spåbord, där jag och min bror Erik dricker kaffe tillsammans på morgonen.«

2. »Jag har alltid varit fascinerad av naturens elegans, att vara omgiven av blommor har en lugnande effekt på mig.«

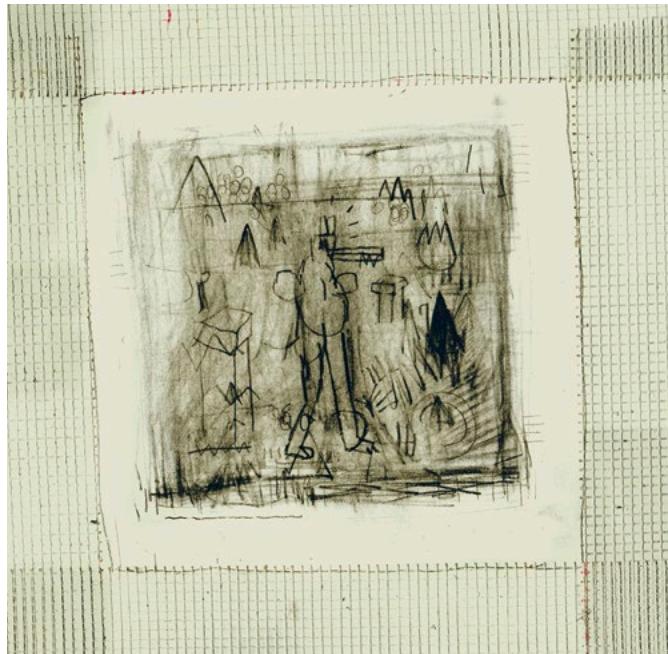
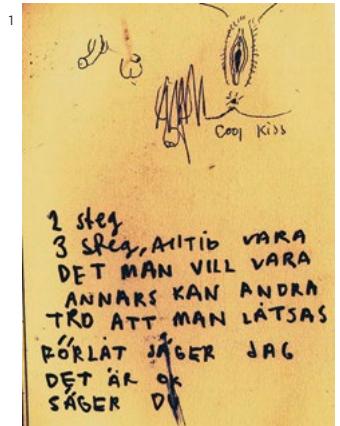
3. »Jag gillar att uttrycka mig med smink. För mig är det en helig ritual som får mig att tappa tidsuppfattningen.«

4. »En skulptur som jag gjorde till min bror när jag var liten. Nu bor den hemma hos oss.«

5. »En inblick i min lägenhet, som jag delar med min bror Erik.«

5

1+6. »Jag har alltid min lilla svarta skrivbok med mig. Mycket skapas i tunnelbanan.«

2. »Mitt hus, där jag växte upp som tonåring.«

3. »Omslaget till *Min soldat* som släpptes på From a Tree Records.«

4. »Ett foto från Rågsved utanför Stockholm där jag levde ett tag.«

5. »Skogen i Rågsved.«

Jag förfinner est inte mer Sohn speglar en YHRE	SVEDA AOEL
EENT	Jag ska bli SNYGGLAST INTE NU IGEN ASA TRÖTT

Rasmus R. Streith Once We Were Wolves

Musiker och konstnär född 1985. Jobbar på ett gruppboende i Rågsved utanför Stockholm och är verksam inom filmkonst & animation. Har släppt EP:n *Vargpojken* på From a Tree Records.

IBLAND SKRUVAR Rasmus R. Streith upp volymen till elva för att han vill att ljuden ska komma in i kroppen och slita honom i stycken.

Men hans egen musik är inte bara en väldsam upplevelse. Den påminner också om Ted Gärdestad, en annan musiker som kombinerade värme med en botenfrusen olycka.

Och Rasmus musikprojekt Once We Were Wolves har färglagt sina sånger med ljuden från Falköpings industrier. Här finns inga stora gester eller pastellfärgade videor. Musiken doftar av asfalt.

Hans mor har fött tio barn, något som förstås gjorde att familjen levde tätt inpå varandra. Det stod en säng i varje hörn och det var alltid kö till toaletten. Hans pappa hade kommit till Sverige från Tjeckoslovakien under andra världskriget.

Rasmus fördrev tiden med att cykla – för att få komma iväg – och att sjunka ned i serietidningar. Han älskade sina tidningar och drömde sig bort bland bilderna.

– Min äldre bror ritade så himla bra. Jag började att apa efter honom och skaffade varje serietidning som jag kom över. Men jag läste dem inte, jag tittade bara på bilderna. Jag ritade av dem och bestämde mig för att jag skulle bli serietecknare.

Rasmus blev allt bättre på att rita, samtidigt som han blev allt kraftigare i kroppen. Eller för att ta det med Rasmus ord:

– Jag blev en tjockis. Jag var det större delen av min skolgång. Det var en ännu större anledning att rita. Tecknandet var någonting som alla uppskattade och något som alla i skolan kände till. »Rasmus, han som tecknar så bra.« Men jag var aldrig mobbad. Det var bara det att det var så svårt att tycka om sig själv. Man vågade inte tro på sig själv riktigt. Men ritandet blev en identitet. I det var jag trygg.

Under samma period börjar hans syskon att spela musik. Under en spelning på en lokal festival målar

hans äldre bror vit färg i ansiktet och svarta ringar runt ögonen. När syskonens vänner kommer på besök bär de skinnjackor och har ryggsäckarna fulla med alkohol.

– Allt det där var magiskt. De lyssnade på hög musik. Jag ville också vara med. Jag ville också bli vuxen.

När Rasmus själv försöker att göra musik börjar han med att spela bas, men det går dåligt. I stället börjar han att sjunga. Det går också dåligt.

Men till slut lossnar rösten och Rasmus R. Streith börjar slutligen att skrika. Han tappar respekten för instrumenten och han erövrar musiken på samma sätt som han tidigare har erövrat pennan.

– Så föddes Once We Were Wolves. Mina låtar var så enkla – bara två ackord oftast. Trummorna fick bli fingerslag på bordsskivan. Första gången jag fick en fråga om att spela live ville jag säga nej. »De kan inte mena allvar, vill de att jag ska spela, min musik är ju inte på riktigt«, tänkte jag. Men det gick bra.

Vargpojken är namnet på Once We Were Wolves första EP och består av fyra spår som alla rymmer en komplett barnslighet och varslet om en fullständig olycka.

– Jag gillar det som är direkt, oredigerat och smutsigt. Där vill jag att Once We Were Wolves ska vara. Jag uppskattar filmskaparen Harmony Korine för det. Han går sin egen väg och lyckas att kombinera förfallet med skönheten hos människor.

Under en tid i fjol arbetade Rasmus på ett korttidsboende. På boendet fanns en ung autistisk flicka. Hon skrattade ofta och hade långt och mörkt hår. Hennes ögon var ofta uppspärrade och det var svårt för henne att sitta still. Men hon gillade att teckna och måla.

– Vi hade en stor låda med färgpennor där. Jag blev avundsjuk på hennes sätt att attackera den vita ytan. Grovt, enkelt men mycket färg. Inte en vit yta fanns kvar på papperet när hon var färdig. Jag tyckte att hon var som en vargflicka. ☺

Anna von Hausswolff

Artist född 1986. Har släppt albumen *Singing from the Grave* och *Ceremony*. Lyssnar på Moondog och Jan Welmers. Ser *Kick-Ass* och *The Devil's Rejects*. Förebilder är Philip Glass, Astrid Lindgren, Graham Hancock och Klaus Schulze.

HUR SKULLE HON annars ha gjort? Där debuten var en gotisk mardröm förklädd till popmusik är uppföljaren en katedral förklädd till en gotisk mardröm. Döden och livet har rallarslagsmål i varje ton.

Det hade varit så lätt för henne att bli *hon med den fantastiska rösten*. Anna von Hausswolff hade kunnat bli hela Sveriges karga älskling. Skavlan hade älskat henne.

Men hon har för mycket av den grekisk-amerikanska sångerskan Diamanda Galás i sig för det. Hennes kompositioner mullrar alldelens för olycksbådande. Musiken tinar aldrig upp.

Ceremony bättar ned vår tids mest kompromisslösa musik i rena och nytvättade lakan. Anna von Hausswolffs musik är en slags *Top of the Pops* för avant-gardet. Musik som spänner från sångerskan Nicos mest våldsamma inspelningar till dieselfärgat muller.

I spåret »Epitaph of Daniel« brister orkestern plötsligt ut i en melodi från David Lynchs TV-serie *Twin Peaks*. Djupblå musik på väg ut ur kyrkan.

– Jag älskar musik, säger Anna von Hausswolff. Den fungerar som en slags överlevnadskompass för mig. Den visar mig riktningen i livet och den hjälper mig framåt. De gånger som jag har svårt för att spela musik så beror det ofta på att jag inte har någon inspiration. Det enda som hjälper mig i sådana lägen är att öppna upp för nya intryck.

Under flytten till Köpenhamn – efter en tid då hon hade haft svårt att skriva ny musik – fastnade Anna

von Hausswolff för drone, den musikgenre vars sega ljudlandskap krossar lyssnaren under en tsunami av elektriskt bly. Och plötsligt öppnade sig flera nya vägar.

– I dronemusken hittade jag instrumentala landskap inbäddade i otroligt tunga ackord och en minimalistisk simpelhet som jag beundrade. När jag hade grävt ned mig ett tag i drone så kunde jag börja spela igen, fast med en ny inställning och med ny motivation.

Anna von Hausswolffs musik varslar om en kall olycka. Hon fångar på ett spår som »Goodbye« upp samma stämningar som en gång Stina Aronson, i det nedkylda blandverk som är hennes roman *Hitom himlen*.

– *Ceremony* växte fram genom en frustration och en ilska, men också genom iakttagelse och beundran. Det finns allt för lite av tanke och reflektion i politiken i dag. Allting handlar om pengar och makt. Allting ska ske snabbt och smidigt. Vem vill investera i något så diffust som miljön? Men musiken står emot allt det där. Musiken är ren och fri. Den tillåter alla tankar att vandra fritt, därför blir den också i allra högsta grad politisk. På ett sätt är den anarkistisk.

Det känns som att du väldigt sällan håller tillbaka när du gör musik. Är du självskräck?

– Jag tror på det som jag gör. Det måste jag. Under processens gång kan jag självklart bli osäker och fyllas av tvivel, men om jag inte satsar hundra procent fullt ut så finns det ingen poäng med att satsa över huvud taget. Misstag och felsteg ingår också i konstnärskapet. ♦

Bilderna är inspirerade av den amerikanska målaren och filmskaparen Maria Menken. Hon och hennes make Willard Maas grund-

ade på fyrtioalet avant-gardegruppen *The Gryphon Group*. Parken som bilderna är tagna i heter Landbohöjskolens have och ligger

i Köpenhamn. Anna von Hausswolff delade lägenhet med sin syster Maria, och i väntan på att Maria skulle komma hem tog Anna

om dagarna promenader i parken under vilka hon upptäckte ny musik.

Pontus Lundkvist

Serietecknare född 1971. Lokaliserad i
Västra Götaland. Ägnar tiden åt att rita, odla
och filma. Politisk hållning: »Absolut inte«.
Har gett ut boken *Okända odjur på Galago*.
Jobbar på en textbok och en film.

PONTUS LUNDKVIST LIRKADES ut ur såret efter ett väldigt samurajsvärdshugg i nederkanten av sin moders jungfrumage i Karlstad. Det var en decembermorgon på sjutioårsdagen och han ritade till sjukhuspersonalens bestörtning sin första skämtteckning redan senare samma eftermiddag.

Ovanstående story är förstås inte sann. Men den leder in i Pontus Lundkvists berättelse. Sedan 1987 och starten av fanzinet *Mina Ögon!! Mina Ögon!!!* har han med texter och teckningar skapat ett gömställe i skydd från en samtid som han aldrig verkar trivas i.

Så vi läter honom fortsätta:

– För att säkerställa att jag skulle bli riktigt nice uppfostrades jag inte mindre än två gånger. I huvudsak av två kvinnor. Först i ett miljonprogramsområde i Karlstad och sedan på den karga östvärmländska landsbygden. Min ena uppfostrare var undersköterska på centralsjukhuset och den andra – mor min – gjorde lite allt möjligt. Bland annat jobbade hon på barnpsyk.

Vad gjorde pappa då?

– Jag vet inte exakt vad han gjorde i början av mitt liv, men jag är ganska säker på att han hade någon form av ansiktsbehåring. Innan jag föddes ska han enligt tillförlitliga källor bland annat ha fått stryk av raggare för att han gick på stan iförd mantel. Sedan blev han kulissnickare åt någon teatergrupp. Jag och mamma hälsade på honom i Stockholm på åttiotalet, när mamma nyligen hade slutat röka. Han borde också sluta sa han då. Det kändes dumt att stå uppe på en stege och snickra med en cigg i munnen och få rök i ögonen, menade han. Då tänkte jag att jag också en dag skulle stå på en stege och få rök i ögonen och överväga att sluta röka. Den drömmen är numera avprickad.

Ditt intresse för politik, när vanknade det till liv?

– När man tänker på hippies och proggare under sjutioårsdagen tänker man främst på två grupper: hippies från samhällets övre skikt som sedermera slutade knarka och i dag är chefer inom media, samt underklasshippies som knarkade ihjäl sig. Men det fanns så klart ett jättestort mellanskikt av hippies som knappt knarkade alls. Där befann sig min mor och far. Mamma var med och hjälpte till att resa tält när tältprojektet kom till stan. Hon tyckte väl mest att det var kul att träffa musiker och skådespelare och sådant. Hon fotograferade mycket och vi var ute en del med Hoola Bandoola Band och Björn Afzelius, så det var väl på den vägen som jag fick min första politiska indoktrinering. Jag fick höra om El Salvador, Chile och Nicaragua och om socialen som kom och tog ifrån folk deras barn. Mamma var aldrig särskilt superpolitisk av sig, men hon förklarade skillnaden för mig mellan att göra något för pengar och att göra något av sitt hjärtas godhet. Sedan flyttade vi ut på landet och jag fick gå på Lundsberg och lära mig att hata överklassen.

Vad skulle du på Lundsberg att göra?

– För att det var den geografiskt närmaste skolan. På den tiden fick barn som bodde på orten gå där utan

att betala något. Skillnaden som givetvis inte undslapp rikemansbarnen. Innan jag lärde mig att hata överklassen lärde jag mig dock att skämmas som fan över min bakgrund. Nu höll jag på att säga »arbetarbakgrund« men det vete fan. Min bakgrund har inget speciellt namn. Mormor och morfar var småjordbrukare och mamma åkte in till stan och blev med mig innan hon hittat någon riktning i livet. Min släkt missade PM:et om samhällsklassindelningen, så jag kan bara säga att jag har vuxit upp under enkla förhållanden. Jag skäms aldrig över min bakgrund längre, men jag skäms över att jag inte har några seriösa yrkeskunskaper. Jag hatar fortfarande överklassen, men det kan mellan varven sjunka ner i ett trött och lågintensivt hat eftersom jag aldrig ser dem. Jag är vaksam mot företrädare för andra samhällsklasser också. När ungarna till raggarna som trakasserade mina föräldrar på sjuttiotalet blev gamla nog att köra bil började de att jaga runt mig och mina vänner. De kastade in mig i ett skyttfönster en gång.

– En annan gång fick jag så mycket stryk att jag tapade kollen på tid och rum. Jag kröp hem och lade mig på hallgolvet och gick i båbisdom. Ibland undrar jag om jag återhämtat mig från det skulltraumat, eller om jag fortfarande är gravt hjärnskadad. Men enskilda arbetares avskyvärdhet överträffas ändå vida av överklassen, genom att en betydande del av arbetarna är kanontrevliga hedersknyfflar. Det kan man inte säga om överklassen precis. Så observera att det aldrig kan bli tal om något hat mot arbetarklassen från min sida, bara »it's jävligt complicated». Jag hatar överklassen helt monogamt. Och med »hata« menar jag »önska se drunkna brinnande i slem«.

När var det du började att rita?

– Som alla andra serietecknare har jag ritat hela livet. Jag minns att jag brukade komma hem ledsen och arg som fan från skolan och rita en massa mord och slakt. De kunde härja med mig i skolan, men i mitt ritblock var det jag som härjade med dem. Då var det inga silkesvantar. Det blev så klart ännu mindre silkesvantar i ritblocket när jag började på Lundsberg.

– Nu kom jag förresten på en till användbar grej som jag fick med mig från den där hemska skolan, förutom mitt odödliga hat mot överklassen. Jag umgicks och ritade en hel del tillsammans med skolans ende nägorlunda vänlige intern. En ambassadörsson som hette Wille. Han lärde mig att uppskatta märkvärdiga filmer och exkluderande popmusik, samt att fnysa »amerikanskt skräp!« med korrekt intonation. När jag några år senare bodde inne i stan och alla riktiga punkare

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Det ryms kapitalistkritik i humorvetenskapen. I kapitalismen måste allting vara tillgängligt för så många som möjligt, vilket förbjuder egentliga risktaganden och uppmuntrar slätstruknenhet. Det kanske inte var så det

var tänkt, men det är så det funkar. Ett skämt som inte tar några risker kan aldrig bli speciellt roligt. Kapitalismen är världshistoriens tråkigaste skämt.«

TILL HÖGER:

2. »Arbetsrummet. Jag har inte använt mina skrivbord

plötsligt försvann och jag i stället blev tvungen att börja supa med intellektuella var jag alltså väl förberedd och kunde stava till »Antonioni«.

Du har en gång sagt att »modernt stadsliv« får dig att må dåligt.

– Jag minns inte hur jag menade riktigt. Det känns som att det var hundra år sedan som jag bodde i stan. Det är som med överklassen jag nämnde nyss. Det är svårt att hålla känslorna kokande när man aldrig ser skiten, men jag kommer ihåg att jag ogillade de flinande tidningsomslagen och skvalmusiken från de kommersiella radiostationerna som stod på överallt. Jag kunde bli osams på riktigt med folk som ville slå på någon skitradiokanal när jag var i närheten eller som tyckte att *Fame Factory* allt var lite kul ändå. I dag är jag ju professionell samtidstolkare, så det är mitt jobb att hänga med i svängarna och anledningen till att jag klarar av det är att jag slipper maktlösheten. Jag flyttade ut på landet för kanske fem år sen. Jag var tvungen att försvara mig mot avundsjuka kompisar från stan som kom och letade fel. »Så här lätt kan det inte vara att komma undan«, menade de, men det var det. Nu bor jag här endast av nödvändighet.

Hur menar du?

– Det skulle vara kul att kunna gå runt hörnet och ta en öl på en uteservering eller att kunna gå och köpa en påse snask klockan ett på natten men är det värt att behöva knulla ihop 10.000 till hyran varje månad? Absolut inte. Jag kan sakna samtalens med vindrivna existenser som man kan ha när man är ute och nattvandrar i en stad, men är det värt att dagligen kämpa mot horder av håglösa zombier som har bott i staden i hela sina liv men som ändå inte har lärt sig grunderna i hur man går ombord på en tunnelbanevagn? Nix.

Hur mycket av den gamla DIY-ådran finns kvar i dig i dag?

– Jag tror inte jag skulle kunnat använda punkenergin om jag sett den som en »ådra« eller som någon slags krydda på kryddhyllan. Punk är en rörelse och samlingspunkt för kreativa och utrålade mäniskor. DIY är en lite egendomlig beteckning, eftersom den kulturen bygger så mycket på samarbete. I dag gör jag saker mer själv. Därmed har jag till synes paradoxalt nog avlägsnat mig själv från DIY-scenen. Jag vet inte hur frivilligt det har skett och jag vet inte hur mycket det är jag som är gammal eller hur mycket det är tidsandan som är sådan, men när jag tittar i backspegeln ser jag att jag alltid har varit mycket mer i samklang med tidens melodi än vad jag förstod när det begav sig.

så mycket som jag tänkt.
Jag ritar och skriver mest
i soffor, sängar och vid
köksbordet.«

NÄSTA UPPSLAG:

3. »Jag gillar att inte riktigt
ha koll på exakt vilka böcker
som jag har hemma. Jag

köper hem, ställer i bok-
hyllor och förtränger, sen
kan jag göra roliga och
överraskande fynd hemma
hos mig själv.«

4. »En hylla i arbetsrummet.
Huvudena har varit eller
ska vara med i olika film-
produktioner.«

2

Jag försökte att sätta mig i motvärn mot individualiseringshetsen när den drog igång för tio år sedan och det funkade väl ett tag. Men sedan gick luften ur och i dag håller alla gamla kollektivister från 2005 på med sina egna och högst individuella projekt.

Tror du att det kommer att förändras då?

– Jag är rätt så säker på att det kommer komma mer kulturellt motstånd, även om det är svårt att lista ut hur just nu. Samtidigt som repression, yuppiefiering och kommersialisering brutalt river ner och murar igen alla ytor som vi kunde mötas på för 20 år sedan så är det just i tider av hårt tryck från samhället som punkblommorna växer bäst. Och det finns tecken på en trygg återväxt. Absolut inget ont om min generation, vi har verkligen gjort mycket bra, men i dag skulle de flesta sjuttiotals- och åttiotalslisterna må bäst av att få en god kopp varm choklad och en insomningsspruta.

I samma intervju som jag refererade till tidigare sa du att du hatar arbetsmarknaden och att arbetsmarknaden hatar dig.

– Det var roligt sagt av mig. I dag är jag en kultur-entreprenör som hankar mig fram på svältgränsen för helt egen maskin. Fredrik Reinfeldts lille drömpojke kort sagt. Det jag ogillar med arbetsmarknaden och den mytologi som den suger sitt skenbara berättigande ur är att folk ska tvingas kasta bort sina liv på att förstöra miljön med en massa värdelösa produkter bara på grund av en religiös tro på några metaforiska hjul som ska snurra någonstans. Jag skulle vilja veta vad som skulle hänt om all energi som används till att lära folk att de är avskyvärda kräk om de inte lönearbetar i stället användes till något kreativt som förde mänskligheten framåt. Arbetsmarknaden är inte sen att besvara den typen av känslor.

Hur gör man för att vara rolig? Din humor är annorlunda än att dra en fräckis eller en vits.

– Om jag kommer på ett skämt som jag skrattar högt åt så är jag rätt säker på att någon annan också kommer skratta, men det sker oerhört sällan. Den typen av galet roliga skämt är också ofta ganska smala och kan bara avkodas av var hundrade mottagare. Men jag kan lugna alla tråkiga människor som vill ge sig in i humorbranschen att det faktiskt är fullt möjligt att utveckla, om inte humor, så åtminstone en hantverksskicklighet i att konstruera skämt. Många av mina roligaste skämt har jag satt ihop helt utan att dra på munnen. Kort sagt bestäms alla skämts grad av rolighet av den tid som mottagaren måste flyga genom luften innan han eller hon landar i en trygg poäng. Det gäller att göra klyftan som ska hoppas över så stor som möjlig utan att hopparen trillar ner i avgrunden.

Folkmord, våldtäcker och lemlästade barn. Det blir följen om alliansen vinner valet, enligt serietidningen Galago. Både LO och SSU har delat ut skräckserien under valrörelsen.

Aftonbladet 15 september 2006.

När Pontus Lundkvist 2006 tecknade serien *Golfarupproret*, som publicerades i tidningen *Galago* blev det livat. Serien visade hur barn slaktades efter Fredrik Reinfeldts då resumtiva valseger.

»Avrädda alla med glasögon!« vrålar en politiker från en lastbil som cruiserar genom staden.

Var den, i efterhand, särskilt rolig egentligen?

– Mycket kan man säga om *Golfarupproret*, men inte att den var särskilt rolig i någon traditionell bemärkelse. Själva den direkta flabbhumorn i serien är av en slags skändlighetsupprökande subkulturell art som man helst bör ha läst en massa seriefanzines från åttiotalet för att fatta. Själv är jag ganska oberörd av den typen av humor och den är helt meninglös i fel sammanhang. Det måste finnas dynamiskt motstånd i skämtets sammanhang.

– Men annars var jag en del av ett team som skulle sätta ihop en anrättning, ett antiborgarnummer av tidningen *Galago* som skulle funka som helhet. Jag föreställde mig att numret säkerligen skulle komma att innehålla minst en saklig och faktagranskad genomgång av historiens borgerliga tokerier och minst en ärligt hjärtskärande skurhinksrapport. Då föll det på min lott att bara rusa in och drämma en härsken paj rakt i ansiktet på de jäklarna. Men något som ingen – inklusive mig själv – har sagt något om är själva den oförstådda och ickekomiska handlingen i serien. Det finns ett seriöst budskap. Serien bygger till betydande del på filmen *Hotel Rwanda* och frågan är förstås varför det är helt otänkbart att en sådan sak skulle kunna hänta här. Du ska inte tro det blir folkmord ifall inte någon börjar devalvera människovärdet.

Vart går gränsen mellan att vara rolig och att bara

4

vara elak? Hur förhåller du dig till den gränsen?

– I satir- och humorsammanhang hör man ibland ordet »elak« användas som ett positivt laddat ord. »Det ska vara lite elakt«. Det är en fråga som handlar om vilken betydelse som folk lägger i ett särskilt ord och därför kan det inte riktigt debatteras, men själv anser jag att när någonting blir elakt så har man misslyckats med att få ihop humormatematiken. Som humorist är jag domare, jury och bödel. Det är ett tungt ansvar. I takt med att jag har blivit äldre och mer etablerad har antalet mäniskor som jag kan attackera nerifrån minskat. Men jag vill poängtala att det inte är samma regler som gäller för att konstruera ett roligt skämt som för att vara en allmänt trevlig och belevd medmäniska. Många tror att det är så enkelt att man bara får sparka uppåt, men med sådana begränsningar skapas ingen storslagen humor. Videoklipp med barn som får bollar i ansiktet är det roligaste jag vet. En video med Reinfeldt som får en boll i ansiktet hade förvisso också varit roligt, men inte på samma sätt. Jag är anhängare av »comedy first«-tancken och jag antar att det gör mig till en politiskt autonom humorist.

Pontus Lundkvist håller sig på sin kant. Sedan *Golfarupproret* har han hållit sig allt längre bort från stormens öga. Det är möjligt att dagens gravallvarliga kulturella samtal – *Bör man applådiera ilsken poesi eller inte?* och *Kan man vara höger och arbeta med kultur?* – inte har en plats för en komiker som Pontus Lundkvist, som troligen skulle hånskratta åt varje försök till tilltal.

Överlag anses det inte vara så fint att vara rolig, man ska hellre vara seriös. Varför har humorn inte högre status?

– Jag är tacksam över att slippa debatteras. Jag har blivit det några gånger och det är lite uttröttande. Du

säger att det inte anses fint med humor men jag tror att om man håller på med den typen av humorverksamhet som jag gör så står man närmare finrummet än fulrummet. Två lika fördärvliga platser. Att vara konstnär ska innebära vissa fri- och skyldigheter. Till friheterna hör att vi uttalar oss genom vår konst. Det må vara en serie, en dikt, en låttext, en tavla eller en TV-sketch, men det är inte på riktigt. En seriefigur ska kunna säga de mest befängda saker utan att tecknaren ska behöva vara rädd att bli lynchad eller åtalad. Det är inte så svårt att lära sig se skillnad på konst och verklighet. Folk har lärt sig att det inte bor små mäniskor i TV-apparaten och denna förståelse innefattade länge även dikter och skämtteckningar, men nu vill mörka makter tvinga tillbaka den förståelsen.

– Det tidigaste svenska exemplet på det var under valrörelsen 2006 när Reinfeldt spelade superledsen över att en karikatytecknare hade ritat honom som en varulv. Han blev jämförd med ett djur, menade man, och berövades alltså sina mänskliga rättigheter. På YouTube i samma valrörelse hade en helt privat person med tillgång till datorprogram satt på Reinfeldt en SS-uniform och det försökte de också få så kallad »spinn« på. Det finns säkert fler exempel och min egen *Golfarupproret* hör till de tydligaste. Men till våra friheter som konstnärer hör också att vi inte behöver låta de verkligt dummaste idioterna bestämma hur vi ska utöva vår konst. Vi kan och bör skita i dem helt och hållt. Våga att inte ta debatten.

Du reagerar ju mot någonting, men om du fick bestämma: Hur borde samhället se ut?

– Som nu fast med vänligare mäniskor eller med fler gömställen. ☺

Elin Berge

Fotograf född 1978. Jobbar tillsammans med artisten Frida Hyvönen på en uppföljare till 2009 års fotobok *Drottninglandet*. Har också gjort fotoboken *Slöjor*. Framtidsutsikter: »Om det inte går åt helvete så går det bra«.

HON SÄGER ATT politiken finns i blicken och i hur vi väljer att se på varandra.

Elin Berges bilder handlar om att vända och vrida på den blicken, tills dess att den vrids tillbaka mot betraktaren själv.

– Vad jag väljer att rikta kameran mot har oftast kommit ur nyfikenhet, intresse och en stor dos slump. Jag har inte haft en uttalad röd tråd när jag arbetar, men jag kan se i efterhand att mitt arbete ofta har handlat om män som är drabbade av stereotypa föreställningar om deras grupp eller person. Förutom i projektet jag jobbar med nu, som handlar om män och en transperson, har det också alltid handlat om kvinnor.

Elin Berge knäckte kamerans hemlighet när hon såg hur ljuset föll ned i männskornas ansikten. Tidigare, under högstadiet och gymnasiet, hade hon försökt att rita så verklighetstroget som möjligt. Det blev medioker. Men när hennes bildlärare länade henne en kamera förändrades resultatet. Det var första gången som Elin verkligen älskade att göra någonting och hon blev som besatt.

I 2006 års *Slöjor* fångar Elin Berge bilder av slöjan och svenska muslimska kvinnor bortanför enfaldiga föreställningar. I *Drottninglandet* följer hon thailändska kvinnor som kommer till Sverige för ett nytt liv.

Det har sagt att de bilderna handlade om utsatthet. Hur då?

– Utsattheten i att lämna all form av trygghet bakom

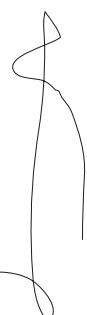
sig och ge sig i väg med en person som man kanske inte känner särskilt väl. Till ett nytt land där det talas ett annat språk, där man har andra vanor. Där klimatet är kallt, landskapet kargt och där mäniskor bor glest. Dessutom ska man ge sig in i det som många mäniskor är livrädda för – en intim relation.

Många av de thailändska kvinnor som gifter sig med svenska män vill verkligen stanna i Sverige, berättar Elin Berge. Men en förutsättning för det är att relationen med mannen fungerar. Under de två första åren i landet är uppehållstillståndet kopplat till den relationen.

– Utsattheten finns i att kvinnans situation blir helt beroende av hur hennes relation utvecklas. Tar den slut måste hon lämna landet. I uppföljaren, som jag jobbar med nu, kommer jag att fokusera på svenska män som besöker sina flickvänners hemorter i Thailand.

I *Drottninglandet* blir de thailändska kvinnorna mäniskor av kött och blod. De reduceras aldrig till offer, trots att Elin Berges kamera också – på ett mycket tydligt vis – blottlägger strukturer: Männens kameror som riktas mot kvinnorna. Guldkronor som är alldelers för tunga. Blickar som faller nedåt från mannen.

– Ingen mänskliga är en ö. Jag försöker visa på en balans mellan struktur och individ. Jag har fotograferat olika symboler och koder. För mig berättar sådant om strukturerna. Men det finns alltid ett handlingsutrymme också inom de strukturerna. För att inte begränsa kvinnorna till att vara offer har jag tagit fasta på det. ♦

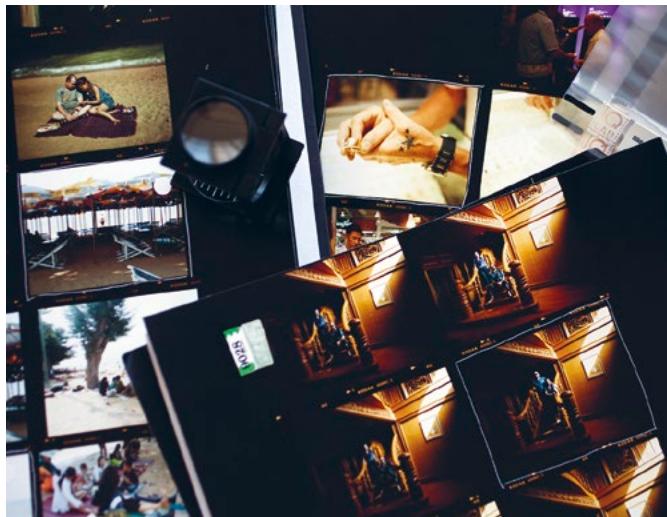
2

3

4

5

6

7

1. »Frida Hyvönen, som gjorde musiken till *Drottninglandet*, följer med mig när jag fotar en buddistisk ceremoni i Fredrika.«

2. »Windey och Bo-Erik, som finns med i *Drottninglandet*, på en bild som jag tog när Windey just hade anlänt till

Sverige. Fem dagar efter att de träffats för första gången. Hon stannade kvar i Sverige med honom och när de gifte sig fick jag komma på deras bröllop i Agnäs.«

3. »Utsikten från min studio. Huset är Scharinska Villan. En plats där Umeås musikscen har blomstrat genom året och som nu hotas av nedläggning.«

4. »Från mitt pågående projekt *Kungariket* - en uppföljare till *Drottninglandet*.«

5. »Min utrustning. En mellanformat, Pentax 67. Jag kör analogt.«

6. »Min scanningsstation.«

7. »Böcker jag läser inför mina fotoprojekt.«

Munnen

Rockband bestående av Stefan Korpar, Nils Pyk, Julian Murray & Martin Hagrot. Har tidigare släppt kassetten På apoteket och sjutumssingeln »Hos optikern«. Albumdebuterade 2012 med Ur marken, mot marken.

BREVÄRARE. SOPGUBBE. Telefonsupport. Konststudent. På ett teoretiskt plan låter Munnen exakt som medlemmarnas cv.

Ett The Pop Group – det hårdnackade brittiska post-punkbandet – som har tjukkopplat in sig i Stockholms mer alternativa elskåp.

Två av medlemmarna, Martin Hagrot och Stefan Korpar, möttes för första gången över en tonårsfylla. Senare i livet träffades de åter i det forum som då hette *Ny musik för hållbar utveckling* men som skulle komma att utvecklas till *Masskultur*.

Munnens låt »Pojkar« är den bästa funk – maskinell pissoarrock – som ett svenska band har gjort på många år. Det finns inga yttere lager av ljud. Bara ben och elektricitet.

Namnen på medlemmarnas tidigare band skällrar om en inriktning: Diskodrift, Floe Fountain, Bring Money, Fel, Telephone Melts, Målgrupp, Villa Strey-light, The Zips, That Landlock-Lour, Damumgänget, Optimus Prime, Face It Boys, Oligophant, Carpage, Zap Guns, Toy Band och Pantsuit.

I en annan tid hade Munnen varit rockälsklingar. Alla medlemmarna är förstås vanskinnigt snygga, som sig bör. Men nu är de i stället ett djupt apart band som gör urblekt, hålögd rockmusik.

De kommer från den brittiska traditionen som efter första punkvägen införlivade jazz och afrobeat i sin musik. Raincoats, Jazzateers och nämnda The Pop Group.

1+2+5+6. »Köpenhamn. Vi skulle spela andra dagen på en festival i en ockuperad fabrikshall, men det blev ingen andra dag eftersom grannarna klagade. Fast

– Som ung hade jag någon slags föreställning om att alla de konstiga små banden som jag lyssnade på bodde i samma bostadsområde och hängde runt med varandra, säger Martin Hagrot. Att de liksom vattnade krukväxter åt varandra när någon var borta på turné. De kändes som riktiga människor. Man kunde höra det.

Artisterna var inga riktiga superstjärnor. Det tycktes för Martin Hagrot vara en tilltalande inställning till livet.

Live är Munnens rytmiska rock en chockerande upplevelse. De är en del av Stockholms självutnämnd alternativa scen. I bakgrunden lurar Gavin Maycroft, ett av naven i Stockholms musikscen.

Sveriges huvudstäder är fullt av lokaler som kan tjäna som svartklubbar. Urblåsta kontorsplatser och oanvända garage. Lokaler som också står som hemmarena för Munnen.

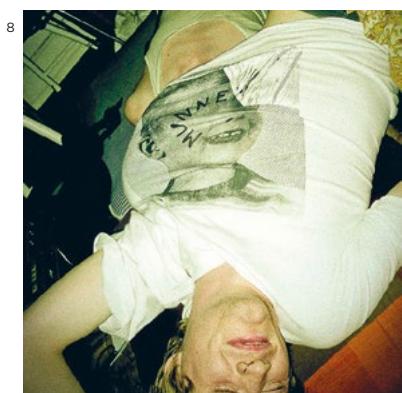
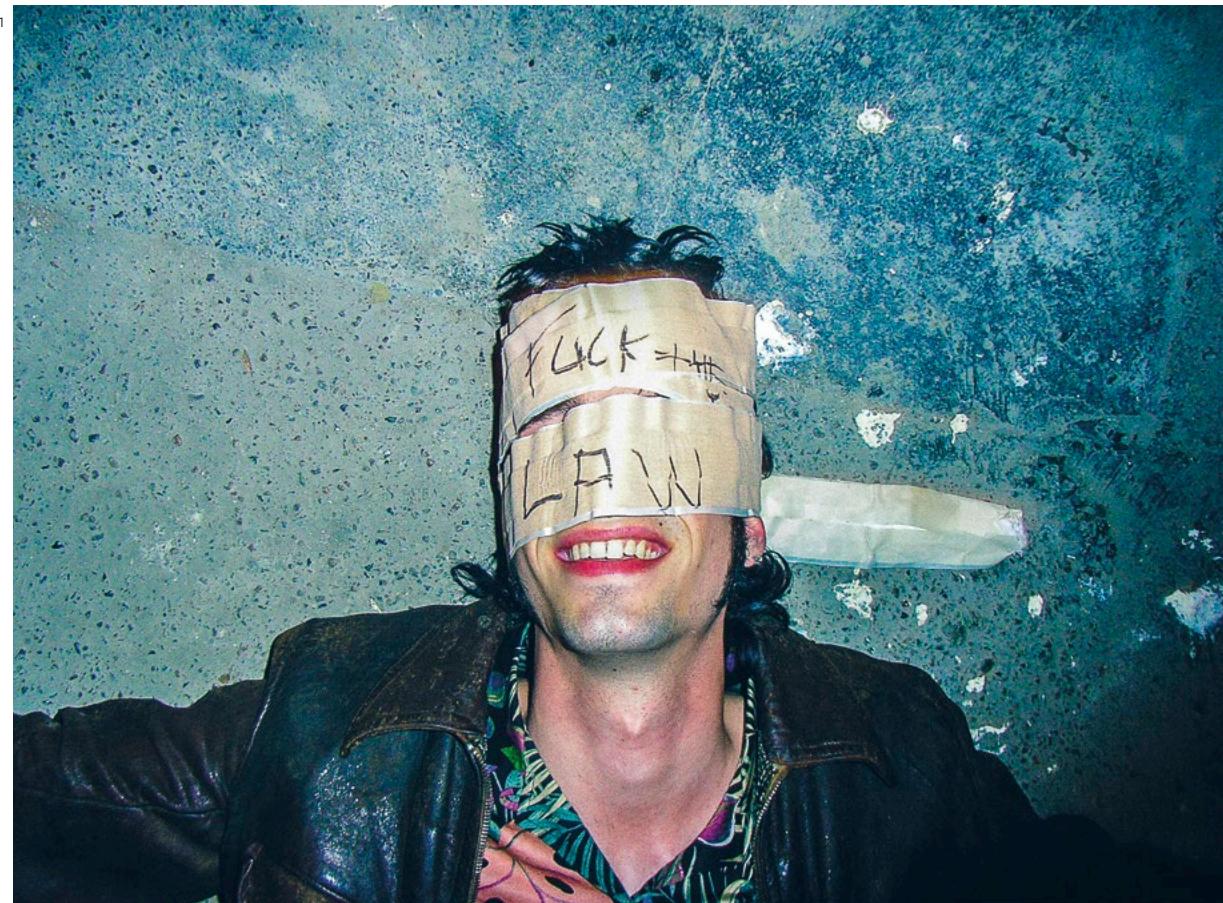
De verkar i ett sammanhang där kassetter, internet, videoinspelningar, fanzines och bloggar smälter samman till en i bred media sällan skildrad subkultur i den yttersta av marginaler.

– Det är viktigt med en nyskapande musikscen i Stockholm. Vi vill spela i sammanhang där det finns utrymme för inspiration och dialog. Sammanhanget får gärna främja spontaniteten och sudda ut gränsen mellan publik och band. Många av våra vänner bokar konserter på oetablerade ställen. Trots att vi har spelat på större ställen så känner vi att det är på de mindre platserna som vi hör hemma. ☀

vi spelade ändå för några hippies som inte brydde sig alls.«
3. »På tåget till Köpenhamn, med merchväcka.«

4. »Fem minuters dans på parkeringsplats, på väg till Gagnef 2010. Ingen i bandet har körkort än. Men snart kanske.«

7. »Handsydda tygomslag till debutkassetten. Vi gjorde typ sextio stycken.«
8. »Sista natten i Köpenhamn.«

Cecilia Germain

Konstnär född 1974. Arbeten i urval: *Det dunkla rummet, Sunday School of Practical Alchemy, Carrying White Men, och The New World. Skriver om hud för Tidskriften Ful.*

DET FINNS EN *outforskad plats i mitten*. Konstnären Cecilia Germain talar om hur det etniskt blandade – det som är *både och* – bär på samma revolutionära kvalitet som vagabonden, transan, den androgyna och den bisexuella.

– Vi får inte glömma att etnicitet som statusfaktor i vår globala värld är enorm. Din kropps visuella markörer gör att du förlorar eller vinner frihet i olika situationer. Ditt yttre styr vilket gensvar och bemötande du får. Du nавигeras omedvetet utifrån din hufärg.

Hennes föräldrar, mamma vit och pappa svart, träffas i Montreals modevärld 1968. Mamma arbetar med haute couture och pappa skär kostymer *prêt-à-porter*.

– De kom båda från ganska fattiga omständigheter. Mamma kom från ett mindre samhälle i Mälardalen och pappa från Montreals västindiska diaspora. I Uppsala levde vi med brandfarliga kakelugnar, slitna parkettgolv och sprucken stuckatur.

Familjens vistelser utanför hemmet tog temperaturen på omgivningens toleransnivåer. Faderns svarta kropp och lägmälda framtoning, tillsammans med moderns excentriska men ödmjuka uppenbarelse och Cecilia, som under lång tid var androgyn till det yttre, var en utmanande faktor i ett då mycket homogent Sverige.

Cecilias mamma ritade scenkostym och forskade om hur mode och kläder hängde ihop med kön och klass. Hon lärde sin dotter att steget mellan tanke och utförande inte alls behöver vara långt.

– Hon fick mig att förstå att den så kallade verkligheten går att forma och att den är konstruerad av en mängd material, strukturer, dogmer och förhållningsätt som går att manipulera. Att världen på sätt och vis är en iscensättning. Den tanken är nyckeln till varför

konsten är viktig för mig i den politiska verkligheten.

I sin konst har Cecilia Germain länge rört sig runt tankar om hur ras och etnicitet hänger samman med makt. Det har varit svårt att undvika den tematiken. Hennes kropp befinner sig mellan vad som brukar uppfattas som två motpoler – den svarta kroppen och den vita kroppen.

– Jag brukar säga att jag har två sätt att identifiera mig. Dels utifrån hur det vita samhället ofta läser mitt yttre och dels utifrån ett rent politiskt ställningstagande, då kan jag kalla mig svart. Men på det personliga och emotionella planet utgår jag ändå från erfarenheten av att växa upp som en tredje, egen hufärg. Mellan två föräldrar av skilda hufärger.

I bland kallar hon sig själv för svart *och* vit, när den eviga frågan om vad hon egentligen är dyker upp. Och på ytan förblir Cecilia Germain oberörd av vad som händer omkring henne.

Hennes teman är äldre än dagsaktuella debatter. Så är de inte heller menade att vara en del av den exakta samtiden. Men hennes konst blir ändå ohjälpligt en del av den.

– De senaste två åren har mycket hänt. Vi har fått ett parti i vår riksdag som öppet gör åtskillnad mellan kropp och kropp. En vit norsk terrorist har utfört ett massmord. Samtidigt har filmer och konstverk dykt upp som talar om hufärg på ett nytt men inte alltid oproblematiskt sätt. Och offentliga debatter följer. Samtal som oftast styrs av en vit majoritet och som jag upplever för det mesta missar målet. Men jag tror inte att min egen ingångspunkt till konsten har förändrats av den yttre debatten. Jag tycker nog att jag ändå alltid är i konstant förändring. ☈

Fasaan Recordings

**Malmöbaserad skivetikett med inriktning på
dub, reggae och soulmusik. Består av Joel
Nordström, Ivar Lantz & Emanuel Sundin.**

I »ROSE LEN« från 1969 års album *Creation* är sångaren Lennie Hibbert ute på nattpromenad. Han ser nattrumlare slänga upp mynt och bágare i luften innan de singlar ner i diket.

Spåret inleder mixen *Nattflyg till Jamaika* av Emanuel Sundin – en av tre delar av Fasaan Recordings. Från sin egen lilla vrå släpper de singlar och mixar bryggda på lika delar Kingston och Chicago.

Ett av deras första singelsläpp – The Soularks »My Man« – vill inte alls vara i Malmö. Den vill bort. Singeln »Tyrone« med The Fasaans övar sig i skymundan på att vara en instrumental soulballad.

– Vad vi ville göra var att skapa ett samlande nav för att kunna släppa musik. Vi är inget skivbolag i egentlig mening, säger Joel Nordström. Snarare är vi en skivetikett som är inriktade på att släppa vinylskivor.

Fasaan bildades under våren 2011. Tidigare hade de tre gjort fester och spelat musik tillsammans. Men de närde hela tiden en dröm om att släppa vinylskivor med soul, funk och afromusik.

– Samtidigt hade vi någon slags naiv idioti om att det faktiskt gick att göra allting själva, säger Emanuel

Sundin. Vi gillar alla att ta i väldigt mycket. Liksom »det är klart att vi ska lägga månadslönen på ett skivsläpp«.

Ivar Lantz fortsätter:

– Vi vill inte intellektualisera musiken som vi släpper – mestadels disco och reggae – för mycket. Men de båda genrerna är väldigt sammanfattande. Reggae kommer från de karibiska öarna och innehåller spår av såväl mento, kumina och calypso som bred amerikansk populärmusik. Och discon skapades ur afro och latin.

Generer som hänger ihop. En rocksteady singel kan lika gärna vara en soullåt från Motown med adderad baktakt. Till discosinglar bifogas ofta en dubversion, ett grepp hämtat direkt från den jamaicanska producenten Lee »Scratch« Perrys laboratorium.

Hur skulle ni formulera politiken i Fasaan?

– I mångt och mycket är Fasaan Recordings i avsaknad av politik. Men ändå speglar etiketten förstås våra åsikter: Vi har ju alla en vänsterbakgrund. Vi är inte intresserade av att exploatera andra musiker. Vi lägger ut vår musik för fri nedladdning. Med all respekt för folk som vill kunna tjäna pengar och leva på sin musik – vi har inte den vinkeln. ☈

1. Fasaan: Joel, Emanuel och Ivar.

2. Hemma hos Emanuel vid Folkets Park i Malmö.

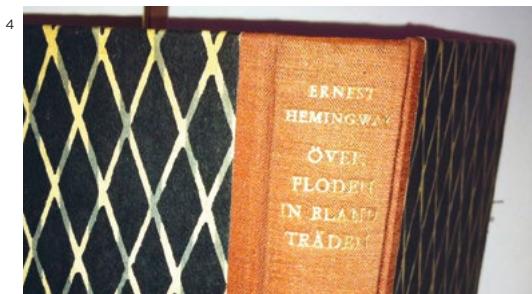
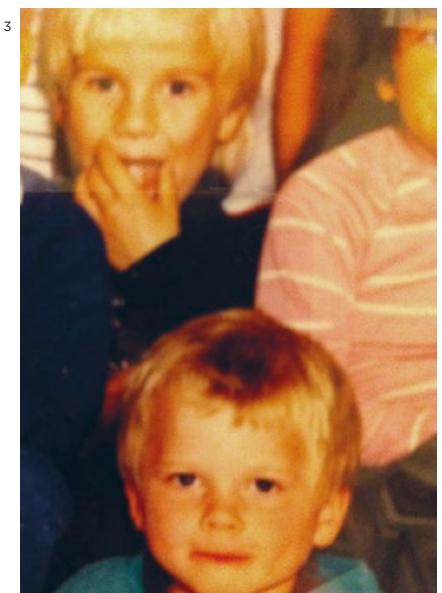
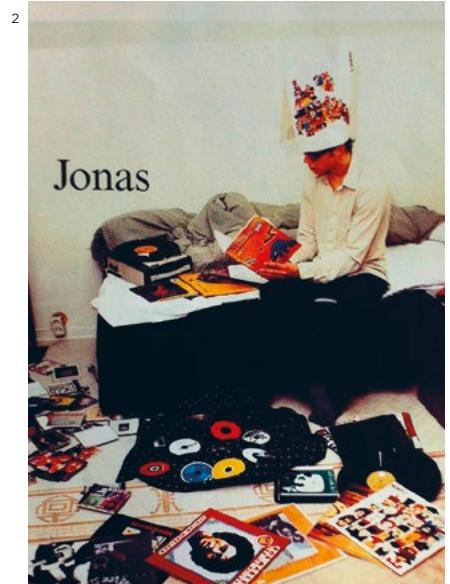
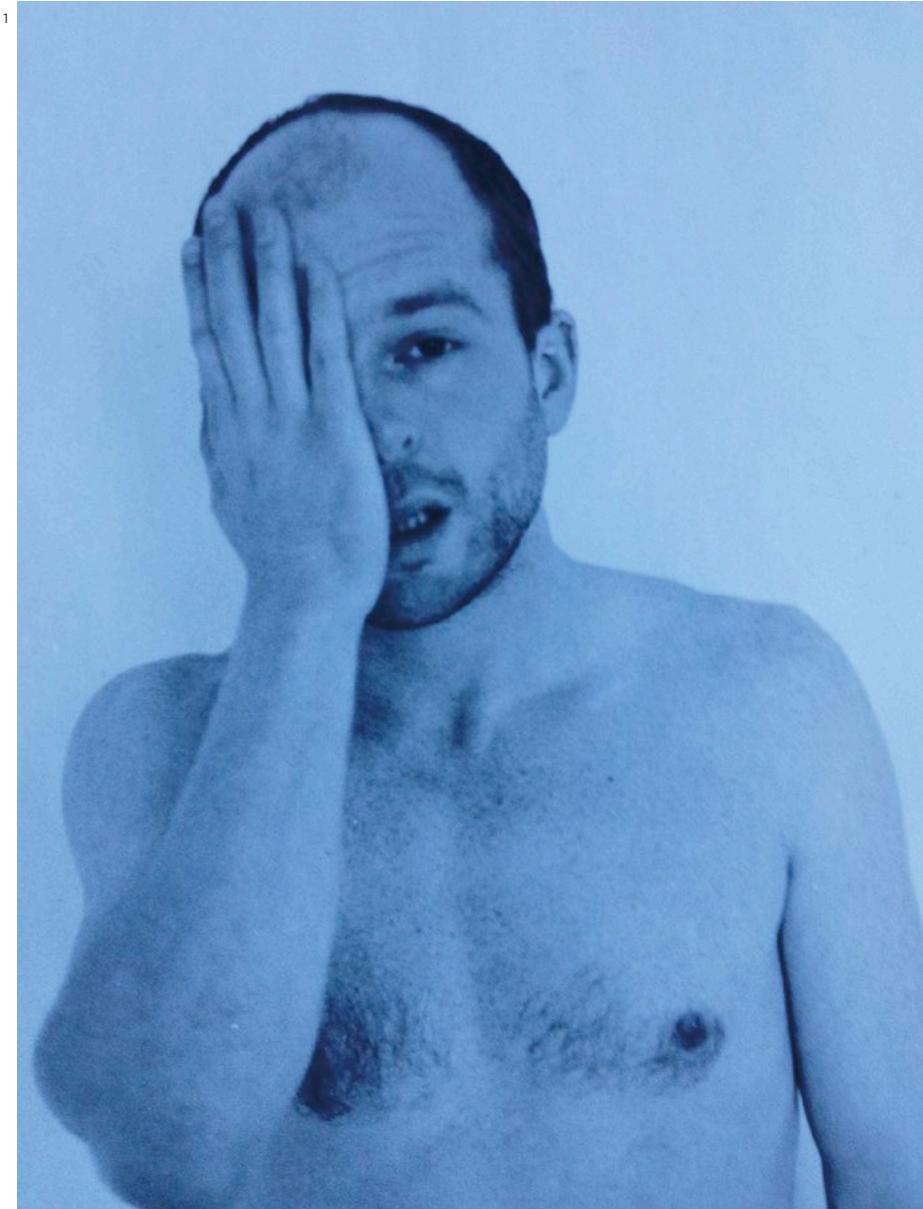
3. En flygande matta kommer lastad med Fasaan-singlar och klister.

4. Releasefest på kulturhuset Kontrapunkt i Malmö.

5. Nybyggd studio på Norra Grängesbergsgatan i Malmö.

6. Sofielund i Malmö. På väg mot studion.

Jonas Lundqvist

**Artist född 1980. En av medlemmarna i
det numera insomnade Bad Cash Quartet.
Solodebuterade 2007 på skivbolaget
Sincerely Yours och földe fem år senare
upp med albumet *Så e de me de*.**

PÅ SÅ E DE ME DE har Jonas Lundqvist skrivit ut historien om att bli äldre med musiken. Under åren med sitt band Bad Cash Quartet fängade han framtiden och hällde ut den i deras tre minuter långa låtar.

Var och en av deras singlar låter fortfarande som en debut. Bad Cash Quartet gestaltade på ett klassiskt vis tonåringens uppnosiga frustration i sin musik.

När Jonas Lundqvist för första gången sjunger själv på svenska är tonläget annorlunda. Självskräckan visade sig vara gjord av glas. *Så e de me de* är ett mycket personligt album om att gå vidare i livet.

»2005 i samma stad är jag kvar, nu ligger Bad Cash i ruiner«, sjunger Lundqvist och trummorna missar några slag.

Sju år senare har Lundqvist bytt stad och hittat en ny väg ut.

När var det ni slutligen splittrade Bad Cash Quartet?

– Tidigt 2006 eller sent 2005.

Jag minns första gången jag läste om er. Det var i Aftonbladets Puls-bilaga som nu är nedlagd. Det borde ha varit redan 1997.

– Vi släppte ju vår första singel 1996. Vi var bara femton år gamla när vi spelade in den. Vi bildades 1993, så vi existerade ju som band i tolv, tretton år.

*Den perioden präglar ganska mycket av ditt senaste album *Så e de me de*. Du sjunger mycket om den tiden.*

– Det är jävligt svårt att bortse från den tiden, när man har växt upp med ett band. Det handlar ju ändå

om mina bästa vänner. De flesta i det bandet har jag känd sedan jag var sex år gammal. Vi hade redan varit vänner länge innan vi startade Bad Cash. Så det är klart att det präglar albumet, men jag försöker verkligen att förhålla mig till det som en del av min uppväxt och inte något jag försöker romantisera. Jag försöker att se på det med ganska kallt huvud. Du vet: »Så var det med det«. Så har jag levt och det har inte varit något extra-ordinärt – men det har betytt väldigt mycket för mig.

Du har bott i Stockholm några år nu. Har du vant dig nu?

– Ja. Mer eller mindre. Jag var nere i Göteborg över jul och jag har inte varit borta därifrån så länge någon sin tidigare. Förutom en gång när jag var i New York. Men när jag var i Göteborg längtade jag plötsligt hem och jag kände att »hemma« faktiskt var i Stockholm. Jag blev mottagen med varma händer här i stan.

Vad har du gjort sedan du flyttade till Stockholm?

– Jag flyttade hit för att jag var kär, helt enkelt. Så fick jag ganska snabbt ett jobb som tennistränare. Men du vet, samtidigt började skivinspelningarna för den nya skivan så den första tiden pendlade jag väldigt mycket. Vi har hållit på med den här skivan från och till i två år. Det blev lite pauser i inspelningarna då och då. Både jag och producenten Rasmus Hägg är känsломänniskor. Vi behövde ta en time out då och då.

Bråkade ni?

– Jag vill inte kalla det bråk. Jag tycker mycket om

1. Jonas Lundqvist blickar bakåt. »Jag hoppas att det inte handlar om någon slemmig nostalgi, utan mer »så var det och jag behöver säga de här sakerna«. Jag vill säga det för att kunna se framåt, mot nya saker.«

2. »I tidningen POP 1997.«
3. »Martin från Bad Cash och jag i lekskolan när vi var sex år. Vi har båda munsår.«
4. »Min finaste bok i svensk originalutgåva. Jag tänker alltid på titeln som *Ut ur skogen in bland trädern*.«

5. »Mitt survival kit.«

6. »Jag glömde Karl Vennbergs samlade dikter på ett plan till Marseille. Jag hoppas att den hittar en ny ägare för jag är nog klar med honom för den här gången.«

7. »Jag skriver bara på kollegieblock. Orden hänger liksom kvar i pennan om det är någon fancy variant med läder och skit.«

JAG ÄR SÅ TRÖTT
SOM SÄGER 'JAG
SÅ HÄR OCH SÅ
ALLTID ATT TYCKA'.
ETT EGENVÄRDE I
SAK HELA TIDEN.
TRÄD I SKOGEN
FÖRÄNDRING.

PÅ MÄNNISKOR
HAR ALLTID TYCKT
KOMMER JAG
SOM ATT DET FINNS
ATT TYCKA SAMMA
ÄR DU ETT JÄVLA
ELLER? JAG ÄLSKAR
LÄR MIG!

JONAS LUNDQVIST

Rasmus. Men man kan säga att vi båda gick väldigt mycket in i det. Jag visste redan innan att Rasmus var på det sättet, att han inte brydde sig om något annat än musik. Det var ju den egenskapen som jag ville ha, för att vi skulle kunna ta den här skivan långt.

En sak som jag tycker definierar skivan är känslan av att du nu är 30 år och att du, trots att det är nu som saker och ting borde hänta, redan har haft dina stora år.

– Bukowski sa väl någon gång – en av få kloka saker som han har sagt – att för tidig framgång är det värsta som kan hänta en människa. Vi i Bad Cash hade det väldigt förspänt mellan 20 och 25 år. Vi kom från en medelklassbakgrund och kunde leva på att göra musiken. Jag tror att jag försöker hitta en nyckel till varför saker har blivit som de har blivit och som kan öppna dörren till framtiden.

På första spåret »Sanktas« sjunger du att »allting har sin tid och här går min förbi«.

– Det var så det var när plattan skrevs. Jag kan fortfarande relatera till det. Jag kände mig ensam.

Var det en ny känsla?

– Jag var på väg att bli vuxen och levde i stort sett samma liv som jag gjorde när jag var sexton. Detta eviga att tänka på en ny låt, en ny skiva, en ny turné. Jag var helt fast vid det. Det var i princip omöjligt att bry sig om någonting annat. Jag var trött på det. Så jag tänkte att jag måste skriva om det, om att gilla popmusik och om hur det är att växa upp med popmusiken och att åldras med den på ett väldigt sätt.

Hade du skrivit mycket på svenska innan?

– Nej, ingenting. Men som soloartist kände jag, eftersom jag umgås med låtarna varje dag, att de måste betyda något. Tyvärr är det så att jag är väldigt enkelspärig i mitt tänkande ibland. Jag försöker att jobba på det, men när jag går in i någonting så gör jag det hela vägen och så var det med den här skivan. Så var det med den sista Bad Cash-skivan också. Jag vägde 47 kilo och sov i ett rum fullt med sopsäckar. Nu när jag är lite äldre får jag försöka mörka det där.

Men du ligger inte kvar där i dag?

– Jag gör inte det. Det har ordnat sig ganska bra till slut.

Men även om du inte har skrivit på svenska tidigare tänker jag att du har läst en hel del. Jag vet att du gillar poeten Karl Vennberg.

– Jag har nog hoppat in och ut ur läsandet. Att jag har läst Vennberg innebär till exempel inte att jag har läst allt med Hjalmar Söderberg. Jag har bara plockat saker här och där. Men varför jag fastnat för att läsa en del lyrik är nog för att jag är minimalist. Jag uppskattar en kort rad lika mycket, eller mer, än en hel roman.

– Jag gillar tanken av att man bara har en resväskan och fyller den med ett par av sina favoritgrejer: ett par byxor, en tröja, en bok med de bästa citaten. Inget överflödigt. Ingen bostadsrätt. Ingen fiskbensparkett. Inga försäkringar. Att nästan inte vara med.

Vilka är sakerna du skulle stoppa ned i resväskan då?

– Åh, men nu sitter jag ju här och vet att du kommer skriva det här...

Det är tillåtet att posera. Lite.

– Det är det? Då skulle jag kunna klara mig på mitt tennisracket, då skulle jag få cash. Jag skulle ta med mina Levi's 501:or, den här tröjan som jag har på mig, mina skor från Clarks, en gitarr, ett block. Sedan hade jag nog tagit med Karl Vennbergs samlade dikter faktiskt. Ibland är han så bra. Ibland är han i och för sig en jävligt jobbig snubbe också. Du märker, jag är ganska inkonsekvent.

Jag tror faktiskt att man får vara inkonsekvent.

– Vet du vad jag är så trött på? Det är människor som säger »jag har alltid tyckt så här och så kommer jag alltid att tycka«. Som att det finns ett egenvärde i att tycka samma sak hela tiden. Är du ett jävla träd i skogen eller? Jag älskar förändring, jag uppmuntrar förändring. Lär mig!

Måste man inte vara konsekvent ibland i alla fall?

– Det är klart det är bra i vissa lägen, som med vän-skap till exempel. Men huvudet måste ju vara öppet för nya tankar.

Finns det några konstanter i ditt liv?

– Jag tror att det är svårt att göra sig av med intryck från barndomen. Guns N' Roses *Appetite for Destruction* är en sådan pryl som det är svårt att göra sig av med. 1987 var min storebrors vän trummis i Los Angeles och skickade hem det albumet på en vit kassett. Jag var sju år gammal. Ingen kan ta bort den känslan. Det är en av världens bästa skivor.

Vad var det mer för musik som du lyssnade på vid den tiden?

– Efter *Appetite for Destruction* hade jag flyt. Den här killen, Ludde hette han, jobbade på Dolores Recordings. Skivbolaget som signade Håkan Hellström och alla de där senare. Så genom dem fick jag nästan all väsentlig musik redan som väldigt liten. Jag var kanske tolv, tretton år när jag började att gå till deras butik. De sålde en del death metal också. Det kundestå ett gäng personer som du och jag i det ena hörnet. I det andra hörnet kunde detstå en samling... ja, vad de nu heter. Sådana som Ika Johannesson (författare till boken *Blod Eld Död – En svensk metalhistoria*) skriver om.

Du menar galgmördare och nazister?

– Ja precis. Fast de såg ut som värsta töntarna. Man kunde säga »bu« till dem och så blev de rädda.

Hur gick det till när du skrev låtarna till Så e de mede? Hade du skrivit dem innan du gick in i studion?

– Gud ja. Jag hade liksom stängt av allting annat. Jag tänkte att den skulle få ta tid, så jag satt bara hemma och skrev. Det är klart att jag gick ut ibland, men mest spelade jag tennis och skrev på låtarna. Där kommer minimalismen in igen. Jag försökte skala av allting så gott det gick. Jag blir så lätt distraherad annars. Ringer någon mig och säger att det händer något kul är jag där på fem minuter. Så jag försökte att minimera alla sådana risker.

Det var väl Flaubert som sa det, »Be regular and orderly in your life, so that you may be violent and original in your work«.

– Det där är exakt så som jag jobbade, exakt så som jag försökte tänka när jag började med *Så e de me de*. Det var liksom, fuck allting annat. Det ligger en pizzeria där, en bar där, en spårvagn där; jag bryr mig inte. Jag ville bara vara inne i den här bubblan.

Varför släppte du inte albumet på skivbolaget Sincerely Yours, som du gjorde med din förra?

– Det var ingen schism eller något sådant. Det var mest så att Eric Berglund och Henning Fürst var isär och jag tycker lika mycket om dem båda två. Så jag kände att det skulle bli ganska komplicerat. Sedan krävde kanske *Så e de me de* mer ekonomiska muskler. Men jag älskar både Eric och Henning. Eric släppte ju också »Du, drömmar och jag« som ingår på skivan som singel, som ett slags farvälv. Så vi har bara bra känslor för varandra.

– TTA var väldigt hardcore. Man kan nästan inte tro att det bandet har funnits. Det är väldigt, väldigt mycket som kommer i dag som kommer direkt från det som de skapade. Samtidigt var de en otroligt genomsvensk grej. Något som britter aldrig kommer att haja. Svensk musikkultur delar en hel del saker med England men det finns vissa saker vi aldrig kommer att förstå. Vi kommer aldrig förstå ett band som Stereophonics...

... eller Kasabian.

– Eller Kasabian, ja. Band som säljer ut Wembley på nolltid. Vi har bättre smak än engelsmännen och vi har haft det ganska länge nu. Sedan kan britterna vara betydligt mer far out ibland. De kan liksom kasta lite skit på en vägg och se vad som fastnar. En musiker som Michael Kiwanuka hade till exempel varit omöjlig i Sverige i dag.

Han hade väl blivit kitsch ganska snabbt och ätits upp av morgonsofforna.

– Han hade varit med i det här programmet... vad heter det? *Ha det bra ihop?*

Jag tror att det heter Så mycket bättre. Du, jag har en fråga här som är lite oklar. Men jag testar. Den lyder: Varför börjar du inte bara jobba på bank?

– Alltså... jag kan inte. Jag kan ingenting. Du kan ju inte ta en fråga som jag har ställt till mig själv hela livet. Jag gick inte ens klart gymnasiet. Eller jag gick ju ut, men jag hade inga betyg.

Okej, men om jag ställer den så här i stället. Varför fortsätter man att hålla på?

– Jag tror att nästan alla människor kan göra massor med olika grejer. Men om jag ska ge det mest patetiska svaret, det ärliga svaret, så är det så att jag mår väldigt bra när jag har skrivit klart en låt. Jag känner mig väldigt nöjd.

Tycker du att det är kul att hålla på och pilla med en låt, innan den blir färdig?

– Kul och kul. Måste allting vara kul hela tiden? Det handlar mer om att man ska göra klart det för att kunna

rätfärdiga vad man tidigare har struntat i. Förstår du ungefär vad jag menar då? Jag älskar att vara klar. Jag har prövat att ha »lätskrivarkontor« tidigare. Det har gått sådär. Om vi fantisrar om att någon hade anställt mig som lätskrivare hade jag nog fått sparken på en gång. »Du är en skam för lätskrivarsläktet« hade de sagt. Jag har inget trick.

Kan du aldrig luta dig tillbaka och känna att »jag har skrivit den här låten och den här låten« och landa i den känslan?

– Nej. Men däremot kan jag höra när jag är någonting på spären. Från tusen mils avstånd kan jag höra det.

Jag läste en text om författares arbetsmetoder. Bortsett från typ Truman Capote som kunde sänka en flaska vin på morgonen och skriva en roman på eftermiddagen var alla väldigt noggranna. De satte av tid, de jobbade hårt. De levde inte runt. De skrev om sina texter och sedan skrev de om igen. Det var ganska befriande att läsa.

– Jag lägger ned väldigt mycket tid på att rasera inpräntade bilder som jag har fått med mig. Jag menar väldigt mycket tid. Det är för att jag aldrig ska känna att jag hamnar i ett fack eller i någon »myt« om någonting. Men jag anstränger mig också för det. Någon ringer och frågar »vad gör du?« och jag svarar att jag jobbar. Men jag gör inte det. Jag kanske ligger i min säng eller läser någonting. Men det är min tid och det är så jag jobbar. Jag vill inte hamna i världens tröttaste rock'n'roll-fack.

Var i Göteborg växte du upp?

– I Örgryte. Det är väldigt fint, bara villor. Grannen hade en Porsche. Men pappa hade en sådan här gammal cykel med motor. Pappa fick sparken som trummis i unga år. Han var jazztrummis och sedan kom rocken och han klarade inte av att ändra spelsätt.

Lyssnade han mycket på jazz hemma?

– Nej, han sålde alla sina skivor. Fast han köpte Rolling Stones *Beggars Banquet* när den kom, den med en toalett på omslaget. Jag skulle också vilja komma in i jazzen, men man får vänta med sådant.

Frågan jag ställer mig är om det finns jazz som blir bättre än John Coltranes album Ballads.

– Mycket musik kan ju vara »bra« men sedan är ju frågan om det är »filosofiskt bra« också. Är det lika bra som The Go-Betweens »People Say«, deras andra singel? Det är den bästa låt jag vet. Den har allt. Den innehåller råmycket naivitet och oskuldsfullhet. De har så mycket att säga och de är ändå sjukt långt ifrån att vara macho – de vet inte om att det som de gör är bra. Det där går liksom inte att göra när man är trettio...

Vad ska du göra nu?

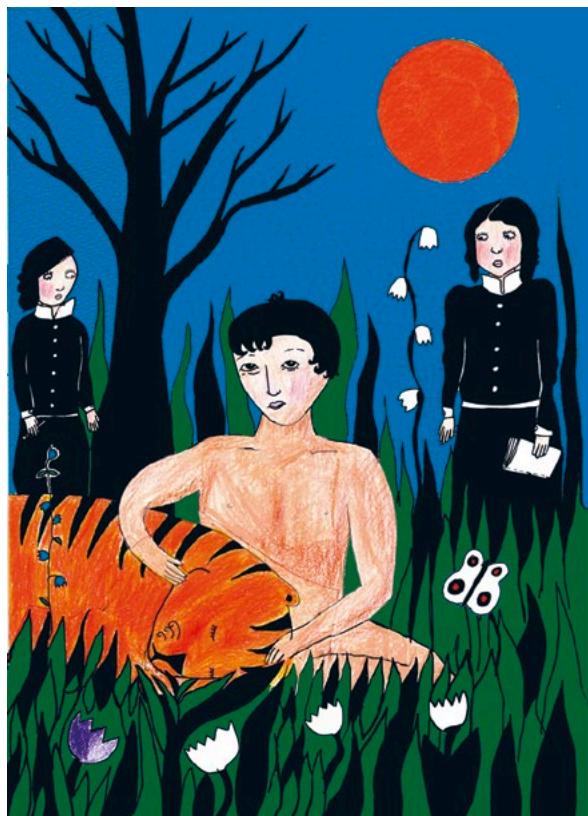
– Jag tänkte faktiskt vara en jävla popstjärna. Jag vill ut och spela. Jag tycker att det är politiskt att ge sig hän åt någonting. Jag tycker att en hel del saker som inte skyttar med politiken kan vara politiska. Jag minns att det första jag hörde med Marvin Gaye var *Let's Get It On*. Först därefter hörde jag hans »politiska« skiva *What's Going On*, men jag hade redan fattat de sakerna. ♦

Liv Strömquist

Serietecknare och krönikör född 1978. Har gjort seriealbumen *Ja till liv: Liv Strömquists ABC, Prins Charles känsla, Einsteins fru* och *Hundra procent fett*. Bosatt i Malmö.

ATT BYGGA EN bomb. Att kränga mobilabonnemang i varuhus. Att sandblästra Dolce & Gabbana-jeans i Bangladesh. Ett arbete kan i Liv Strömquists serievärld beskrivas på många vis.

Till bilderna av naiva serieteckningar slaktar Liv Strömquist i boken *Ja till liv: Liv Strömquists ABC* om och om igen omvärlden. Teckningarna smattrar som hagel från en gevärsmynning.

Men framför allt är tecknaren och krönikören rolig när hon tecknar tiden. Hennes aktivism, bultande mellan serierutorna och textsjoken, väcktes under högstadiet då en högerextrem våg löpte genom landet. På Strömquists skola blev ett antal elever nynazister.

– De gick omkring med hakkors och rakade huvuden i korridorerna. Det var innan uniformsförbudet, så det var fortfarande tillåtet. Samtidigt inträffade flera rassistiskt motiverade mord. En del i Skåne. Till exempel i Klippan. Flyktingförläggningar brändes ned. Det gjorde att jag och några andra startade en antirasistisk grupp på skolan.

Varför är det viktigt att ifrågasätta, som det står på din sajt, »olika typer av makt»?

– Alltså, det pågår en strid i Sverige hela tiden. Om problemformuleringar, om politisk agenda och om hur vi ska beskriva verkligheten. Om man inte själv är extremt på hugget hela tiden så kan man tro att det faktiskt är så som de med allra mest pengar beskriver verkligheten. Typ: »Problemet i dag är att arbetare får för höga löner«. »RUT-avdraget är feministiskt«. »Det finns inga fattiga barn i Sverige«. Eller liknande dyngor som Svenskt Näringsliv har betalande för att sprida ut. Det måste finnas motstånd mot de mängder av kanaler som pushar för den rikaste procentens intressen.

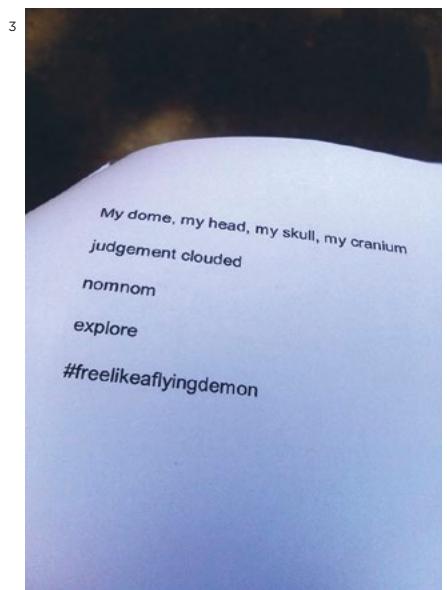
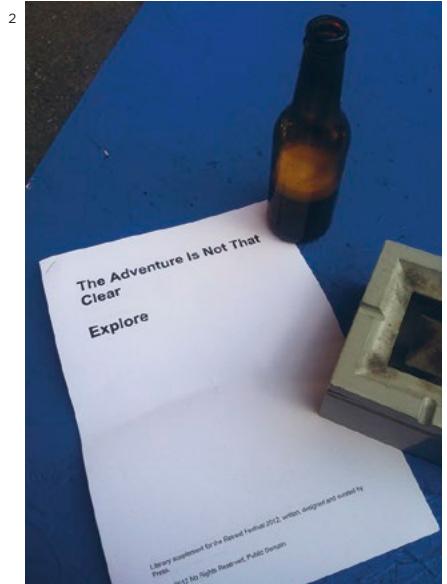
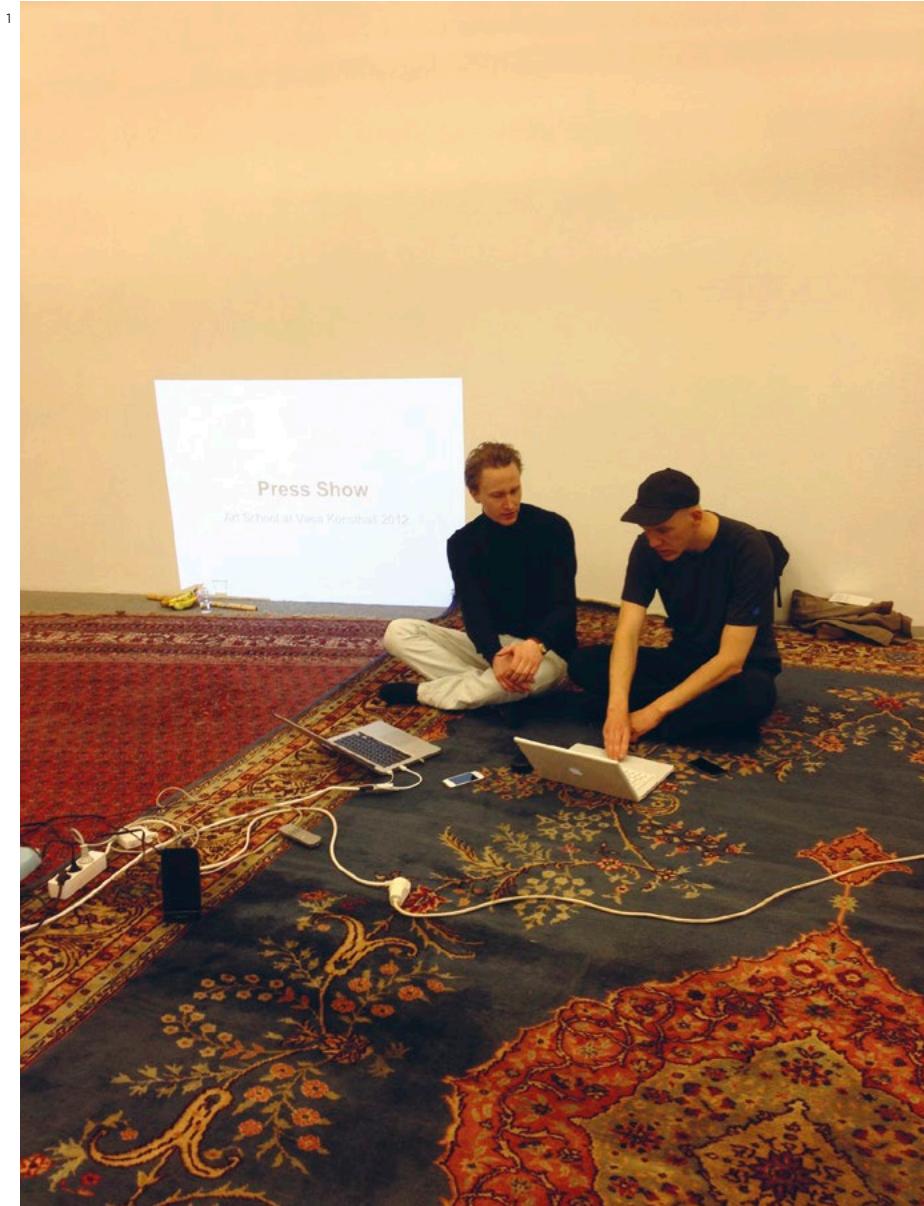
Finnss det någon skillnad i politiken som du ger uttryck för i dina krönikor och den som gestaltas i dina serier?

– Nej, inte i det politiska innehållet. En serie kan bli en krönika och tvärtom.

Det finns alltid någonting väldigt tydligt som dina serier och texter reagerar emot. Vilka frågor tycker du är viktigast att belysa?

– Att vårt ekonomiska system och vår livsstil är ekologiskt ohållbara. De hotar massor av arters framtida existens, även vår egen. ☀

Press

Nätverk och skivbolag, med bas i Göteborg, som startade 2010. Har bland annat släppt artister som Dwon Lowd, Min Ronnersjö och Rafta Rafta.

VI KAN BÖRJA var vi vill – men den här gången börjar vi i den japanske kompositören Susumu Hirasawas sång »Kamui Mintara».

Susumu är en popmusikalisk teoretiker, en mer begåvad Momus. Han har under sin karriär rört sig mellan det musikaliska Mount Everest som är »Kamui Mintara« och svårt avancerade musicaliska övningar med sina Amiga-datorer.

Hans album *Sim City* från 1995 hämtade inspiration från thailändska transsexuella. Och det är Press som är skyldiga till att jag upptäckte Susumu Hirasawa.

Det Göteborgsbaserade skivbolaget och nätverket har sedan länge rivit sönder kontraktet om vad skivbolag förväntas göra.

En MP3 med rapparen A\$AP Rocky eller en YouTubevideo med nämnde Hirasawa bär på ett lika stort värde som deras egna släpp med artister som The zzzzz, Min Ronnersjö och Red Wine.

I en tid när ingen journalist längre vill peka ut någon musicalisk riktning – när mycket få ens längre vill stå för sin smak – har det fallit på de mest subversiva skivbolagens lott att vara vägledare. Drivande i Press är Max Ronnersjö och Anders Johansson. Men de är bara en del av ett betydligt större nätverk.

De båda möttes på konsthögskolan i Umeå innan

1. Press-show på Art School, Vasa Konsthall.

2. Manifest som delades ut på Retreat Festival på Trädgården i Stockholm.

3. Mer manifest. Referenser från The Pharcydes »Otha Fish« till E-Type.

de flyttade till Valands Konsthögskola i Göteborg. Där träffade de Pär Darell och sedan dess har Press vuxit naturligt.

Från början var Press tänkt att vara en plattform för musik, men det utvecklades till någotinting betydligt bredare – och därmed också flyktigare. Press blev en kulturell tankesmedja.

De nämner konstnärspseudonymen Reena Spaulings (vars namn egentligen är en omskrivning för det mycket breda kollektivet Bernadette Corporation) som inspiration. Ett kollektiv som har gett ut såväl tidningar, film, musik och böcker.

Kompasserna pekar också mot det franska konstkollektivet Claire Fontaine. Och förstås, mot Göteborgs inhemska popscen med Ola Borgströms Service och skivbolaget Sincerely Yours i spetsen.

Press pratar om sin verksamhet i bestämd tredje form. Kulturen som bär deras avsändare är per definition modern. Eller som de själva uttrycker det:

– Press arbetar med pop i ordets bredaste bemärkelse. Inte bara musik utan populärkultur, en populärkultur som i dag tar från högt och lågt och passar i flera kontexter. Musik är så enkelt att göra i dag, precis som allting annat. Det handlar mer om smakråd och om att vara en guide. Om en ny modernism. ☀

4. Interiör från Press nya lokal som kommer att fungera som utställningsrum, vardagsrum och kontor. På väggen syns en installation av Max Ronnersjö.

5. Grus i maskineriet. Festivalen Knarrholmen i Göteborg, 2012.

Ninja Thyberg

Regissör född 1984. Bor i Stockholm. Har tidigare gjort kortfilmerna *Afro*, *R.O.V.*, *Mamma pappa barn*, *Våt* och *Egalias Highschool*. Arbetar med kortfilmen *Skavssår*, som handlar om en porrfilmsinspelning. Läser filmregi på StDH.

I DEN MYCKET korta filmen *Våt* från 2010 får en halv honungsmelon gestalta kåtheten. De tre och en halv minuterna – där stönen blandas med en dov trumma – är tre och en halv anledningar till varför namnet Ninja Thyberg skimrar så starkt.

I en värld där otydligheten premieras är hon någonting så ovanligt som *tydlig*. Ninja Thyberg vet varför hon håller på. Hon återkommer hela tiden till de ämnen som är viktiga för henne, de som berör kön och identitet.

– När jag var tretton år gammal blev min mamma tillsammans med en fredsaktivist vars hela liv gick ut på att försöka förändra världen. Vid vårt köksbord pågick diskussioner om orättvisor, moral och ansvar. Jag fick en bild av att det faktiskt går att göra något, eller att man åtminstone borde försöka. Jag var femton år gammal när boken *Fittstim* kom och den öppnade mina ögon. Strax därefter läste jag *Under det rosa täcket*. Efter det kunde jag inte längre se världen på samma sätt.

Hon började att analysera vad som hände runt henne. Framför allt reklam och media. Som sextonåring visade hennes dåvarande pojkvän henne en porrskärm och Ninja Thyberg chockades över hur stor skillnad det var mellan deras syn på sex.

– Jag och mina tjejer kompisar hade läst erotiska noveller, där mannen dyrkade kvinnan och satte henne på en piedestal. Men i porrrensvärlden skulle kvinnan förnedras och skändas. Kuken var ett vapen som skulle förgöra henne. Min pojkvän och hans kompisar hade konsumerat porr i flera år. Det var deras sexualundervisning.

Under flera år var Ninja Thyberg aktiv i olika aktivistgrupper mot porr och hon bar på en enorm ilska.

– Den ilskan har avtagit. Dels för att mina åsikter har nyanserats ordentligt, dels för att det är alldelens för tärande att gå runt och vara arg hela tiden. I dag kan jag ofta känna mig känslomässigt avtrubbad inför extrema orättvisor och förtryck – men den ursprungliga ilskan

finns någonstans där under, som en ständig drivkraft. Den kommer nog alltid att vara ett bränsle.

Filmen är Ninja Thybergs språk, men hon är ännu ny i branschen. Hon blev den förste att vinna New Talent Award vid kortfilmsfestivalen Pixel i Skåne.

Hur skulle du säga att klimatet för svensk film – och i längden för svenska kulturutövare – är just nu?

– Jag ser mig ännu inte som en del av den etablerade branschen. Men om jag ska höja blicken lite ovanför mig själv och andra som mig, så visst suger filmpolitiken. Det behövs mycket, mycket mera resurser för att skapa bra film. Bra film är nödvändigt ur en demokratinsynpunkt. Reklamen, som vi alla utsätts för vare sig vi vill det eller inte, hjärntvättar oss. För att kunna värlja oss så måste vi få ta del av historier som är helt fria från kommersiella intressen. Vi behöver en mycket större bredd av film än vad som finns i dag. Andras historier och andras perspektiv är viktiga för att människor ska kunna utveckla sin empatiska förmåga och sitt kritiska tänkande.

I filmen *Afro* skildrar Ninja Thyberg hur västvärlden tolkar afrikansk kultur. Men utöver att hennes kamera skvallrar om ett exotiserande och rasistiskt förhållningssätt till kontinenten blir *drömmen om Afrika* i Ninja Thybergs händer ett stängsel också för den drömmende västerlänningen.

– Afrika står för »det andra«. Det vilda, exotiska och stundtals ociviliserade. Exotisering kan fungera som kvinnoförtyck på det viset. »Det andra« sätts på en piedestal och blir till en projektionsyta för drömmar om någonting som man själv inte får lov att vara.

Har du haft några andra yrken än regissör?

– Jag har varit dagisfröken, men jag tror nog inte att det märks i just mina filmer. Förutom att det har gjort mig till en klokare och mer harmonisk människa överlag. ☺

1. Ninja Thyberg är uppväxt i Majorna i Göteborg med en ensamstående mamma.

2. »Sedan jag skaffade laptop spenderar jag nästan all min tid i det här soffhörnet. Jobbar, äter och sover.«

3. »Jag och min systerdotter tar årets första dopp.«

Martin Burström

**Musiker född 1977. Debuterade med *Kalla kriget*
EP där han på Springsteen-översättningen »Halmstad« besjöng sin hemstad. Bor nu på Lidingö utanför Stockholm. Drömmar om politiskt kurage.**

YOUNGSTOWN LIGGER i delstaten Ohio, USA. Staden utgör platsen för en av Bruce Springsteens mest askfärande betraktelser.

Springsteens inspelning, med samma namn som staden, berättar historien om ett gruvsamhälles uppståndelse och fall. Från upptäckten av järnmalmstenen i början av 1800-talet till den ekonomiska nedgången under sjuttiotalet.

»Youngstown« är en text som ställer industrien och jakten på pengarna till svars för samhällets nedmontering. Men Springsteen boxas inte. Hans knytnävar har förlorat kraften.

Det är en återhållen och kolsvart bild över livet i en raserad gruvstad. En gång gjorde jag dig rik, sjunger Springsteen. Så rik att du har råd att glömma mitt namn. Orden gnolas fram.

Well my daddy come on the Ohio works, when he come home from World War Two. Now the yard's just scrap and rubble. He said »them big boys did what Hitler couldn't do.«

Halmstad, vid floden Nissans mynning i Laholmsbukten, industrialiseras precis som Youngstown under 1800-talet. Men där slutar likheterna.

Förvisso drabbades staden under trettioåret av en serie upplöpp mellan hamnarbetare och arbetsgivare, som en följd av den eskalerande arbetslösheten och dåliga arbetsförhållanden. Hamnarbetarna hade begärt en löneökning med femton öre, men arbetsgivarna valde i stället att sänka lönen och att sätta in strejkbrytare som ersättning för det strejkande manskapet.

Upploppen kom att kallas för Brädgårdskravallerna.

I ett försök att återställa ordningen försökte borgmästaren Ernst Fogelklou att läsa upp upprorslagen. Svaret ska enligt historieskrivningen inte ha låtit vänta på sig: »Vi skiter i både dig och konungen!«

Men i dag är Halmstad en levande stad med högskola och ekonomi. Ändå har Halmstadssonen Martin Burström försvenskat Springsteens rasande rader till ett stampande synthtåg.

»Youngstown« har i hans händer förvandlats till en

fyra minuter och tjugosex sekunder lång betraktelse över Halmstad, där kulturen är död, där havet har färgats brunt och där doften över husen inte är doften av frisk havsluft. I stället luktar det instängt från stadens bryggeri.

I Springsteens original riktar sångaren sig till en sweet *Jenny*. I Martin Burströms version riktar sig sången till Carin Göring. Nazisten Hermann Görings fru.

Det är en låt som står i direkt motsatsförhållande till den soldräkta popmusik som Halmstad genom åren har förknippats med. Gyllene Tider är mycket långt borta. I Martin Burströms sång har rutten fång dränkt hela Tylösand.

– Men det är väl lika bra att jag börjar med att säga att jag tycker om Halmstad, säger Martin Burström. Jag känner mig hemma där. Jag talar fortfarande om att åka »hem« till Halmstad fast jag inte bott där sedan 1998. Västkusten är över huvud taget hjärtskärande vacker, med sina solnedgångar över havsbandet och långa vindpinade stränder. Men som alla småstäder – så kallade sommarstäder i synnerhet – är Halmstad också förljutet på något sätt. Det är något i mentaliteten. Man lever för sex eller sju sommarveckor och visar upp sin bästa sida för semesterfirare på besök. Men sedan kommer det fula evighetslånga vinterhalvåret, med allt vad det innebär av iskalla vindar, blöt kyla och kulturskymning.

Som ung i staden fanns det ingenting att göra alls under vinterhalvåret, berättar Martin. Den sista bussen gick hem halv tio.

– Det var inte så konstigt egentligen. Ingenting var ju ändå öppet.

I dag bor han inte kvar. Och när saknaden efter Halmstad faller på saknar han andra saker än själva staden. Som sin gamla spelkonsol, en Amiga 500. Det finns en återhållen sorg i Martin Burströms berättelse om Halmstad. Så har han också alltid varit melankolisk över tiden som har flytt.

– Det är ett sjukligt personlighetsdrag. Dessutom göder det sig själv hela tiden. Med åren har man ju bara ännu mer att grotta ner sig i. En barndomsväv har

berättat om hur han kom hem till mig en förmiddag. Det var kanske i sjuan eller åttan. Det var högsommar i början av juli och vi hade inget som måste göras. Ingen skola, inget sommarjobb, ingenting. Men tydligen satt jag trots det på mitt rum med ansiktet i händerna och med panik i blicken. Jag hade insett att en månad av sommarlovet redan gått och vi inte hade gjort något värdefullt av all tid som vi hade fått. Nu var det bara sex veckor kvar. Jag var otröstlig. Jag saknade frihetskänslan från första veckan på sommarlovet.

Men funkar nostalgi då?

– Nej, aldrig. Samtidigt som man längtar bort, framåt mot något annat och bättre, längtar man tillbaka till när man var yngre, lyckligare och älskade mer. Att jag i dag längtar tillbaka till ett sommarlov då jag faktiskt satt och längtade tillbaka till tiden innan sommarlovet är ju direkt destruktivt. Till slut blir det så många lager av nostalgiskt skimmer bakade ovanpå varandra att man kan gå vilse.

Alla texterna på Martin Burströms debut *Kalla kriget EP* omfamnar melankolin. I ett av spåren, »För varje år är du lite mera död«, kryper döden närmare för varje år. Inte bara som en avlägsen framtid utan som någon som redan har bitit tag i kroppen.

Mätten är tagna. Nu syr döden kostymen i det tysta, för att parafrasera Tomas Tranströmer.

– Den låten handlar mycket om förlorade chanser tror jag. Om förhoppningar som grusas. Stressen över att tiden håller på att rinna iväg är ständigt närvarande i ett samhälle där allt mer fokus flyttas från kollektivet till individen. Jag vet inte riktigt vad alternativet skulle vara, men någonting är ju uppenbarligen sjukt med hur vi lever i dag. Med risk för att låta konservativ så tror jag inte på den så kallade valfrihet som vi har blivit påtvungade de senaste tjugo åren. Jag är övertygad om att de flesta känner sig mer stressade än frigjorda när de sitter där och bara »okej, den här teleoperatören har två ör billigare minuttaxa men arton färre fria SMS i månaden».

Martin Burström funderar på om den raspiga melankolin i själva verket är hans sanna tillstånd. Det är vad som kommer fram när han väljer att uttrycka sig så rakt och så ärligt som han bara kan.

– Vilket känns sådär. Jag brukar betrakta mig själv som en relativt lycklig och accepterande person. Men också mina låtar är nostalgiska. De låter precis som de sånger som jag gillade när jag var barn och tonåring. Det är någonting med den bitterluva svärtran som alltid har tilltalat mig. Eller rent bildligt för den delen, allting blir ju snyggare i svartvitt och grovt korn.

Här kommer »Youngstown« in. Också Springsteens uppgörelse med ett cyniskt-ekonomiskt samhälle dryper av en längtan tillbaka. Bort. Från början var tanken aldrig att göra om låten på svenska. Martin tyckte bara att det skulle vara intressant att göra en elektronisk inspelning av en så akustisk låt som Springsteens.

– Men någonstans föddes idén att föra över historien

om Youngstown till min hemstad Halmstad och då vore det bara löjligt att inte göra det på svenska. Jag visste att någonting behövde sägas om den staden. Men jag visste inte hur. Jag visste bara att det behövdes en annan bild än Gyllene Tiders.

Hur skulle den röda tråden i en svensk version av »Youngstown« ritas upp? Martin visste att han ville behålla själva formen i Springsteens originaltext: den kronologiska tidslinjen och att Springsteen sjunger till »my sweet Jenny«.

Men det var först när han snubblade över historien om Hermann Görings sommar i Halmstad som han hittade sin egen Jenny.

– Han hade träffat sin blivande fru Carin i Stockholm, men eftersom hon redan var gift flydde de storstan och gömde sig i ett gammalt torp nere vid stranden i Frösakull. Det kändes först helt sjukt att en av tredje rikets värsta förbrytare hade haft det lite gött mitt bland kulisserna till mina barndomsminnen. Varför hade jag aldrig hört talas om det här förut? Folk måste ju ha vetat om det? Senare, när jag hade hunnit tänka ett varv till, kändes det helt logiskt. De bruna arven hade bara färgats om till djupblått.

Hur menar du?

– Jag hävdar att vi som var unga där och då, på den sidan av Halmstad i början på nittiotalet, hade en jävligt obehaglig syn på andra männskor. Nu menar jag inte att vi var nynazister. Men vi var bortsämda, trångsynta och elaka snorungar som hade fått alldelvis för mycket gratis. Och det har jag brottats mycket med – för jag var själv högst delaktig i det. Åtminstone passivt. Många av mina klasskamrater hade tjusiga namn, rika föräldrar och dyra märkeskläder. Mina föräldrar var tjänstemän. Pappa inom flygvapnet och mamma på banken. Jag har i efterhand förstått att de under perioder fick vända på varenda öre för att betala huslånet. Men lik förbannat kunde jag inte hitta en stolthet i det. I stället gnällde jag om att jag ville ha Levi's 501:or som alla andra.

Jenny i Springsteens original byttes ut mot Carin Göring. Martin tyckte att han kunde skynta sitt yngre jag i hennes nazistsvärmeri. Den unge Martin som letade efter enkla svar.

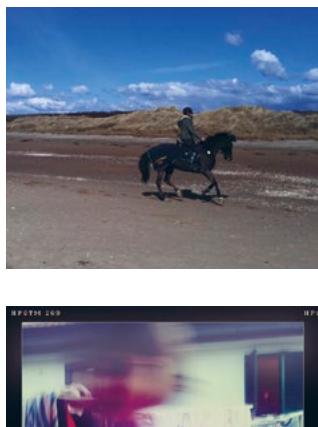
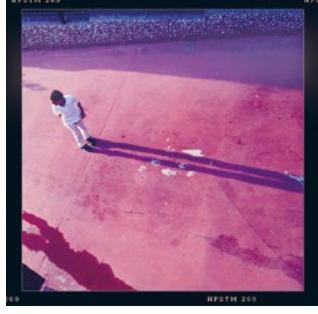
I den sista versen av »Halmstad« refererar han till ett kallt krig som aldrig slutat, till en plats där kulturen har fallit platt mot marken och till nittiotalets folkhemsratism:

*Negertobbe var sydamerikan
och Jonny Tiger patriot
han köpte tio liter högoktan
och pizzerian blev svart av sot*

Och så den sista raden, fullständigt proppfull av brinnande melankoli.

*Jag hatar dig men Gud jag saknar dig
för jag har salter i mitt blod*

– Jag ville skriva en politisk text utan att påpeka vad som är rätt och fel. I efterhand blev »Halmstad« snarare ännu en bitter självbetraktelse. ♦

1. »Vallås utanför Halmstad. Här bor min moster. Det är både mysigt och kusligt.«
2. »Vattentornet i Bäckagård eller om det räknas till Söndrum. När man står vid det känns livet som en blandning av Sovjetunionen och *Independence Day*.«
3. »Hvidtfeltsgatan 26 i Halmstad. Här bodde jag och två vänner i varsin etta på andra och tredje våningen 1997-98. Fina tider.«
4. »Frösakull utanför Halmstad. Här utspelade sig nittio procent av min barndoms somrar.«
5. »Lidingöbron, brofästet. Solnedgången färgade allt i pasteller så det såg ut som kulisserna i *Teletubbies*.«
6. »Sjukt nervös, men alltid när vi gör musik.«
7. »På en syditaliensk toa.«
8. »Sankt Peterskyrkan i Stockholm, under ett vredesutbrut från ovan. Man får passa på och njuta av gotisk stämning då den bjuds här i stan.«
9. »Kalabrien, Italien. Utanför hotellet spelade småkillarna fotboll. Det känns som ett potentiellt New Order-konvolut.«
10. »Ropsten.«
11. »Det är alltid fint när naturen reclimar.«
12. »Det är fint att få se hur naturen tar över.«
13. »Fint att få se hur naturen tar över.«

Zhala Rifat

Artist född 1987. Debuterade med singeln »Slippin' Around«. Arbetar på sitt debutalbum. Uppväxt i Hjulsta utanför Stockholm. Har arbetat som go-go-dansare.

FILMEN JEANS GICK upp på biograferna 1998. Vid tillfället var den Indiens dyraste film. Ett romantiskt drama med låten »Hai Re Hai Rabba« som soundtrack, skriven av kompositören A. R. Rahman, som tidningen *Time* en gång beskrev som världens mest framstående kompositör av filmmusik.

– Den låten spelades nästan varje dag hemma hos oss, som video på VHS. Jag älskar att de drömmar så stort i Bollywood-filmer. Jag tänker också väldigt stort när jag gör musik. Men egentligen använder jag mig av väldigt simpla ljud och allting är ganska billigt, säger Zhala Rifat.

När hon gör musik använder hon sig bara av sitt förnamn. *Zhala*. Hennes debutsingel »Slippin' Around« är en stegrande dramatisk dröm insvept i svarta tyger. Det tog Zhala ett och ett halvt år att avsluta låten.

Trummorna pumpar singeln framåt. Refrängen piskar sig igenom nattklubbens dansgolv och lämnar en doft av parfym, cigaretter och sprit efter sig.

– Jag har alltid inspirerats av mina upplevelser i livet och jag har nog naturligt upplevt saker mer poetiskt eller dramatisk än vissa andra, säger Zhala Rifat. Som parfymdoften i hissen, eller kojan i skogen. Eller dansävlingarna på skoldiscot som jag vann flera gånger.

I videon till »Slippin' Around« är Zhala – eller snarare *bilden* av Zhala – svart androgyn, en svartvit

1. »Ibland får jag frågan om »Zhala« är ett verk eller om det är jag som är Zhala. Jag har nog inte riktigt bestämt mig – jag tror att det är en kombination av båda. Allting jag skapar är personligt.«

2. »Min bästa kompis Brandy, som är bäst i hela världen och en jättestor del av mitt liv och min vardag.«

sångerska som använder popmusiken lika grafiskt som någonsin The Prodigy eller Björk.

Allting vet sin plats och varför det är med. När Zhala plockar bort sitt efternamn förvandlas hon till en tvådimensionell popstjärna, en tecknad figur som inte går att placera bland gängse normer om hur artister bör vara.

– Vi var i Hollywood när vi spelade in videon. Då hade jag redan spenderat två månader där. Och det är klart att man blir påverkad av den bubblan. Pressen. Utseendefixeringen. Vad *kvinnlighet* betyder. Jag älskar också den bubblan i perioder. Men det gjorde att jag inte kunde vara någonting annat än androgyn, svart, vit och odefinierbar i min video. Att inte hamna i ett fack som artist eller kvinna är viktigt för mig.

Hennes kulturella kapital ser annorlunda ut än hos många av dem som hon möter i dag. Det är ett kapital som består av Bollywood, gambiansk domoda och dramatik från mellanöstern. Zhalas pappa var sångare och gjorde musik, men han var också politiskt engagerad i Kurdistan i norra Irak.

– Båda mina föräldrar var *Peshmerga* – gerillasoldater – i Kurdistan. Min pappa blev sedan borgmästare och min mamma var ensamstående förälder här i Sverige. Jag ärvde nog musikintresset från min pappa, men samtidigt var det inte någonting som jag valde. Det är helt enkelt det språk som jag talar bäst. ★

3. »Min favorittavla av Makode Linde.«

4. »Kurdisk MTV.«

5. »Min mamma då hon var gerillasoldat.«

6. »Från min lesbiska klubb *Donna Scam* som jag har med Brandy Hanna och Anna Uddenberg.«

Anna Hallberg

Poet och litteraturkritiker född 1975. Debuterade 2001 med diktsamlingen *Friktion*. Belönades med Nordiska rådets litteraturpris för 2010 års diktsamling *Colosseum/Kolosseum*. Fick sitt livs största konstupplevelse som nittonåring av Sol LeWitts skulpturer.

MAKTEN OCH VÄLDET bor inne i betongen. Som i den italienska amfiteatern Colosseum och i sinnessjukhuset Säter, två byggnader som spelar stor roll i Anna Hallbergs diktsamling *Colosseum, Kolosseum*.

Så många skrik kan rymmas i Hallbergs ofta strama poesi. I den finns ett kontrollerat våld som Anna Hallberg hela tiden styr med språklig lätthet.

Litteraturen är hennes fix. En barnslig fylla som aldrig får försummas. Anna Hallberg hittar en lycka i litteraturen som gör det lättare att andas.

– Just den specifika kortvariga lyckan är anledningen till varför jag håller på. Ur läsningen kommer förstås också driften att skriva. Men tyvärr är mitt konstnärliga skrivande mycket mer småskaligt än vad jag önskar att det vore. Jag skulle önska att min poesi vore storlagen, elastisk, rörlig, brutal, ohämmad, svindlande och knivskarp. Men det brukar sluta med att jag sitter med en mycket liten dikt om ett elskåp.

Men också elskåpet rymmer motstånd. Anna Hallbergs text söker sig – i än högre grad i dag än vid debuten *Friktion* – till en regelrätt opposition. Utanför Säters grindar råder krigsstillestånd.

I en text publicerad vintern 2010 gick Anna Hallberg till attack mot samtidens utbrända kulturklimat.

För egen del tror jag lika mycket på marknaden som

jag tror på bananföretaget Doles demokratiska och humanistiska godhet. Så länge man låter litteraturdiskussionen styras av ekonomiska intressen kommer kvalitetslitteraturen vara deppig förlorare. Alltid. Med hundra procents säkerhet. Det förstår varenda människa som kan jämföra vinsten på Per Morbergs kokböcker och Helena Erikssons nya diktsamling.

Anna Hallberg i *Dagens Nyheter* 2010-01-07.

Känner du fortfarande så?

– Just nu skriver jag äntligen på en ny diktbok och vill bara vara i det. Det finns något ivrigt, hungrigt och levande i skapelseprocessen som gör att jag skiter i om hela offentligheten annekteras av kapitalistiska zombies. Litteraturdiskussionen hade, när jag skrev den texten, kretsat runt pengar på ett sätt som den inte gjort förut. Vilket intresserade mig.

– Det här var precis innan finanskrisen på allvar drabbade Sverige och innan Moderaterna hade vunnit en ny valseger. Det låg någon form av nyliberalt begär i luften. Jag fick mycket positiv respons på den texten. Människor skickade långa berättelser om sina liv. Men man måste välja sina strider. Jag är en ganska oprofessionell debattperson. Det kostar mycket och jag blir nästan alltid ledsen. Debattklimatet i dag har sjunkit så lågt att man tappar sugen. Det är vidrigt. ☀

1. Bygge av tågbana med sonen Bruno – samt test av den nya växelstationen som han fick i sexårspresent.

har översatt en del av Anna Hallbergs dikter.

2. April 2012. I Central Park med Liz Clark Wessel, som

3. Anna Hallberg anno 1980, fotograferad av storebror Thomas.

Roll The Dice

Duo bestående av Peder Mannerfelt och Malcolm Pardon. Har bland annat släppt albumen *In Dust* och *Roll the Dice*.

»**ATT GÖRA EN** rockopera är det sista man vill.«

Malcolm Pardon, ena halvan av Roll The Dice, slänger ut sig meningen efter att han och Peder Mannerfelt beskrivit hur duon arbetade med sitt debutalbum. Gränsen till rockoperans svallande härmanar är hårfin.

Men Roll The Dice vet var gränsen går. Efter två regelrätta fullängdsalbum – 2010 års självbetitlade debut och 2011 års *In Dust* – har de närmast fått tillstånd att dra rockoperalinjen själva.

På debutalbumet *Roll the Dice* var albumets underliggande narrativ två mäns resa ut i världen i jakt på guld. Samma fiktiva personer låg till grund för det efterföljande albumet *In Dust*, men den här gången var naturen ersatt av staden. Och guldet hade ersatts av fabriken.

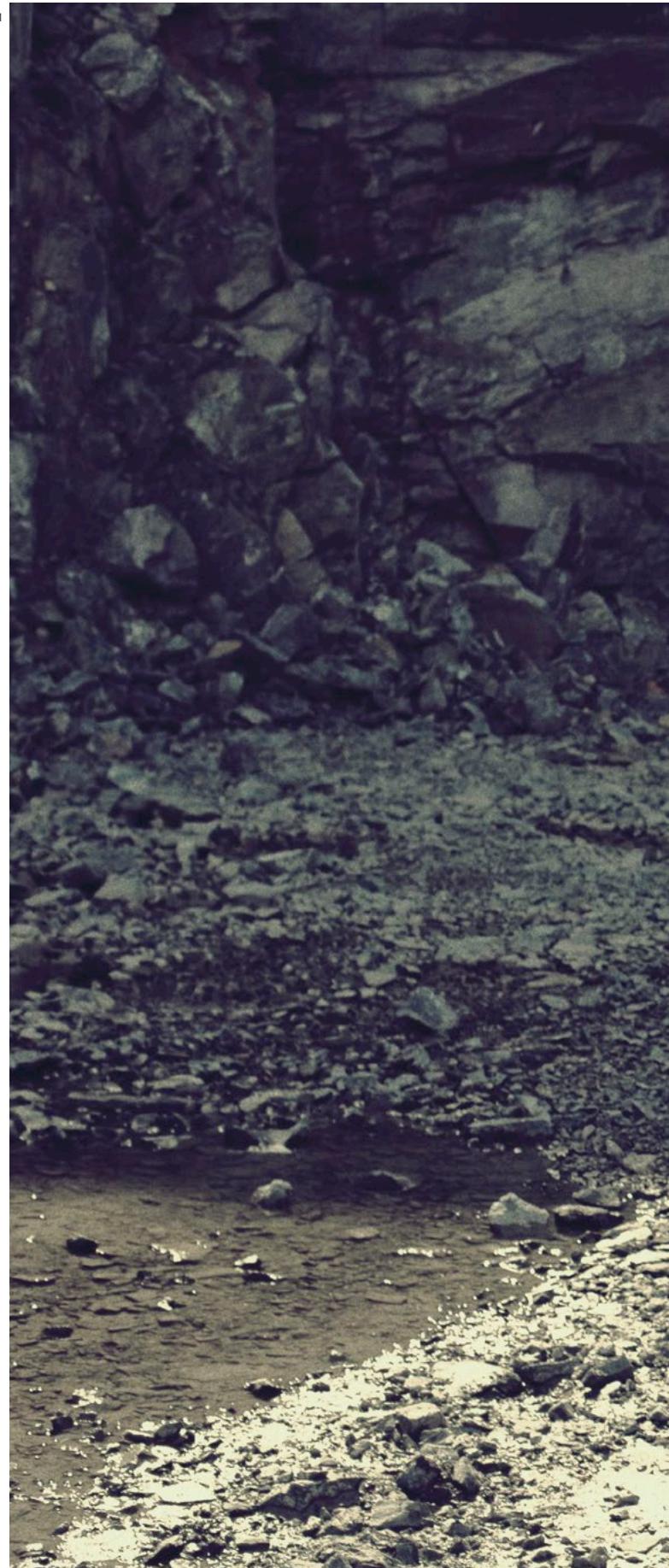
Fabriksklockan ringer redan i spår två: »Calling All Workers». Albumets sista spår är en hälsning till helgen: »See You on Monday».

Albumet *Roll the Dice* är en slags ljudsättning av Leslie Kaplans diktverk *Fabriken*; ett industriellt eko från tiden då det ännu fanns jobb på fabrikerna och varven.

– Vi är inget politiskt band, säger Malcolm Pardon. Och vi vill nog inte heller ses som det. Det blir liksom bättre om folk får tänka själva. Men det är flera personer som har sagt att vår musik passar bra som bakgrundsljud till de senaste årens ekonomiska kris.

Roll The Dice snuddar hela tiden vid dansmusik. Men takten formas aldrig riktigt. Beatet blir aldrig ett beat. I stället forsar arrangemangen framåt. Deras ljudbild tar över rummet lika snabbt som en tvångstanke.

Att Malcolm Pardon gjort filmmusik tidigare är en av anledningarna till att Roll The Dice så väl – penselstreck för penselsteck – målar upp ett alldeles eget och fiktivt *Metropolis*, en stad vid ruinens brant. ♦

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Tagen i Hamra grustag i Tullinge, där vi knallar omkring sådär som man gör på pressbilder.«

DETTA UPPSLAG:

2. »Troligen det deppigaste hotellet vi sett. Ligger strax utanför Auschwitz inte långt från Krakow, Polen.«

3. »Minehead i Cornwall. Vi spelade på *All Tomorrow's Parties* 2011. Festivalen hålls på ett ställe som heter Butlins Holiday Camp och som mest kan liknas vid en gigantisk finlandsbåt.«

4. »Ljud- och bildcheck på Les Urbaines-festivalen i Lausanne, Schweiz.«

5. »Elephant & Castle i London, på väg till ett alldeles för tidigt morgonflyg.«

6. »Peder hjälper en turist att ta en bild över ett dimmigt Eiffeltorn i Paris.«

7. »Vi skulle köra en skaldjursmiddag innan soundcheck i Lissabon och tänkte väl inte så mycket på vad saker kostar. Den här lilla

rackaren gick loss på 90 euro. Så där rök största delen av gaget.«

8. »Vi gillar att käka skaldjur. Här är vi på väg in till vad som påstår vara en av de bästa mouleskrogarna i Bryssel. Varför en fiskrestaurang heter Rugbyman har vi fortfarande inte listat ut.«

Johanna Knutsson

Producent och DJ född 1984. Bor i Berlin.
Tidigare frisör och hårstylist. Har, bland annat,
släppt *Support EP* och singeln »Heavy Baby«.

JOHANNA KNUTSSONS BEATS innehåller trettio år av historia. De har lärts upp på The Loft (New York), Amnesia (Ibiza), The Warehouse (Chicago), Berghain (Berlin) och Shoom (London) men de står otaligt och skrapar med foten och väntar på att ta sig in på nästa klubb.

Och Johanna Knutsson har alltid gjort vad hon vill.

Hon kommer från Tollarp i Malmö och växte upp med tre äldre bröder – tio, tolv och sexton år äldre – och hennes föräldrar. Som ung bar hon sina nerver på utsidan av kroppen.

– Det var absolut inte lätt i en liten ort där man inte känner att man passar in. Det fanns inte en enda invandrare så långt ögat kan nå. Tollarp var ett otroligt heteronormativt samhälle, med många utträkade och rastlösa själar. Så jag flyttade hemifrån så fort jag bara fick. Till Karlskrona och sedan till Malmö för att slutligen hitta hem till Berlin.

Men i singeln »Heavy Baby« finns inte ett spår av den osäkerheten.

»I got my eye on you and I'm checking you out« vässer en röst över de stumma trummorna. Det är raggamusik för människor med sinnena fulla av poppers och raka fyrtakter.

Första gången Johanna Knutsson hörde dansmusik var i mitten av nollnolttalet. Det hände på frisersalongen där hon jobbade. Hennes chef tog med sig musiken hem från sina resor till London och Köpenhamn.

Hon berättar samma historia som många andra – det var ett besök på klubben Berghain i Berlin som slutligen sparkade upp livet på vid gavel. Det handlade inte om publikfester utan musiken blev en långt mer introvert upplevelse. Dansarna blev svarta och autistiska skuggor.

– Det är som att musiken tar över alla dina sinnen. Inget annat får mig att känna så mycket. Jag tycker om att man kan vara helt ensam i musiken. Upplevelsen gör sig bäst när man är själv på dansgolvet eller instängd i sina hörlurar.

I februari 2007 tar hon fem veckors semester. Under dagarna plöjer hon skivbackar i skivbutiker. Varje natt står hon ensam framför högtalarna på klubbar i Berlin. Det tar ytterligare åtta månader innan hon säger upp sig från sitt jobb och flyttar till staden.

– Det var första gången som jag hittade musik som jag ville lyssna på. Jag var så sjukt stressad över att jag inte börjat tidigare att det direkt blev hela mitt liv. Det kändes som att jag hade så mycket förlorad tid. Som att jag hade så mycket musik att ta igen. ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Alla DJ:s ska vara så himla tuffa och coola på sina bilder. Jag spelar hellre tuff musik!«

DETTA UPPSLAG:

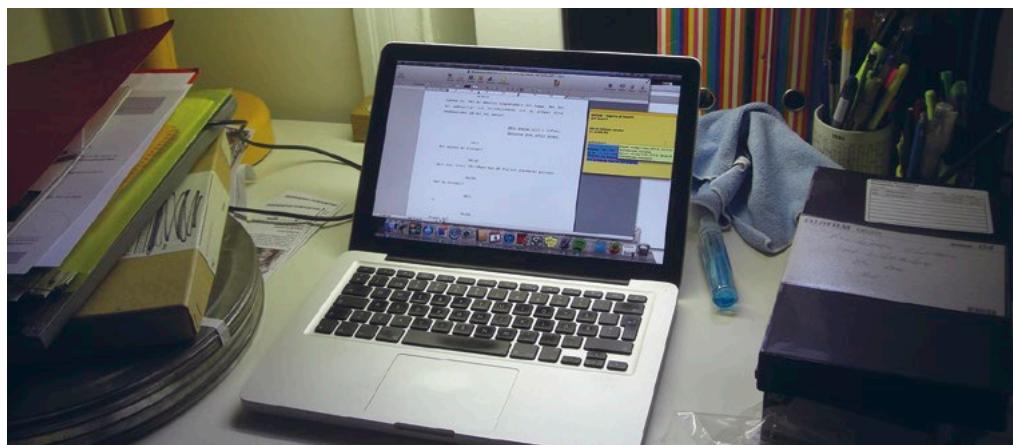
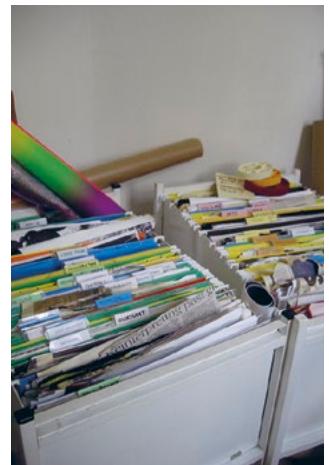
2. »Muren utanför vårt hus. Jag blir alltid full i skratt när jag ser den här målningen, den stämmer så otroligt bra in på staden. Speciellt när man släntrar hem en söndag runt lunch efter en sen spelning.«

3. »Ett uttryck för min största materiella kärlek: vinylskivan.«

4. »Ett open air utanför Berlin, anordnat av klubben Salon Zur Wilden Renate.«

5. »Från en Malmöspelning där jag spelade för skivbolaget Crime City Disco. Det är alltid så roligt att spela i Malmö. Det känns som en hemmafest var man än är.«

Bilder tagna i ett av Marcus Lindeens två arbetsrum. I arbetsarkivet samlar han anteckningar, skisser och tidningsurklipp sorterade efter ämnen. Varje gång Marcus påbörjar ett nytt projekt går han igenom sitt arkiv för att hitta material. »Jag kan liksom inte bli mätt på att se och höra hur andra lever sina liv och gör sina val.« Till vänster om datorn ligger två filmlådor från Bergmans hus på Fårö, med överbliven film från regissörens klippbord. Överst Bergmans förkastade manus till *Den förstenade prinsen*.

Marcus Lindeen

Regissör och dramatiker född 1980. Har bland annat regisserat pjäsen *Arkivet för orealiseringar* och visioner på Stockholms Stadsteater. Debuterade med pjäsen och dokumentärfilmen *Ångrarna*, om två män som ångrar sina könsbyten.

EN OLYCKA LEDER till någonting magiskt. Som för den brittiske man som efter en hjärttransplantation vaknar upp och plötsligt börjar att måla fantastiska tavlor.

Och vad döljer sig på andra sidan väggen av ett glory hole? Om vi nu leker med tanken att det kan vara någonting annat än en kuk.

När Marcus Lindeen tillsammans med regissören Mauro Andrizzi gjorde filmen *Accidentes gloriosos*, vaknade någonting till liv. Någonting som behövde en fortsättning.

I hans hem finns numera ett arkiv där han samlar tidningsurklipp med livsöden i olika kategorier. Försvinnare. Olyckor. Förvandlingar. Drömmen om ett evigt liv.

Och så vidare. Fyra fullpackade vagnar. Marcus Lindeen ville – på samma sätt som *Accidentes gloriosos* utgår från tidningsnotiser – göra en fiktiv berättelse utifrån andras texter.

Det blev *Arkivet för orealiseringar* och visioner, en pjäs byggd på Ingmar Bergmans privata arbetsarkiv. Anteckningar, manusutkast och aldrig slutförd fiktion.

– Jag fick titeln till pjäsen från en av Ingmar Bergmans egna anteckningar, säger Marcus Lindeen. När jag började att leta i hans arkiv så hittade jag ett helt färdigskrivet manus till en film som skulle ha hetat *Kärlek utan älskare* och som skrevs på sjuttiotalet men som aldrig filmades.

På framsidan av manuset stod några rader nedklottrade. Tre producenter hade sagt nej till filmen. Bergman insåg själv att filmen skulle vara ett karriärmässigt självmord. Så han förpassade manuset till »arkivets avdelning för orealiseringar drömmar och visioner«.

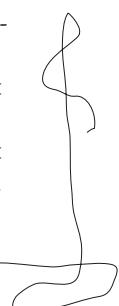
– Vilket jag tyckte låt väldigt fint och poetiskt. Jag menar, vem kan inte relatera till det? Alla drömmar och visioner man går runt med och som aldrig blir av. Till och med en gigant som Bergman hade en hel avdelning i sitt arkiv för sådant. Det finns något befriande mänskligt med det.

I arkivet fanns flera färdigskrivna manus. Mängder med anteckningsböcker, fulla med skisser. Titlar som *Dröm i juli* och *Polismästaren och kannibalen*.

Och *Från sperm till spöke*.

– Först tyckte jag att den titeln var helt komisk och fänig. Men sedan, när jag tänkte efter lite, så är det rätt fantastisk. Att han liksom inte bara gör anspråk på att skildra livet från vaggan till graven, utan också livet innan vi blev till och efter att vi har dött. Det är en rätt storartad berättarambition.

– Men det som jag blev mest förvånad över var manuset till *Den förstenade prinsen*, som var något slags försök att göra en erotisk långfilmskomedi. Helt bisarrt snuskig och fruktansvärt dålig. Men ändå översattes den till flera språk innan Bergman själv målade ett stort svart tuschkors över hela framsidan och skrev »Begravd den 16 augusti 1977. Levde aldrig!«. ☀

Look

Musikblogg, skivbolag och klubb. En ansiktslös DIY-blandning av skivbolaget Factory & Kate Moss. Fans av filosofen Slavoj Žižek. Hittar inspiration i »hatet och hoppet«.

OM MAN BER de hemliga personerna bakom Look att välja en enda låt så kommer de att svara Charles B & Adonis singel »Lack of Love« från 1988.

Det känns logiskt. Deras smak härleder direkt ur den explosion av subkulturellt bränsle som var det sena åttiotalets våg av klubbkultur.

I dag gör Look ett av Sveriges mest rakryggade musikurval på sin mikroblogg, samtidigt som man ger ut musik i mycket små upplagor med popduon The Embassy och den anonyma dansproducenten Sun Angels.

Allting ramas in av de mest skinande hiphop-mp3:or som tiotalet hittills har kunnat uppbringa. Look har hela tiden handen nedstoppad bland morgondagens kakor.

Men var det inte bättre förr?

– Det är ju omöjligt att besvara, eftersom allting är tillgängligt i dag. Allt är samtid. Men det moderna samhället, så som det definieras av liberaler, bygger på aggressivitet och den högsta dygden är styrka. Det har lett till att jagidelet vittrat sönder. Vi har upphöjt jaget till jagideal och som en konsekvens har vi blivit allt mer isolerade.

Ert urval av musik består ofta av annan musik än den som anses »musikjournalistiskt korrekt«. Varför kan man inte bara lyssna på... Bob Dylan? Eller Da Buzz?

– Det är klart att man kan det. Vi tipsar bara om det som inte syns. Vi erbjuder mer.

Vem eller vad borde få mer uppmärksamhet?

– Rasblandning, transsexualism, samt ekonomisk och social jämlikhet för alla. ☀

1. Reproduktion av blomma.

2. Reproduktion av arbetsplats.

3. Reproduktion av hem.

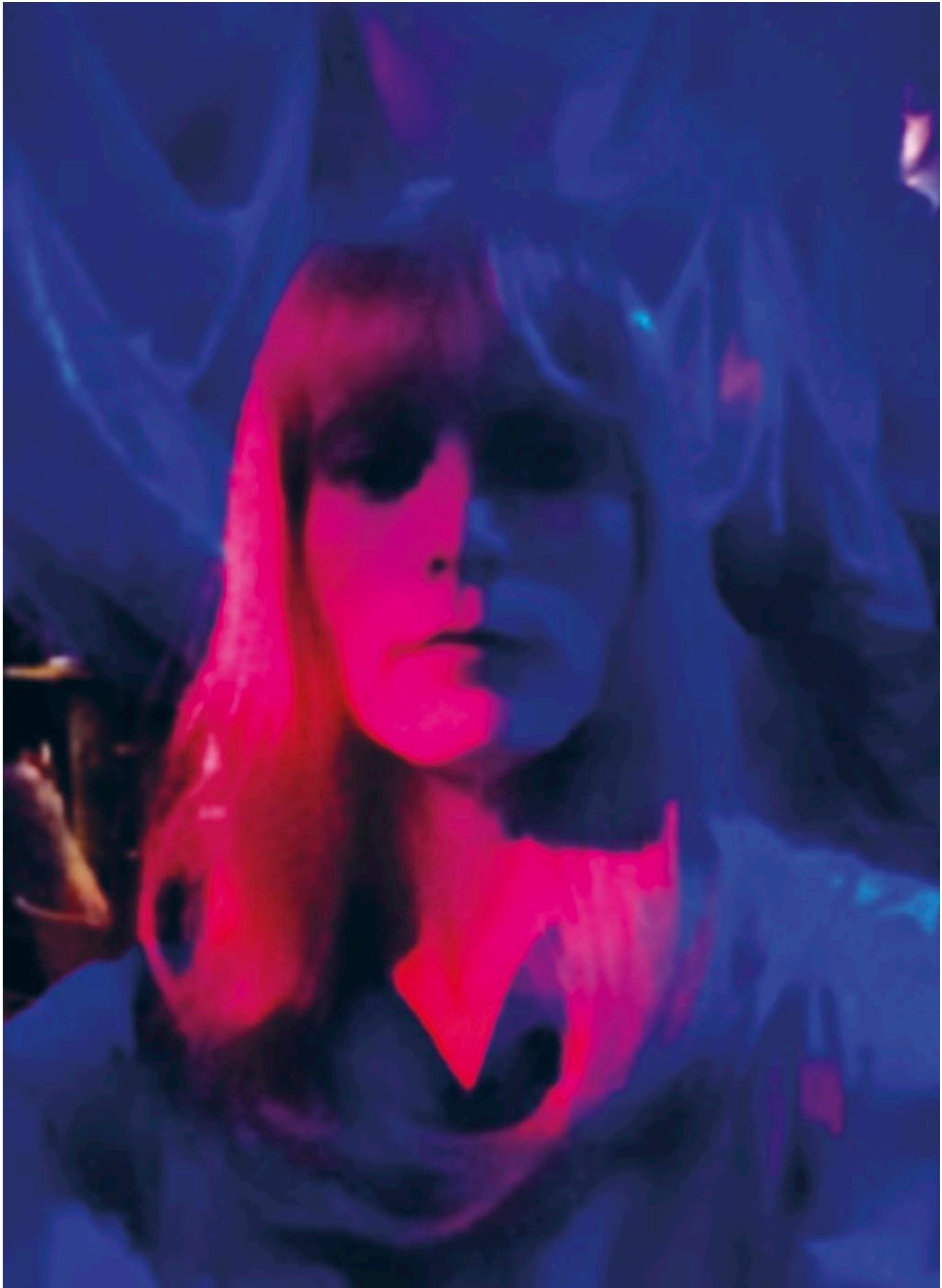
4. Reproduktion av bil.

3

4

Karin Dreijer Andersson

**Artist född 1975. Bor i Enskede. Medlem i
The Knife och har gjort musik under namnet
Fever Ray. Driver skivbolaget Rabid Records.
The Knife släpper nytt album 2013.**

EN APA ROPAR från botten av en brunn. Den ordlösa och nedpitchade sången i »No Face« bär Karin Dreijer Anderssons fingeravtryck.

På flera sätt har hennes karriär varit omvänt i en tid då den minsta gemensamma nämnaren premieras: Åren har inte gjort hennes musik mer publiktigvänd. Tvärtom. Det är fortfarande The Knifes album *Deep Cuts* från 2002 som innehåller de lättaste refrängerna.

Sedan det genombrottet har hennes musik – både tillsammans med hennes bror Olof Dreijer och som soloartist – hela tiden strävat efter att hitta zeitgeist under arrangemangen. Den lilla kärnan som skänker värde. Nu låter hennes musik som att hon arbetar på samma vis som en erfaren skribent: Endast märgen är kvar.

Det ovan nämnda nästan åtta minuter långa spåret »No Face« låter som ljuset av ett knarrande avloppssystem. Men i de mattorna hittar Karin Dreijer Andersson också stämmor klara som snöflingor.

Som ung brukade hon klippa bort radions programledare Kaj Kindvall från programmet *Tracks* och göra egna mixar av spåren som spelades i programmet.

– Jag tyckte att det var spännande att testa kombinationer av toner, melodier och rytmer. Det var som matematik. Det är nog fortfarande det som jag tycker är spännande. I dag ser jag också den metoden som en typ av musikaktivism. Ett sätt att leka med idéer, att pröva tankar, göra påståenden och att se vad som händer.

Vilken musik har varit eller är viktig för dig?

– Just nu lyssnar jag på musik som en sopbil känns det som. P2 när jag vaknar, noise, shangaan, metal och popmusik från Mali. Men jag tror att vad jag tycker är intressant är när man vänder på saker och ting. När man gör saker som går emot normen inom sitt område. Så därför vill jag veta vad som pågår runtomkring.

Karin och Olofs verksamhet började med att de läste samma böcker. De bestämde aldrig vad som skulle komma ut av deras musicerande tillsammans. The

Knives första regelrätta album sedan 2006 års *Silent Shout* är planerat att släppas 2013.

Vid tiden då Fever Rays självbetitlade album släpptes 2009 talade Karin Dreijer om hur hon som kvinna förhåller sig till sin egen och andras kroppar.

Om The Knife i sitt uttryck i början av nollnolltalet var högljutt queer och öppet röd är det i utförandet som den politiken skimrar i dag: i sällsynta liveframträden, i maskeringar och i det könlösa hummandet från brunnens botten.

– Jag tror att jag ganska tidigt upptäckte att jag som kvinna kunde få mest uppmärksamhet som lagom sexuell, heterosexuell kvinna. Jag ser nu vad det innebär, vad det får för påverkan och hur deprigert det är att begränsas så. Därför är det kul att leka med kroppen som form. Att se vad som händer när man säger saker utifrån olika kroppar och olika positioner.

Karin Dreijer Andersson har flyttat fram positionerna för musikalisk aktivism. I dag är den agendan en autonom kraft där varje överflödigt plagg plockas bort. Hon beskriver vikten av att *inte* känna sig trygg i ljuset, men väl i platsen där man gör det.

– Att göra musik tillsammans med andra känns viktigare än någonsin. Att söka sig till människor och områden där man kan få göra det här ifred. Jag tror det är viktigt att försöka vara autonom och att hitta en safe-zone där man kan verka. Det är då man kan utvecklas. Att fortsätta utmana sig själv och att prova sådant man inte har gjort förut.

Jag har fått intrycket av att för dig kan musikskapandet handla om att bekämpa egna neuroser eller brister.

– Det stämmer nog att jag tidigare har skrivit från ett personligt plan och nu har dragit åt ett mer strukturellt perspektiv. Nu försöker jag att angripa problemen från ett annat håll. Men det är samma skit som vänds ut och in: patriarkatet, kapitalismen, liberalismen och individualismen. ☀

Drop Out Orchestra

Producentduo från Lund. Debuterade på skivbolaget Eskimo med tolvan *It Will Never be the Same Again*. Har remixat The Style Council, Craig David, Rick Astley och The O’Jays.

DEN ENA HALVAN av Drop Out Orchestra såg discon hända. Den andra halvan fostrades av klubbarna i nittioålets London. Husfester, kompisgäng och rave i övergivna industrilokaler.

I dag förvandlar den dynamiska duon allting som de rör vid till elastisk funk. Deras version av The Arks »Breaking Up with God« blir i deras händer lösaktig och plastpimpad jamaicapop invirad i fuskpäls.

Svarar gör Gari Baldi. Leffe – basspelaren som har spelat disco sedan Ola Ullsten var statsminister – ger inga intervjuer sedan tillfället då han var full i finsk radio och gafflade loss i flera timmar.

– Jag mår illa när jag ser de stora namnen spela för tusentals männskor som står bakom ett kravallstaket, muttrar Gari Baldi. Så ska inte dansmusik vara. I min värld är den som står för musiken bara en beständsdel i festen. Inte viktigare än någon annan. Det är dit som vi strävar med Drop Out Orchestra.

Ni är maskerade på er bild här bredvid.

– Från början var tanken att inte finnas på bild alls, men så fort vi började spela ute förstod vi att det inte är en möjlig strategi. Det går inte att undvika att hamna på bild ibland. Så vi började att sätta sådana där 33-åringen-streck mitt i ansiktet. Men egentligen vet jag inte om det är så viktigt att vara osynlig. Vi kanske struntar i det snart. Jag vill bara inte vara del av den där kulturen

1. Discon sitter fastspikad i Gari och Leffes ryggmärg. Leffe var med när den hände, men Gari har upptäckt den genom att leta sig bakåt i musikhistorien.

2. »Brillorna som vi gömmer oss bakom. De kanske har blivit mer en gimmick än ett ställningstagande. Eller inte.«

där man ska se snygg ut, ha tjuviga kläder och älska att vara på bild. Jag ogillar att en stor bit av dansmusiken har blivit kapad av statusjägare. Vi vill egentligen inte stå på en scen. Vi vill inte vara festens centrum. Vi har fått en del roliga förslag på orsaken till maskeringen. Någon trodde att vi ville vara anonyma för att undvika de »höga svenska skatterna«.

Ni har sagt att disco aldrig kommer bli lika stort som dubstep, den elektroniska genre som får hela kroppen att skaka av bastillförseln. Varför då?

– Dubstep är ju så extremt stort för att Amerika gillar dubstep. Jag tror att USA fortfarande har bögskräck och att disco fortfarande är bögmusik för många amerikaner. Bra disco är känslösam musik som talar till lyssnarens hjärta. Jag har svårt att se mellanamerika stå på golvet och skrålå med i någon Gladys Knight-låt om svek och obesvarad kärlek.

– Dubstep däremot är otroligt heterosexuell musik. Man riskerar inte några höftrullningar över vedertagen rocknivå och ändå är det tillräckligt konstigt för att reta dina föräldrar.

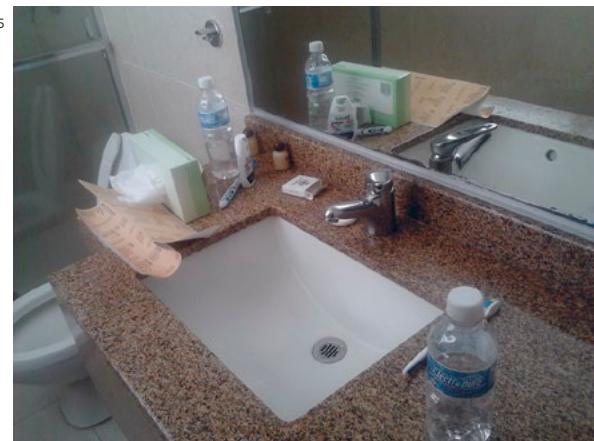
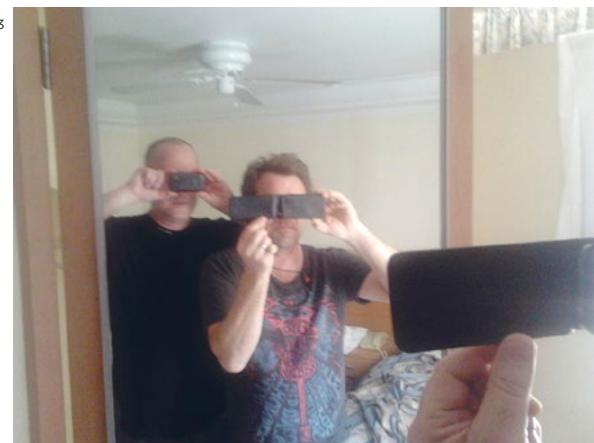
Vad är det sämsta med att göra disco?

– Det är nog att behöva förklara sig för männskor som står utanför. Mina föräldrar tror förmögligen att jag har ett riktigt jobb och bara låtsas leva på musiken, för jag är ju aldrig på TV. ☺

3. »Första dagen under Mexikoturnén 2012.«

4. »Utanför den fina klubben Art Akademi i Moskva.«

5. »Lyxlivet. Det enda som vi vill ha ute på turné är enkelhet och lite lugn och ro. Någon lyx är det sällan fråga om.«

Erika Wasserman

Filmproducent född 1978. Har producerat filmerna *Man tänker sitt*, *Hålligheter* och *Avalon*. Är bland annat uppväxt i Angola.

ERIKA WASSERMAN HAR växt i upp krigsdrabbade länder och i samhällen med stora sociala orättvisor. Det var jobben i Östafrika och Laos som öppnade upp hennes ögon för hur viktig tillgången till media är.

En insikt som gjorde att hon ville bli producent. Såväl *Avalon* som *Man tänker sitt* är dramer som gör avtryck av ett samhällsögonblick.

I *Man tänker sitt* finns politiken redan i titeln, färglagd av Erik Enochssons lunkande ljudbild: Tänk på ditt eget vis!

– Det finns en samhällskommenterande aspekt i de projekt som jag väljer. Jag hittar mycket energi i det. Fast viktigast är att jag tror det finns förutsättningar att göra någonting som folk inte har sett tidigare och att det kan hålla hög konstnärlig nivå. Kanske gör min bakgrund att jag blir mindre regional och mer intresserad av ett globalt perspektiv? Att jag förstått att Sverige är ett litet land som har varit lyckosamt nog att få goda förutsättningar.

Hur blev filmen ditt medium?

– Det är en mäktig hybrid och symbios av allt man kan göra och uttrycka. Bild, ljud, komposition, stämningsbygge, idéer, påståenden, känslor och att folk ska ta emot det i grupp. I ett stort rum med sköna stolar

och där det är helt mörkt. Det finns utrymme för total manipulation. Hur kan man inte vilja ha det som sitt medium? Men ärligt talat är jag inte helt exklusiv med filmmediet. Det handlar om idéer som man vill förverkliga och vilket medium som passar bäst för det.

När Göteborgs filmfestival invigdes vintern 2012 var det *Avalon* som var invigningsfilm – den saltstänkta thriller som är regissören Axel Petérsens och producenten Erika Wassermans stora framgång.

– Jag hoppas att kulturministern sitter kvar under hela filmvisningen den här gången, sa Wasserman innan filmen gick upp.

Två år tidigare, när *Man tänker sitt* visades på festivalen, hade Moderaternas Lena Adelsohn-Liljeroth enligt utsago lämnat salongen efter en quart.

Vad i kulturministerns politik är det som du är kritisk mot?

– Visionslösheten. En hopplös tro på att marknaden ska ha alla lösningar för kulturen. Kulturen i ett litet land som Sverige bygger på ideologiska visioner. Kulturen är en viktig kraft och beståndsdel i ett samhälle. Men i stället har man med hennes regerings politik försämrat villkoren för kulturutövare, kulturstyrkande och resurssvaga. ☀

Johanna Karlsson

**Kultur- & samhällsjournalist född 1986.
Växte mestadels upp med sin mamma
och sin syster i Skåne. Har sagt upp sig
från den lokala svartkrogen.**

»JOHANNA, BE FÖR MIG.«

Ett SMS från källarkocken utan uppehållstillstånd utgör stormens öga i texten »I det svarta«. En text som publicerades i Sydsvenskan och som gjorde att Johanna Karlsson slutligen tog steget från välrenommerad men smal skribent till en erkänd berättare.

De fyra orden rymmer hela textens tematik.

»I det svarta« är en berättelse om en svart restaurangbransch som utnyttjar invandrare utan uppehållstillstånd. Läsaren befinner sig på restauranggolvet. Dofterna finns i trycksvärten. I nästan ett års tid arbetade Johanna Karlsson med texten.

Johanna Karlsson har under lång tid gjort sina läxor lite mer noggrant än sina kollegor. Hon är *på plats* (till skillnad från författaren av den här boken).

I en svartkrog på Möllan eller på Kingstons klubbar, skillnaden är inte så stor. De är bara kulisser som används för att kunna berätta om världen och samhället.

Det krävs en viss sorts skribent för den hängivenheten – särskilt i en tid då tidningar inte gärna betalar sina skribenter väl.

– När jag serverade fylleungar på Möllevängstorget tjänade jag femtio kronor i timmen, säger Johanna Karlsson. De utan uppehållstillstånd i köket fick ännu mindre. Så jag bryr mig inte så mycket om arvodes-diskussionen. De journalistiska diskussionerna och berättelserna finns i varje sekund, oavsett om vi skriver dem eller inte.

– Om jag inte skriver om migrationsarbete i min hemstad Malmö sitter jag och pratar om det med människor som jag tidigare serverade. Om jag inte gör radio om reggae lyssnar jag på musiken i stället. Om det inte sänds nyheter från Syrien frågar jag mina vänner därifrån om vad som händer.

Johanna Karlsson har kombinerat blicken för en musikvärld som sällan tecknas i traditionella medier – de karibiska öarnas popmusik – med ett socialt patos som skiner igenom oavsett val av ämne. Upptäckten av dansmusiken förändrade hennes liv. Hon fick någonstans att ta vägen.

– Jag flyttade till Köpenhamn och blev inneboende hos en ensamstående TV-beroende mamma vars lägenhet delade bakgård med en nattklubb. Det gick att smyga in på deras housekvällar om jag klättrade in över soprummet.

Reggaen földe discon och housemusiken. Genrer som alltid har legat nära varandra. Den person som gjorde Johanna Karlsson intresserad av att bevaka reggae var Stephen McGregor. En ung producent som har gjort sig själv till frontfigur för en popbetonad och kommersiell form av dancehall som kallas för »island pop«. En genre som har bespottats av entusiaster.

– Stephen McGregor fick många äldre dancehall-entusiaster emot sig, samtidigt som den yngre publiken fortfarande såg McGregors alster som för mycket reggae. Det skapade ett vakuum där island pop ständigt anklagas för att vara för kommersiellt, trots att genren i själva verket drar in betydligt mindre pengar än vad gammal rootsreggae gör på sina världsturnéer. Stephen McGregors egna artister förblir fast i u-landsekonomin – samtidigt som europeiska DJ:s gärna himlar med ögonen åt deras snälla popframtoning.

Runt hörnet i Johanna Karlssons texter blinkar samhället och staden, oavsett om den staden heter Baku, Kingston eller Malmö.

Kan, eller till och med bör, skrivande vara politisk?

– En skillnad med att arbeta på redaktion och på andra arbetsplatser har för mig varit att bra redaktioner både är extremt självkritiska och kritiska mot omvärlden. Om man lever med den sortens ständiga ifrågasättande tror jag att det gör någonting med de som är aktiva skildrare. Men det finns flera jobb som har den laddningen. Platser som kräver agerande och som odalar situationer som inte är moraliskt neutrala.

– När jag har jobbat på restauranger som haft medarbetare med brinnande migrationspapper har alla i personalen ställt inför dilemmat: »Vad säger vi när polisen och skatteverket kommer hit och säger hej?« På samma sätt är vad vi väljer att säga eller att skriva aldrig ett ickeval. *

1. Johanna Karlsson brukade som liten alltid läsa lokaltidningen. I femtonårsåldern började hon att maila hårdare och taskiga utskräckningar till den dåvarande musikredaktören, som bad henne att skriva hur

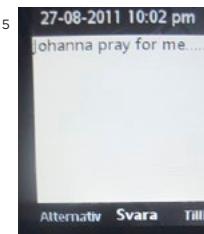
hon tyckte att han borde göra. Då gjorde hon det.

2. »Michel Martelly-poster från när jag gjorde radio under presidentvalet på Haiti.«

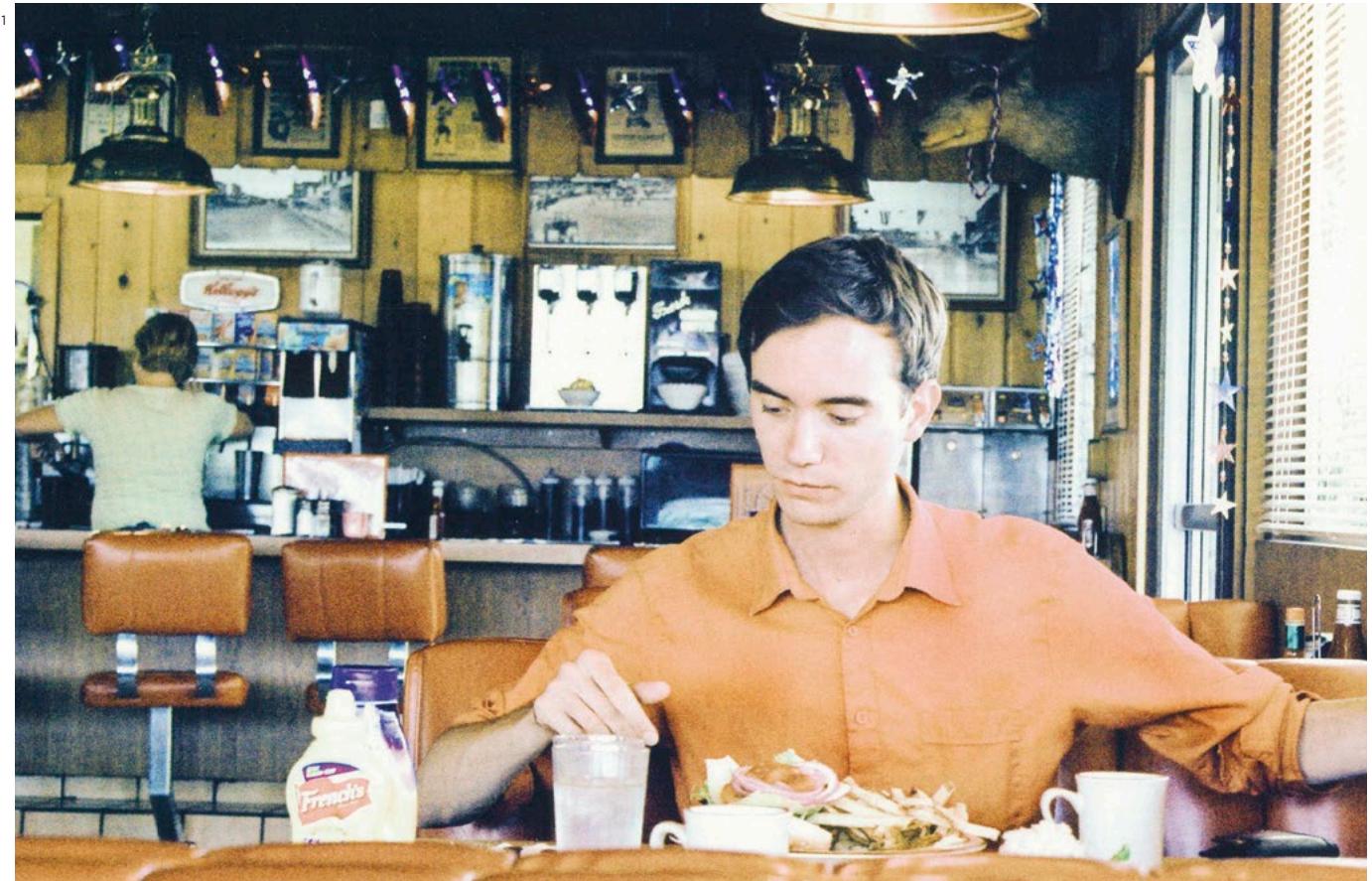

3. »Dancehall 2011. Inifrån golvet på Vybz Kartels klubb i Kingston.«

4. »Jamaicansk förstasida. Sådant som jag lägger min tid på att läsa och prata om.«

5. »SMS från före detta arbetskamrat i restaurangvärlden i Malmö.«

2

3

4

1. Viktor Sjöberg hade i högstadiet hiphoptrión The Higuita, döpt efter den colombianska fotbollsmålvakten René Higuita. Viktor stod för beatsen medan de andra rappade.

2. »En growler från det lokala bryggeriet Port Brewing / The Lost Abbey. Öl är den absolut mest intressanta kulturytringen i San Diego för tillfället.«

3. »En bild på logotypen för komikern Paul F. Tompkins briljanta podcast som får agera exempel för en fri och spännande form av komik, som kretsar kring företeelser som Largo, Comedy Bang Bang och Upright Citizens Brigade.«

4. »Kaliforniens solsken och ögonblick av drömsk verklighet.«

Viktor Sjöberg

**Artist född 1981. Växte upp i Pixbo, utanför Göteborg.
Bor i Escondido, Kalifornien där han jobbar som
bibliotekarie. Släpper albumet *House Master* 2013.**

ÅKA ÄNNU LÄNGRE västerut. Det är vad Viktor Sjöberg har gjort på sitt album *House Master*. Hela vägen från Göteborg, Sverige till Escondido, Kalifornien.

Han ville göra ett housealbum, men misslyckades. Men vad Viktor Sjöberg än tar sig för så låter han ändå mest som Viktor Sjöberg.

Han låter som drömmen om platsen där borta.

House Master inspirerades av tidig housemusik från Chicago. Viktor Sjöbergs första introduktion till dansmusik och remixkultur var Pet Shop Boys album *Disco*. I samma veva köpte han mixalbumet *Chicago Trax Vol 1*, utgivet 1987, för två kronor.

– Jag trodde inte att någon annan hade hört den sortens musik. Det tog många år för mig att förstå att flera av låtarna på albumet var klassiker. På *House Master* gjorde jag mitt bästa för att återskapa den estetiken. Men jag misslyckades ganska fatalt. Trots att jag tidigare har sysslat mycket med dronemusik har jag aldrig varit någon minimalist och det där satte stopp för mina Chicago house-ambitioner. Nu är *House Master* i stället en dansant popskiva som förmodligen har mer att göra med det tidiga nittiotalets klubbmusik än med gammal house. Blandat med klassisk melankoli.

Det är en blandning som ligger nära till hands – Viktor Sjöberg har samlat på album med den brittiska duon Pet Shop Boys sedan han var elva år, när deras singel »Can You Forgive Her?« släpptes.

(En singel som för övrigt har lånat sin titel och sitt tema från en roman av den brittiske författaren Anthony Trollope. Den handlar om en ung man som anklagas av sin flickvän för att fortfarande älska sin manlige barndomsvän.)

– Vi hade aldrig kabel-TV hemma, men en kompis hade det. När de visade en trailer för en intervju med Pet Shop Boys på MTV cyklade jag hem och hämtade en tom VHS-kassett för att ladda min kompis video. När intervjun väl startade satt Chris Lowe och Neil Ten-

nant där i sina strutar, gravallvarliga. Det var konstigt och fantastiskt att titta på det tillsammans med min kompis och hans familj. »Varför vill du spela in det här?« sa de.

House Master skrevs och spelades in under en helvetesvinter i Göteborg. Halvvägs in i inspelningen bestämde Viktor Sjöberg och hans fru att de skulle flytta till Kalifornien. Där det förra albumet *Breakfast in America* handlade om illusionen och platsen *långt borta* är *House Master* en introvert skiva och ett hej då till en stad som inte har något mer att ge.

Det är passande. Även om Pet Shop Boys på ytan har handlat om att fly västerut, till *staden* – en längtan tydligast accentuerad av deras inspelning av Village Peoples »Go West« – är deras refrängpimpade dansmusik mest ett inneslutet soundtrack till upptäckten av sexualiteten, ensamheten och den vardagliga meningslösheten.

Viktor Sjöbergs musik har effekten att den får drömmen om det gömda och det glömda att fladdra till ögonvrån på lyssnaren.

Men *House Master* låter ändå omisskännligt som Mölnlycke. Ett brev i albumform som har signerats med en Yamaha DX-7.

House Master är fullproppat med referenser till den moderna dansmusikens historia. En romantisk blick som alltid finns med i Viktor Sjöbergs musik: Föregångaren *Breakfast in America* längtade, precis som »Go West« en gång gjorde, till en plats i solen.

– Det handlar väl egentligen om att försöka berätta en historia på ett mer indirekt och förhoppningsvis mer intressant sätt. Jag har alltid tilltalats av artister som har lyckas med det. Samtidigt kan jag tycka att det känns segt när man hör Neil Tennant från Pet Shop Boys berätta om hur någon av deras låtar – som jag alltid uppfattat som en fin sång om kärlek – egentligen handlar om en perifer historisk figur som han har läst sjuhundra sidor om. ♦

Anastasia Ax

Konstnär född 1979. Har i urval gjort *Bring New Life to Death*, *The Kid Below*, *Pan Theon*, och *Exile*. Utbildad på konsthögskolorna i Köpenhamn, Göteborg och Stockholm.

SPLASCH! NÄR Anastasia Ax river ned det som hon har byggt upp framkallas stämningar som minner om dem som det brittiska bandet Crass frammanade med sin singel »Nagasaki Nightmare« från 1980.

Den åtta minuter långa singeln var något helt annat än de korta explosioner som punken tidigare hade förknippats med. I en video på YouTube rasar orden förbi.

Leukemi. Genetiska defekter. Cancer. Förförat levnadslängd.

*Fishing children fish in the Imperial Waters
Nagasaki nightmare, Nagasaki nightmare
Sons and lovers, lovers and daughters
Nagasaki nightmare, Nagasaki nightmare
Cherry Blossom hanging on the cherry blossom tree
Flash, blinding flash, then there's nothing to see
Nagasaki nightmare, Nagasaki nightmare*

Under videon har signaturen Mister Nylon skrivit en kommentar:

They made me question the shit going on more than any other so called punk band ever did, I was changed forever and I'm still angry.

Anastasia Ax spinner vidare på samma tematik. Den kraft som hon förlöser i sitt grafiska kaos har lika mycket, eller mer, med Crass, rave och Detroits technokollektiv Underground Resistance att göra som med Moderna Museet i Stockholm. Det är en kraft som hämtar näring ur tonårens punktid.

– Punken har hela tiden varit en utgångspunkt för mig, säger hon. Även om min smak har blivit mer utvecklad och abstrakt. Jag har intresserat mig för ljudkonst och den har en egen historia, med kompositören John Cage som exempel. Jag tycker att det är intressant

att röra mig i den traditionen och att samtidigt föra in en subkultur som musikgenren noise i mitt arbete.

I manifestet *The Art of Noises* från 1913 slog artisten Luigi Russolo fast att den industriella revolutionen hade öppnat upp möjligheten för en ny komplex ljudvärld. När han satte upp sin *Gran Concerto Futuristico* några år senare möttes han av våldsamma – men förväntade – reaktioner från den missnöjda publiken.

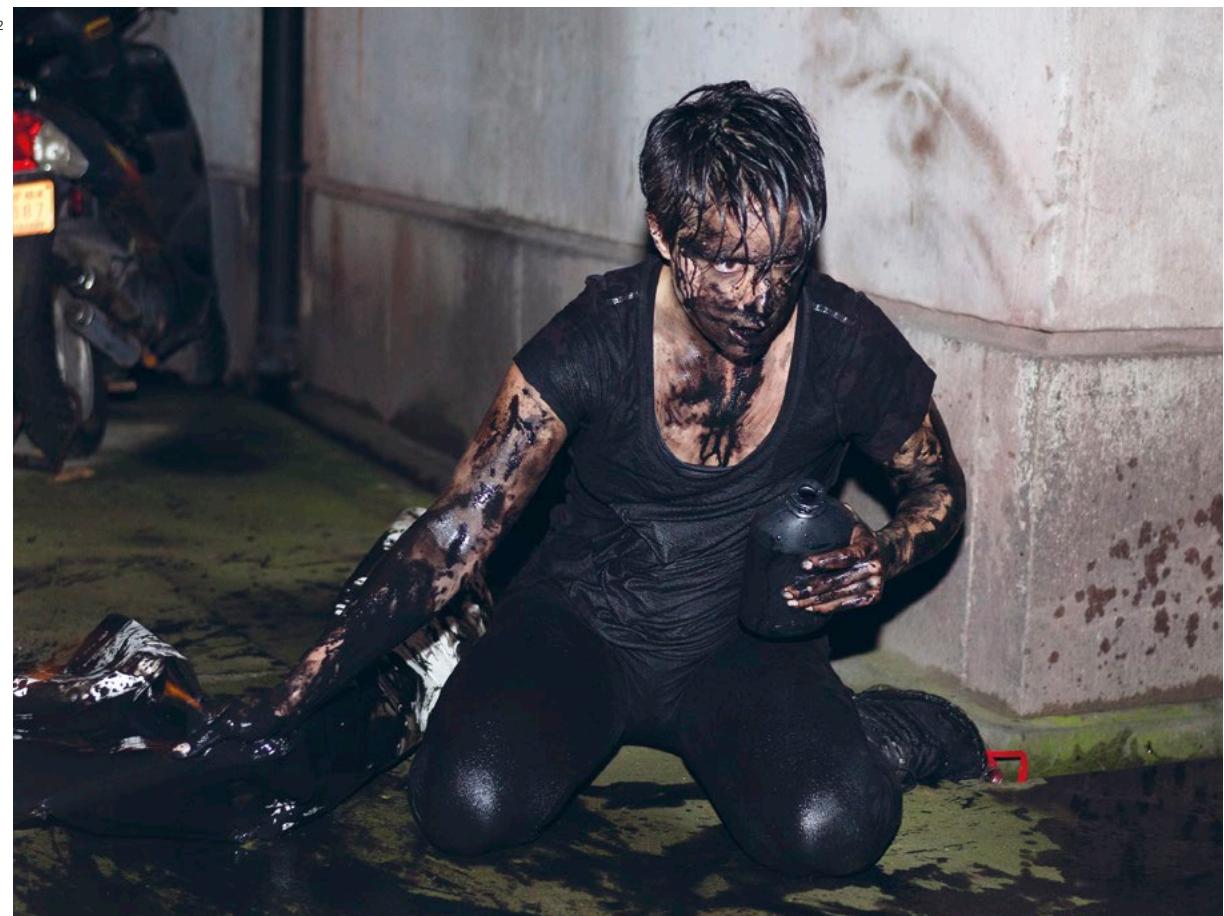
Ljudmässigt har Russolo förstås föga att göra med den moderna noisescenen. En scen som i sitt mest publiktiltvända tilltal i dag karaktäriseras av artister som amerikanska Gang Gang Dance – men som i mer hårdföra hörn exemplifieras av japanska Masonna eller kinesiska Torturing Nurse. De sistnämnda är en grupp av musiker som Anastasia Ax har samarbetat med.

Men Russolos ideal om ett nytt ljudlandskap står kvar. Nämnda Torturing Nurse tar över lyssnarens sinnen och hugger djupa hål i dem tills det att hon inte längre orkar mer. Ingen musik har kommit närmare ljudet av undergången och den våldsamma döden.

– Noise är en subkultur som är levande och kreativ. Och tack vare internet finns det verkligen en ny punkrörelse. Ett nätverk som i sig är kompromislöst och som agerar utanför den gängse kommersiella musiksfären. Noisevärlden handlar om ett *här* och *nu* som jag kan känna igen mig i.

Sedan Anastasia Ax var liten har hon vetat att hon skulle arbeta kreativt. Hennes språk – nu väldigt tydligt – utvecklades i mitten av nollnolltalet när hon gjorde två utställningar efter varandra, båda med tydligt grafiska uttryck.

Den ena utställningen var en teckningsperformance.

Den andra utställningen bestod av skulpturer som blödde bläck ut ur sina sår. Hennes vita skulpturer förstörs med bläck och rivs ned. Just de två orden – *rivs ned* – är i sammanhanget viktiga.

– Det är ett faktum att jag förstör allting jag gör. Det är en kommentar till hela vårt materiella samhälle och konstvärlden som är så besatt av att äga. Det finns någonting subversivt i de platser som jag skapar och i folket jag jobbar med. Det handlar hela tiden om att underminera hierarkiska positioner. Att destabilisera normer och värderingar.

De som gick förbi Moderna Museet i Stockholm en sommardag i juni 2012 hittade utbränt papper i gräset. En bild av vad som hade skett på platsen dagarna innan, en rest av Ax performance *Pan Theon*.

– Min konst handlar mycket om att ta en plats och att vara kompromisslös i den platsen. För mig är det inte ett aggressivt uttryck. Det handlar snarare om en förändringsprocess, precis som vilken konsert som helst där man går och headbangar. Men det finns en frustration i det. Jag möter mina egna rädslor. Det handlar om att förändra sådant som jag har byggt upp. Om ett möte med förgängligheten.

Under tiden som Anastasia Ax är inne i ett performance verkar hon vara någon annanstans. Hon själv säger att hon är i ett tillstånd där hon bara gör. Under hennes framträdande på Way Out West ville en ung man i publiken komma fram och krama henne.

– Jag tänkte att det var väldigt viktigt att visa på, eftersom Way Out West är så kommersiellt, att musik kan vara så mycket mer än det harmoniska konventionella ljudbygget. Jag ville föra in något subversivt. Där fanns också en helt annan publik, som är svår att komma åt just i konstvärlden.

Vad betyder publiken i dina performances?

– Det är ett väldigt intressant möte mellan mig som performancekonstnär och publiken. Särskilt när jag rör mig ut i publiken och man liksom upplöser gränsen mellan konstverket och publikens trygga sfär. Det är intressant, för jag skulle inte vilja att någon kom in i min akt. Det är ett kontrollerat kaos.

Är det viktigt att din konst reagerar mot någonting?

– Det är jätteviktigt. Jag tycker att det är viktigt att försöka vidga konstbegreppet. När jag var i Shanghai nyligen gjorde jag en utställning i ett konstnärsdrivet

projekt som heter *AM Art Space*. I samband med den utställningen gjorde jag också en konsert på en noise-festival tillsammans med Junky från Torturing Nurse. Det var en enkel installation men jag kom in i ett nytt sammanhang. Jag tänker att det är viktigt att bjuda in andra mäniskor och grupper i samhället i den plats som jag har fått. Då kan man öppna upp den platsen. Min konst är subversiv på det sättet.

Tillbaka till YouTube. I ett klipp från oktober 2010, inspelat på Konstakademien i Stockholm, häller en vitklädd Anastasia Ax bläck över skulpturerna.

Klippet visar en del av hennes turnerande performance *The Kid Below*, som under ett år reste till fem städer i Norden. Varje performance skedde till ljudet av en lokal ljudkonstnärs verk. Till ljuden av Lasse Marhaug, Christian Stadsgaard, Sigtryggur Sigmarsson, Tommi Keränen och Joachim Nordwall. Ju längre som hennes performance pågår, desto intensivare blir förstörelsen. Väggarna fläckas hårt av bläck. Skulpturerna huggs sönder. Anastasia Ax haka drunknar i midnattsblått bläck. Det är, trots avsaknad av fysiskt blod, mycket våldsamt.

– Mitt arbete handlar väldigt mycket om energi. Det är lätt att bli blind i sin egen värld. Någonting som kan vara väldigt intressant är att man gör någon form av kedjeprocess där de personer som man bjuder in också kan bjuda in andra. Så att man släpper sitt ego. Jag har funderat mycket på det där med egot de senaste åren. Jag vill att andra ska göra saker i stället för mig. Eller att jag skapar platser för andra mäniskor. Att arbeta kollektivt har blivit allt viktigare.

Var ditt konstnärsego större förut?

– Nej. Eller jo, kanske. Det har med mognad att göra också. Nu kan jag lösa upp den här idén om att det är *jag* som ska göra något – det kanske i stället är fem andra.

Hon säger att det inte finns någon plats i samhället för att undersöka sig själv; att utrymmet för att hitta ett värde i sin egen person har negligerats till förmån för ett tingens värde. Men allting som vi äger kommer att förstöras.

– Det finns mycket ångest och rädsla i det. Jag bygger upp och jag raserar i min konst. I dagens samhällsklimat har vi svårt att förhålla oss till mjuka värden. Saker och ting uppskattas inte för vad de är, utan för vad de är värda. Men livet är förgängligt. För mig är konsten förgängligheten och rörelsen. ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. Konstruktionen av *Step Into the Current*. Bygget av installationen tog fem dagar och gjordes av Anastasia Ax, tillsammans med två assistenter.

2. Från *Step Into the Current* vid AM Project Space, Shanghai. En av få alternativa utställningsplatser som finns i Shanghai. Utställningen ändrade karaktär med tiden.

DETTA UPPSLAG:

3. Detalj av porslinsskål, använd som ljudobjekt under liveakten.

4. *Step Into the Current* bestod av tre delar: konstruktion, dekonstruktion (tillsammans med noisemusikern Junky) och försoning. Den avslutande delen bestod av ett nytt performance i resterna av installationen.

5. Vy över centrala Shanghai i Kina.

6. Brustna naglar efter performance.

7. Torturing Nurse live. Bandet debuterade 2004 och har sedan dess släppt över tvåhundra album.

8. Den avslutande delen av Ax performance i Shanghai, försoningen, skedde den 14 juli 2012.

9. Dekonstruktion pågår, tillsammans med Junky.

10. Den tredje delen – försoningen – av *Step Into the Current*.

11. Missfärgade papperskroppar från *Step Into the Current*.

12. Noisefestivalen Noi Shanghai, som Junky arrangerade. Anastasia Ax gjorde ett gästspel med Torturing Nurse.

Jessica Andersson

Poet född 1977. Debuterade med *Den vita staden*. Läser Tove Jansson, Michel Houellebecq och Tor Ulven. Lyssnar på Harold Budd/Brian Eno & Vashti Bunyan.

DEN DANSKE FÖRFATTAREN Vita Andersens roman *Vilken hand vill du ha* slog under Jessica Anderssons tid på mellanstadiet upp dörren till en annan dimension. En vuxenbok som trots det utgår från en nioårig flickas perspektiv. Romanen handlar om en mor som inte är förmögen att besvara sin dotters kärlek.

Vita Andersens fysiska prosa skakade om Jessica Andersson.

– Det fanns ingenting annat i min omgivning som talade det språket. Hemma i bokhyllorna stod Sidney Sheldon och Danielle Steel. Runt omkring mig pratade man mest om praktiska ting. Det fanns inte riktigt ord för obekväma känslor och existentiella funderingar. Åtminstone upplevde jag det så.

I fiktionen kunde Jessica Andersson försöka att hitta en sanning. Där kunde också det mörka och smutsiga – det som gör ont – behandlas. Så började också hon att skriva sina egna dikter.

– Skrivandet tilltalar min eftertänksamma sida. Det är som att jag hela tiden försöker formulera någonting för mig själv. Som om jag försöker att knäcka en kod. Och så, efter lång tid och otaliga kombinationer – *klick* – låset går upp. Valvet öppnar sig.

Texten erbjuder för Jessica Andersson en plats där hon inte längre behöver kompromissa med sig själv.

Hennes diktsvit *Den vita staden* börjar med ett univerellt konstaterande:

En längtan är placerad i kroppen.

Se där, en rad som rymmer hela världens samlade poprefränger. Och på sitt sätt också en politik.

– *Den vita staden* handlar för mig bland annat om kärleksbrist. Om hur ensamma och sköra vi är. Om vår ständiga längtan efter samhörighet. Den riktar blicken mot det vackra i rädsala, sorg och vemod. Det vackra i att våga visa sig svag. Det kanske inte är värden som tilltalar den konservativa högern.

Du har skrivit i vi-form, i stället för att skriva »jag».

– Jag tycker om den kollektiva ton som »vi« slår an. Vi är inte ensamma om att vara ensamma. Samtidigt finns det något apokalyptiskt över människor som är rädda tillsammans. Jag ville frammana den känslan. Jag var nog också utled på mig själv, på allt fokus på individen och försökte gömma mig bakom ett vi.

I dikterna rör sig staden och naturen parallellt med varandra. Ibland är naturen bara ett brus, från en plats där borta, som dränks i ljudet av motorvägen.

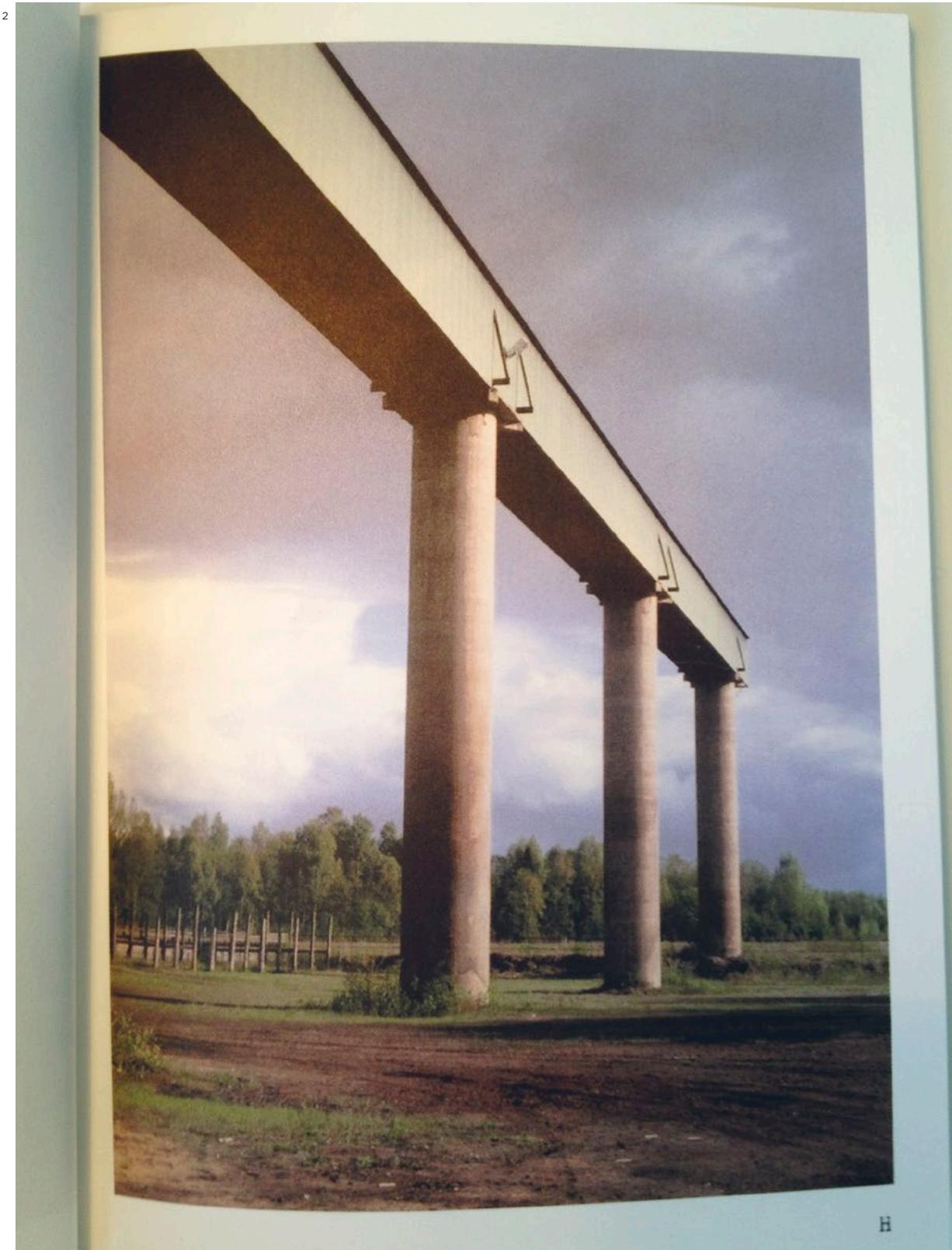
Stjärnorna faller från himlen

de smäller i tak och betong

när pojken håller sina händer kupade över örnen

kan han höra hela havet ☀

FÖREGÅENDE UPPSLAG:

1. »Det är rörande hur nära vi lever varandra i höghusen, sover i våra lägenhetskuber, bara meter ifrån varandra, men vi pratar sällan med varandra och undviker ögontakt. Människor dör

ensamma bakom låsta dörrar. När jag skrev *Den vita staden* satt jag i min lägenhet på Lilla Essingen i Stockholm, landets mest tätbefolkade yta och tittade ut över den tungt trafikerade motorleden.«

DETTA UPPSLAG:

2. »Under arbetet med *Den vita staden* återkom jag ofta till de ödsliga scenerna i Gustaf Karlssons fotobok *Som inte längre är.*«

3. »Ett rum med utsikt.«

4. »Fjolårsblommor till pågående skrivprojekt.«

Petter Wallenberg

**Musikproducent och klubbarangör född 1977.
Startade HBT-aktiviströrelsen Rainbow Riots. Chef-redaktör för tidningen *Mums*, som bland annat gjort reportaget »Palmemordet – The Fashion Story«.**

- **JAG STACK ALLTID** ut som den galne bögen. Man blir tuff av det.

Petter Wallenberg växte upp i Stockholmsförorten Farsta på åttiotalet. Han började att gå på klubb som fjortonåring, som ett punkigt klubbkid i fuskpäls. Innan det att han hade fyllt 20 år levde han som drag queen på klubben Ministry of Sound i London.

Två decennier senare har han ännu inte lämnat klubben, inte heller har han övergivit Farsta.

- Jag lämnade Sverige för London, New York och Berlin och kom tillbaks igen efter tolv år. Och jag insåg att jag fortfarande är från Farsta. Det går inte att komma ifrån. Den ligger kvar och puttrar i en... ilskan. Men i dag är jag glad för det. Du kan ta bögen ur Farsta men du kan inte ta Farsta ur bögen.

I början av nittioåret öppnade världens klubbar dörrarna för Wallenberg. Dåtidens klubbvärld var för honom en frizon och en fantasivärld. Åttiotalets hedonistiska anda hängde kvar i luften.

- Det var en annan syn på klubbande. Det skulle vara spektakulärt. På den tiden gick vanligt folk knappt ut och klubben kunde därfor bli till en frizon och en fantasivärld. En värld där mode, konst och excentricitet styrde. Dansmusiken revolutionerade musikvärlden. Det handlade om att uttrycka sig, att vilja vara någon, fast man egentligen kanske bodde i en knarkarkvarn och hade snattat ihop sin outfit. Inte som i dag när folk tycker att klubbkultur är lika med backslicksnubbar i Båstad som pimplar skumpa till Swedish House Mafia.

Han återvänder alltid till *Paris Is Burning*, Jennie Livingstons klassiska dokumentär om ballroomkulturen i Harlem på åttiotalet. En slags maskeradstävlingar för främst svarta HBTQ-personer ur vilken dansstilen *vogue* föddes.

I ballroomkulturen hör deltagarna till olika voguehus. Kollektiv som kan bli till en familj när den biologiska familjen inte längre räcker till: House of Balenciaga, House of Xtravaganza och House of LaBeija. Petter

kallar *Paris Is Burning* för sin största inspirationskälla.

- Man kan säga att den handlar om att vilja vara någon. Man kanske inte har ett skit, men där i balsalen kan man vara någon. Det är gayhistoria. Jag identifierar mig med det alternativa familjeskapandet i *Paris Is Burning* – att man har sitt »house« med sin »mother« och sina barn. Min story är likadan. Utan mina bögpappor och min transsexuella mamma i London hade jag aldrig klarat mig som tonåring.

Under tiden i New York lärde Petter Wallenberg känna den transsexuella baldrottningen Octavia St. Laurent. Hon var också en av de som medverkade i *Paris Is Burning*. Tillsammans spelade de in låten »Be Somebody«. Men den aidssjuke Octavia skulle inte leva så länge till. Hon avled i sviterna av cancer en majdag 2009. Och Petter lade »Be Somebody« på hyllan. Det blev för jobbigt.

När han en tid senare började att arbeta med sitt musikprojekt *Legends* tog han fram låten igen. Petter Wallenberg bestämde sig för att samla flera av de legendariska voguehusen och att spela in videon på gatorna i New York.

- Det var en helt galen idé, men det lyckades. Mitt i vogueandet på Times Square kom en hemlös man fram. Han höll ett spontant tal framför kameran. Ett tal om att vara någon. »Everybody says look at this nobody, but if I set my track right I could be somebody more than they're somebody.« Det var så vackert. Det summerade allt. Cirkeln slöt.

Vad är viktigt i livet?

- Att leva till fullo. Att kunna ligga på dödsbädden och säga: »Jag har fan levt.« För att citera Leila K: »Life is addictive.« Jag kommer nog att driva klubb när jag är nittio. Kasta stomipåsen och voguea i rullstolen tills jag kvävs av löständerna. Jag brukade alltid säga att jag skulle dö ung, men det går ju inte längre. Så jag får väl bli ett snuskigt gammalt discorussin i stället. Den sista revolten. ☀

1. Medverkande i videoen till House of Wallenbergs »Legendary«, med Leila K på sång. Från vänster: Zhala, Selam, Brandy från den lesbiska klubben Donna Scam, Petter Wallenberg, Bam Bam från danskompaniet P*fect, dansaren Carl Olof Berg och Sam Amant, punksångerska från Paris.

2. »Väggarna i mitt badrum pryds av inramade originalaffischer från svenska gladporrfilmer från 70-talet. Gladporr gör mig glad.«

3. »Den här vasen har hedersplatsen i mitt hem. Den är en gåva från Leila K som hon har gjort själv.«

4. »Jag hade lyckats att komma över två kvinnliga massmördares egna recept och lagade sålunda en trerätters middag, som jag och mina gäster sedan byggde kriminologiska profiler utifrån. Kakan ifråga var massmördaren Rosemary Wests recept. Den var så god så att man dog!«

5. »I mitt vardagsrum sitter ett foto taget av Kate Garner, åttiotalsikon i popgruppen Haysi Fantayzee och numera fotograf. På fotot ser man mig med en kartongmask medan jag handlar konservburkar på snabbköpet Tesco i London.«

1. Västra Kyrkogården i Göteborg.

2. »Jag tycker att det finns enormt mycket bra svensk litteratur. Här Birgitta Trotzigs samling i *kejsarens tid*. Titelsagan i den är kort men rymmer en hel livstid. Man skulle kunna säga att den handlar om vad makt och förtryck gör med oss som individer.«

3. »Pianot i vardagsrummet. Problemet är att när jag försöker spela så låter det nästan alltid melankoliskt. Alldeles för lite punk.«

4. »Varje dag samma val – gul eller blå kopp. Den här dagen blev det den gula. Sverige? Väldigt sällan känner jag mig inspirerad av svensk musik. Den är oftast alldeles för förutsägbar. Vad jag tycker om svenska politiker? Lyssna på texten till »Magic Carpet Ride Today» från *Flowers In the Air*-skivan. Den är minst sagt kritisk. För övrigt är jag och Sveriges nuvarande statsminister nästan exakt lika gamla.«

Johan Holmlund

**Poet och låtskrivare född 1965. Arbetar som
lärare. Medlem i popgrupperna Easy och
Flowers In the Air. Debuterade som poet med
diktsamlingen *Jag har simmat med monstret*.**

DEN 25 JUNI 2010 dör sångaren Michael Jackson efter en överdos av narkosmedlet propofol – en substans som kraftigt sänker medvetandet hos den som exponeras för läkemedlet. Samma dag börjar Johan Holmlund att vandra runt Loch Ness i Skottland, den sjö som odjuret Nessie påstås vistas i.

– Jag minns att jag tänkte vems existens som egentligen var mest osannolik. Jacksons eller monstret i vattnet? På något sätt är diktsamlingen *Jag har simmat med monstret* en kärleksförklaring till det okända i oss.

Hans diktsamling blev en uppmaning till att aldrig sluta tro, även om omvärlden uppmunrar till underkastelse och erkännandet av ordningen.

Johan Holmlund har alltid burit på känslan av att han en dag ska skriva böcker. Idéer har tecknats ned på papperslappar. Små lappar med fragmentariska utkast: listor på skivor som måste lyssnas på, möjliga titlar till låtar och svaret på små frågor som Johan Holmlund har ställt till sig själv när han har behövt någonting att fundera på.

»Om du var en kinesisk vishetsmästare hur skulle du då betrakta den hysteriska barnfamiljen här på badstranden?« står det på en av lapparna.

– Den familjen bråkade om allt. Till och med om hur de skulle bygga sitt sandslott. Pappan var värst. Jag gjorde en anteckning.

*Då du formar ditt slott av sand
bygg murarna höga, gräv vallgraven vid
som all världens hav
När du format ditt sandslott skrik ut:
»Allt detta är mitt!«
Känn regndropparna mot din skuldra
och kyss de korn av liv
som långsamt ger sig av*

En aldrig publicerad förövning. Till slut hittade han en form som passade hans fragmentariska utkast. En form som mynnade ut i diktsamlingen *Jag har simmat med monstret*.

En bok som i små kretsar har blivit en klassiker. En subkulturell markör i en tid då subkulturen påstår vara utdöd. Popbandet The Embassy från Göteborg lät en läsning ur *Jag har simmat med monstret* vara förband till en av deras spelningar.

Det är också en bok som är full med rader som verkar vara skrivna för att snidas i trähjärtan och hängas på röda husknutar:

Så länge man har en uppgift i världen lever man.

Jag har simmat med monstret är ett verk som går att läsa som en odyssé över Holmlunds egen musikkarriär. Hans ensemble Easy stod hela tiden på gränsen till ett genombrott som aldrig kom.

Bandet famlades bort i distributionsproblem och i en explosion av artister som sneglade mot just deras vision om popmusik.

– Det finns inget annat svenska band som jag hellre hade varit med i än Easy. Och det menar jag verkligen. Vi fick så mycket uppmärksamhet och fick möjlighet att spela in våra låtar med bra producenter och uppträda i andra länder vid en tidpunkt då svenska artister med nägra få undantag sågs som ett skämt. Jag vet att vi blev en slags inspiration till vad man kunde göra för många.

Och jakten på den perfekta plåten fortsätter. Easy släppte, 22 år efter debuten, nyligen albumet *Popcorn Graffiti*. I spåret »Beauty« sjunger Holmlund en rad som går att översätta till Easys hela karriär:

A heartbeat from eternity. ♣

Häpna

Skivbolag som drivs av Klas Augustsson och Johan Berthling. Har till dags dato släppt 48 album med bland andra Anna Järvinen, Musette och japanska Tenniscoats. Startat 1999.

PÅ TENNISCOATS ALBUM *Papa's Ear* når den japanska duon poängen redan på första spåret. Det är musik utrensad på manér – ett soundtrack till barnens pysselverkstad.

Den mjuka handstilen på albumkonvolutet skvallrar om att det är ett album utgivet på det svenska skivbolaget Häpna som vi har att göra med. Ett skivbolag som har hållit fast vid planen sedan 1999.

Från Anna Järvinens debutalbum *Jag fick feeling* till de sekunder av zenit som är Hans Appelqvists spår »Zenna & Marie« ritar Häpna medvetet in sig i ett hörn där det enda alternativet är att fortsätta att ge ut samtidens vänligaste musik. Häpna har aldrig varit menade för hård uttryck och långfingerattityd.

Men deras musik är heller aldrig sladdrig eller meninglös. Det är bara Häpna, tillsammans med några få till, som vågar att ge ut ljudet av en brummande humla i så tilltalande förpackningar, om och om igen.

I den redan nämnda »Zenna & Marie« samplar Appelqvist två kluckande åttaåringar över den haltande jazzen. Ett av barnen säger en mening som rymmer hela Häpnas kärna:

Jag längtar efter att bli liksom större, för då får man gå och lägga sig när man vill.

De båda grundarna Johan Berthling och Klas Augustsson träffades i de yngre tonåren, genom ett gemensamt intresse för roll- och brädspel.

– Att hålla på så här med mycket liten ekonomisk

vinnning att tala om sänder ju signaler om att man underkänner många av de mättstockar och värderingar som finns i samhället. Man går sin egen väg och köper inte vad samhället vill få oss att tro är eftersträvansvärt. Så det finns nog en revolt där under ytan i Häpna, säger Klas Augustsson.

Det är ganska ovanligt att skivbolag följer en sådan konsekvent linje som ni. Vad betyder ordet kvalitet för er?

– Att man gör vad man tror på och inte kompromisar eller slarvar med viktiga saker. Att göra saker så bra som man har möjlighet till. De flesta småbolag som fanns vid tiden som vi startade var väldigt DIY. Man skulle ge ut massor av musik och det centrala var att ens kompisar var med och spelade. Inte hur det lät. Det där var alltid främmande för oss.

När de startade tittade de i stället mot de små internationella skivbolagen: Touch, Mego och Ritornell. Genreöverskridande bolag som satte hedern i formen. Eller som Klas Augustsson konstaterar:

– Det är trist med skivor som ser tråkiga och hafsigt ut.

Men ingenting är tråkigt och hafsigt med Häpna. Du kan välja vilket spår som helst ur deras katalog och deras namn ska stå sprayat med stora imaginära bokstäver över musiken.

Du vet var du har dem. Det är lätt att känna igen deras soldränkta serenader. De är ju alla signerade med samma mjuka handstil. ☺

1. Klas Augustsson och Johan Berthling.

2. Kollage av Klas Augustsson, gjort till Häpnas sajt.

3. Affisch till Häpna-festivalen 2005, av Klas Augustsson.

4. Tenniscoats *Tan-Tan Therapy*. Släpp nummer 37 på Häpna.

5. Tenniscoats har gjort musik i över tio år. Albumet *Papa's Ear* är från 2012, inspelat i Stockholm.

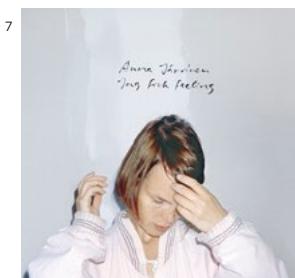
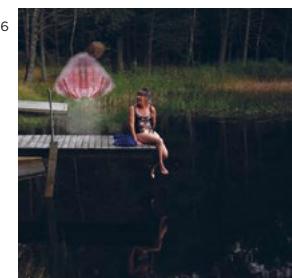
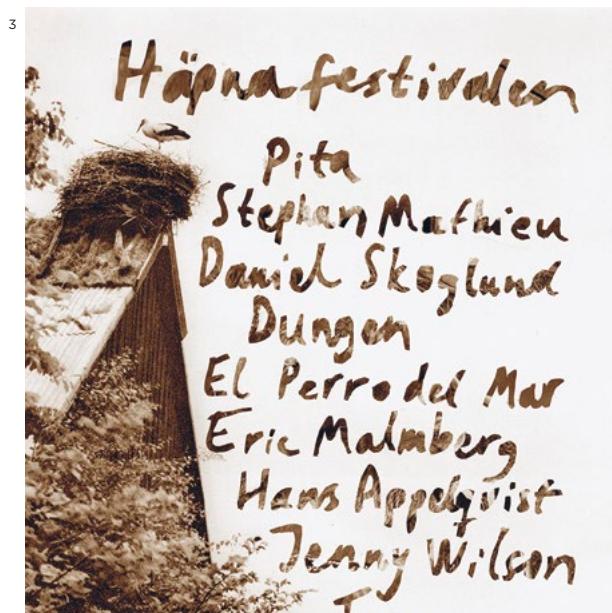
6. Hans Appelqvists *Sjunga slutet nu* från 2011.

7. Anna Järvinens debutalbum *Jag fick feeling* från 2007.

8. Musettes *Drape Me in Velvet* från 2012, ett album

som Joel Danell gjorde med hjälp av ett gäng ärvda kassetter från femtio- och sextioåret.

9. Tapes tredje album *Rideau* från 2005. Inspelat i Köln.

1. A-C från *Born to be a Vårdbiträde*.

2. Gullan från *Born to be a Vårdbiträde*.

3. »Jag äger extremt lite saker och har nästan ingenting uppsatt på väggarna hemma men de här bilderna är saker som jag tycker om att ha och titta på. Det är saker som inte tröttar ut mig.«

4. »För några år sedan köpte jag en samling på sextio nummer av *En ding ding värld* på Tradera. Då hade jag redan typ tio stycken som jag hade sparat från början av nittiotalet. Det är någonting väldigt nostalgitiskt för mig och en stor källa till inspiration.«

5. Hanna Gustavssons kylskåpsvägg, med tillhörande regnbågsblixt.

Hanna Gustavsson

Illustratör född 1985 i Solna. Släpper serieromanen *Nattbarn* 2013 på förlaget Galago. Arbetar på ett gruppboende.

DET TAR TIO minuter från Fridhemsplan – Stockholms innerstads sista utpost – till Huvudsta med tunnelbanan. Där, i husen mellan Solna och Sundbyberg, växte Hanna Gustavsson upp. Hon kallar dem för ett typiskt miljonprogramsområde. Hennes mamma arbetade på ett lagerkontor i Sundbyberg.

När hon vrider ut berättelsen om sitt liv påminner hon om en mindre drogfylld version av den brittiske författaren Richard Milwards roman *Ten Storey Love Song* i vilken Milward i en enda snedtändning vräker ur sig livet i ett ruttnet och förbisett höghus i Middlesbrough, England.

– Det hände mycket i huset som vi bodde i och på något sätt fick vi alltid reda på det. Alla olika öden och dramer fanns nära in på oss. Min uppväxtmiljö har påverkat flera av de berättelser som jag gör i dag. Jag har varit medveten om klass sedan jag var liten. Eller jag har åtminstone haft insikten om att alla, till exempel, inte har samma ekonomiska förutsättningar. Jag tyckte redan då att det var orättvist.

På hennes skola fanns det flera barn med ensamstående föräldrar, barn som liksom Hanna och hennes mamma inte heller hade sommarstuga, bil eller som åkte på fjällsemester. Hon minns att hon tänkte att hon hade tur som åtminstone inte hade en mamma som var alkoholist.

– Långt senare förstod jag att klasstillhörighet inte bara handlar om ekonomiska förutsättningar, utan också om arv av kulturellt kapital. Det blev tydligt när jag senare började att plugga på Konstfack, som är en väldigt homogen miljö där de flesta studenterna är vita medelklassbarn.

I en av Hanna Gustavssons serier – *Queer pratar om klass* – översköljs läsaren med svåra akademiska ord som »annekterar« och »intersektionell maktanalys«. Ett språk som effektivt stänger ute människor längre ned i klassindelningen och som gör samtalet om feminism till en medelklassshow.

Serien uppstod ur askan från en paneldebatt om queer och klass under Pridefestivalen i Stockholm.

– Jag tyckte att ämnet var intressant och angeläget

men jag kände att jag inte fattade vad de snackade om. Jag vågade heller inte räcka upp handen och fråga. Jag kände mig exkluderad och det var både skamfyllt och frustrerande. Samma sak har jag upplevt i andra queersammanhang. Det gör diskussionen otillgänglig för alla som inte har med sig ett akademiskt språk från högskola eller hemifrån. På Pride blev det så absurd i en debatt som till och med handlade om klass.

Var det naturligt för dig att ta in politik i dina serier?

– Min ambition är att alltid tänka på vem jag är, vad jag berättar och för vem. Jag försöker att vara medveten om mina val. Det är ingen slump att mina serier och illustrationer ser ut som de gör. Jag utgår från mina egna intressen och erfarenheter och är intresserad av att göra berättelser som på ett eller annat sätt bryter mot eller kritisar normer. Jag känner att det är mitt ansvar för att jag fått möjligheten att göra det jag gör. Jag känner mig privilegierad.

Hanna Gustavssons kommande serieroman, med arbetsnamnet *Nattbarn*, utspelar sig inuti huvudet på en fjortonårig tjej. En novell om finnar, skräpmat, internet och om mammas nya pojkvän. En berättelse om identitet och sexualitet.

Hennes mål har varit att skriva en story som har upplevelsen av att vara tonåring i färskt minne, även om *Nattbarn* nu inte ska läsas som någon strikt självbiografisk berättelse. Men hon hämtar hela tiden näring ur den omgivning som är hennes uppväxt.

En gång gjorde hon illustrationen »Born to be a Vårdbiträde«, där vårdbiträdet gestaltas som en rökande tant med gula tänder, Blend och dålig hy.

– Det var en installation där två karaktärer, Gullan och A-C, satt i en tipi och rökte, fikade och garvade. Ur tipin kom ljudet av hesa gapskratt. Installationen handlade om klasstillhörighet och att skapa sig egna fristäder. Bilden av vårdbiträdet som en medelålders kvinna som röker Blend Menthol är så klart tacksamt att driva med, men mitt syfte var inte att reproducera en klyscha eller att göra parodi. Jag ville göra ett kärlsfullt porträtt av två karaktärer som jag känner igen och som jag tycker om. ☺

Junk Yard Connections

Rudolf Nordström

**Enmansskivbolag. Rudolf Nordström är född
1990 och studerar inredningsarkitektur och
möbelformgivning på Konstfack i Stockholm.**

SSTRICTLY LIMITED TO 300 copies, no repress.

I en tid när allting är till salu och då miniräknaren har blivit den nya pacemakern finns det någonting vackert i ovanstående citat.

Det handlar om Junk Yard Connections tredje släpp *Back Yard Impressions*: Långsamt utdragen musik från Stockholms yngsta. En lektion i oberoende dub och club. Där få andra vet *varför* de gör någonting löper Rudolf Nordströms vision om musiken genom varje släpp som han står bakom.

Från Mr Tophats »Highvalley« till Hannes Netzells »Under bron« – ett spår som har mer gemensamt med den brittiske artisten Burials nattöppna soulmusik än med skakande dansarenor – gör Junk Yard Connections dansmusik från Stockholms bakgårdar.

Junk Yard Connections börjar som så mycket annat med tonåren och med hatet. Som fjortonåring kände Rudolf Nordström att (den manliga) omgivningens plötsliga intresse för akustisk musik var förljugen. För sig själv muttrade han att han hatade musik.

I stället började han att spela datorspel. Och datorn öppnade långsamt upp en ny värld där nattklubben och klubbkulturen skymtade i horisonten. Rudolf började, trots sin tidigare aversion, att hänga på nättets musikforum. Plötsligt fann han sig själv jaga filmklipp från nattklubbar över hela världen.

– Så småningom upptäckte jag att det, trots digitaliseringen, fanns musik som bara släpptes på vinyl, i limiterade upplagor.

Hans hud knotrade sig av vinylskivorna från små och oberoende skivbolag som All Inn Limited och Lomidhigh Lmtd. Han ville ha en egen etikett.

De första tryckningarna gjordes utan kunskap. I brist på information använde Rudolf sig av det billigaste stället att trycka skivorna på. Kvaliteten blev därefter: På skivbutiken Fade Records, på Bondegatan i Stockholm, ville man inte ens ta emot skivorna.

– När jag kom in i butiken möttes jag av en person med två bittra ögon och med baseballkeps som stod och sorterade skivor. Jag gick fram till honom, presenterade mig och mitt nystartade skivbolag. Han muttrade lite och slängde på singeln på en av sina skivspelare och spolade hastigt igenom skivan. Sedan sa han »Det här kan inte jag sälja. Det är för dålig kvalitet«. Jag visste inte vad jag skulle säga. »Okej, det var ju tråkigt«, svarade jag. Han tog tio exemplar för att ge bort till sina kunder.

Men på de internationella sajterna lät det annorlunda. Den nederländska sajten *Clone* skrev så här:

New Swedish label doing it true DIY style. An excellent debut with two fresh house tracks with a soft melancholic touch over the classic 909 percussion.

En vecka senare stod Junk Yard Connections första släpp till salu på Fades exklusiva hylla. No cash till upp-hovsrättsinnehavaren.

– Men för mig har inte motorn i Junk Yard Connections varit att tjäna pengar. Jag driver bolaget för att jag kände att Stockholm saknade ett bolag som kunde få ut musik gjord av oetablerade och framför allt unga artister som på något vis är involverade inom den elektroniska musikscenen. Men tyvärr kostar det pengar att trycka skivor, vilket gör att det blir svårt att få ut så mycket som man egentligen vill. Jag skulle vilja få ut minst en skiva i månaden. ☀

1. »Ett urval av vad jag tycker är intressant musik just nu. Skivor som har skänkt inspiration och glädje.«

2. »Mitt gamla pojkrum. Rummet har alltid gett mig en stor trygghet och har varit lite

av min oas, där jag har kunnat lyssna på musik och umgås med vänner.«

3. »Mitt barndomshem. Pappas gamla ateljé i Högdalen.«

Eric Berglund

**Driver skivbolaget Sincerely Yours.
Släpper musik under namnet CEO.
Född 1981. Tidigare ena halvan av The
Tough Alliance. Bor i ett hus i naturen.**

FAKTA: MAGNESIUM ÄR en ljus och silvrig metall som lätt antänder i kontakt med syre. Den brinner mycket starkt, med en vit flamma. Den som får magnesium att antända vet att den elden kan lysa upp även de mörkaste av horn.

ABBA – BD – TTA. Så har pendeln gått när Sveriges bästa artister har deklarerats. Men varken ABBA eller ens Broder Daniel har flammat lika intensivt eller haft lika nära till total anarki som The Tough Alliance.

I en tid när allting handlade om svartklädd och ofarlig rock klev TTA ut i rampljuset, iklädda sina varmaste pasteller.

Jag vill ändå för en stund återgå till de två förstnämnda artisterna. ABBA lyckades att hitta det perfekta snittet för sina melodibyggen, melodier som redan då var nostalгiska. Broder Daniel lyckades att skapa en subkultur – vi kallade den *panda* – långt efter det att subkulturer som vi känner dem hade slutat att existera.

Om alla de tre nämnda artisterna har burits fram av en urstark vision så fanns det en sak som skiljde ut The Tough Alliance: Medvetenheten om sin historia.

De lyssnare som var tillräckligt intresserade kunde upptäcka att videon till »A New Chance« var en parafas på den iranske regissören Abbas Kiarostamis *Close Up*. Det fanns i TTA:s musik dolda trådar som öppnade upp helt nya världar för den som orkade anstränga sig.

ABBA och Broder Daniel var på olika sätt svårt nostalгiska band. Broder Daniel lade om och om igen ut raderna om en tid som aldrig var – eller blev – som den borde. De trivdes inte i samtiden och de trivdes framför allt aldrig i framtiden.

Och ju längre tiden går desto mer framstår ABBA som ett stillastående soundtrack till Harry Martinsons och Eyvind Johnsons nobelpris i litteratur. Hur ohjälpligt begåvade deras melodier än var så är de vävda i folkhemmets gemensamma västolar.

Naturen har blivit Eric Berglunds tillflyktsort under tiden som Sincerely Yours egen auteur. På bilderna syns Joakim Benon i fjällen, sandsäcken och vännen Hugo. Dessutom Team Rockit, skogen och havet hemma.

The Tough Alliance byggde upp ett hus av Abbas Kiarostami, Lionel Richie och sportjackor från Hilfiger.

Medvetna om sin historia? Absolut. Men nostalгiska? Icke. The Tough Alliance sydde nya stygn i sina förälskelser. De brann lika klart som magnesium och självaltändande av syretillförseln.

Det manifest som är fundamentet till deras tre album formulerades redan i en av deras första inspelningar, »Always Find a Way«. Aldrig officiellt utgiven.

*In these times of prostitution
Everyone is looking for a shortcut
a quick solution for instant satisfaction
Whatever happened to the essence?
There's no reactions
But we go our own way,
try to cheat us, to lead us
Believe us, can't beat us
No matter how you treat us:
We'll always find a way*

Deras musik lade grunden för den våg av svensk musik som några år senare – i skymundan av Swedish House Mafia – försade över världen. Ett band som JJ hade varit omöjligt utan Eric Berglunds och Henning Fürsts melodier och smak. En bok som den här hade varit otänkbar.

När den amerikanska – och självutnämnta hippa publikationen *The Fader* – varje vecka postar en MP3 med ett nytt svensk band är det TTA:s förtjänst, tillsammans med IT-entreprenören Jonas Birgersson.

TTA var mer hardcore än hardcore själv. De naglade fast sig själva vid sin vision och vid sina ideal så hårt att de aldrig riskerade att gå vilse. Men även magnesium falnar och dör ut. I dag är det bara Eric Berglund kvar. Skivbolaget Sincerely Yours – som han en gång grundade tillsammans med Henning Fürst – blev vägen ut. En ny flod av brinnande magnesium.

Eric Berglunds roll i Sincerely Yours – eller SY – är densamma som hans artistnamn: CEO. Eller HSB, för att tala med förra statsministern Göran Persson. Han Som Bestämmer.

Blev Sincerely Yours det som du ville att det skulle bli när du startade?

– Typ. Någon gång var det nog det. Men då hade nog ambitionerna redan förändrats. *Sincerely Yours* har blivit mer och mer flyktigt med tiden, i alla fall för mig. Men samtidigt mer levande och mer verkligt på ett annat plan. Jag vet inte ens vad jag vill att det ska vara längre. Jag är inte i lika stort behov av att det ska vara något särskilt, vill bara att det ska vara. Men i början var det mycket fokus på vad vi åstadkom. På konkreta saker som vi kunde visa upp för världen. Men jag hade också en underliggande och väldigt stark längtan efter en djupare gemenskap, något verkligt och formlöst. Och den längtan har långsamt blivit verklighet, särskilt sedan jag strålade samman med Joakim och Elin (från JJ). Det handlar mer och mer om det som härstammar bortom känslor och andra reaktioner, det som inte bara är skapat för att neutralisera rädsla. Något ömsesidigt, något villkors- och förbehållslöst. *Sincerely Yours* har blivit ett sätt att älska varandra, att ta hand om varandra. Alltså på alla plan. Länge har *Sincerely Yours* varit någonting relativt stängt, av samma anledningar som man inte vågar släppa in människor in i sina innersta rum utan vidare om man känner sig sårbar. Men den starka känslan av att ha massor att förlora börjar att blekna. Allting öppnar upp sig och jag blir långsamt redo att släppa taget. Jag vet inte vad det innebär riktigt men jag har en känsla som lovar mer kärlek. Det är lite läskigt men oundvikligt, vackert och spännande. *Hello world* liksom! Hello alla som inte har några andra intentioner med vårt möte än att dela en verklighet och att vara sig själva. Inte få ut något på längre sikt eller använda det som en del av en större fantasi. Oavsett om mötet varar fem minuter, en natt eller resten av våra liv. Jag hoppas att det är dags, för jag är innerligt trött på annat.

Skulle du kunna tänka dig att lämna över Sincerely Yours till någon annan i framtiden?

– På ett ytligt plan så måste jag ju det, jag kommer inte finnas i denna dimension forever. Och till viss del har jag redan gjort det, framför allt mentalt. Jag känner inte att jag behöver göra allting själv längre. Känslan av att det är okej att släppa taget om sådant man hängt upp sig och sin identitet på är min favoritkänsla i världen. Ofta är det också läskigt, men jag vet innerstinne att det som är på riktigt aldrig någonsin kan vara hotat. Ibland kan jag känna att jag aldrig kan lämna över det, eftersom jag inte ser några gränser mellan vad som är *Sincerely Yours* och vad som är jag. Men när man i klara stunder verkligen känner att det inte heller finns några gränser mellan vad som är jag och vad som är andra människor så är det ju inga problem. Det är bara illusioner av separation, det som skapar ego, som rör till det. De flesta vill vara en egen tydligt avgränsad varelse för att man har känslan av att man kommer dö annars. Men det är så fel, det är först när man släpper den illusionen som man kan börja leva. Därför måste JAG dö. Långsamt. Kill kill...

Du skrev en gång att våld fortfarande finns i dig. Hur märks det i CEO eller Sincerely Yours?

– Hmm, kanske som en oskön känsla som svirschar runt i det hela? Som en osalig ande med en gloria av snurrande kaststjärnor? Jag har fortfarande en hel del rädsla inuti mig och ibland orkar jag inte ta hand om den. Och rädsla blir lätt till aggressivitet om man får panik och flyr. Då börjar egots demoner viska. Lockar med genvägar och falska diamanter. När de får uppmärksamhet blir de starkare och får utrymmen att härja i. Skriker, klöser och får det att pirra. Det får en att manifestera rädsan i stället. Då kan det bli våldsamt. Jag vet inte om det märks i det som jag gör men det hoppas jag verkligen.

Jonas Lundqvist sa till mig att du – och TTA innan dess – är »otroligt hardcore«.

– Åh, Jonas. Jag tror att han känner att jag känner tydligt vad som är verkligt viktigt för mig och att jag även om jag skulle vilja, inte kan kompromissa med det särskilt mycket. Det anses nog vara hardcore tyvärr.

Jag funderar lite på dina yngre år. Minns du hur du fastnade för musik och varför den blev viktig för dig?

– Det blev den automatiskt i och med att människor i ens närhet inte kändes nära. Då var det skönt att vända sig till Broder Daniel, Mishima, Slash, RZA, Sylvia Plath och sådana. För de var ju där, så närvarande i sin konst, nästan i en liksom. Men samtidigt ändå inte naturligtvis. Det är väl det som gör att det känns som hjärtat ska gå sönder när konst verkligen berör en – någon öppnar sig för dig och visar all sin skönhet men är ändå inte riktigt där. Trams emellan. Inte som när man kramas med någon som man kan vara verlig med. Man behöver ju känna att man delar livet, inte bara med människor utan med hela universum. Vi är en del av ett allt och när människor verkligen är närvarande och öppnar sig så känner man det for real.

Vilken musik eller kultur är viktig för dig just nu?

– Jag vet inte vad som räknas som kultur. Jag vet inte var gränserna går och ärligt talat så känns det jävligt deppigt att ens tänka på det. Det som spelar roll är vad som berör en och det enda sättet för mig att verkligen uttrycka vad det är och varför är genom min konst. Men ok, voilà, en liten fix: *Sincerely Yours*, Chief Keef och hans kompisar, *På spaning efter den tid som flytt*, *Game of Thrones*, riktiga pophits, *Seinfeld*, Main Attractionz, Twombly, Yves Saint Laurent, Taylor Swift, Balotelli, Böcklin, Zelda och Lou Harrison. Men framför allt massa traditionella saker från världens alla hörn som inte går att droppa på detta vis. Jag är väldigt förtjust i tjejer. Tjejer rules, jag måste bara säga det. Killar rules ibland. Van Cleef & Arpels har en underbar parfym, »Bois d’Iris«, och Swarovski en himla fin klocka, »Piazza Grande«. De känns viktiga för mig just nu men det har jag – comme ci comme ça – lätt att förhålla mig till. Peter Pan känns väldigt viktig. Men om vi ska prata om viktigt på riktigt så är naturen typ allt. Allvarligt talat så är det den kultur som visar mig vägen. Till livets rena

uttryck. Det enda som verkligen är verkligt.

När var det som du upptäckte naturen?

– Jag glömde helt bort den i mitten av mitt liv, när jag gick upp i mina tankar och rädslor, men innan och efter det har den varit livsviktig. När jag var liten var jag ensam mycket och då fann jag det tryggare och mindre ensamt att vara själv på ängarna och i skogarna runt vårt hus än i själva huset. Så klart. Det var ingenting som jag tänkte på då, jag bara drogs ut. Plockade blommor till mamma, spanade på djur, lekte att jag bodde där och så. Det finns starka anledningar till att barn gör sådant och det är inte för att de är barnsliga. Och när jag började att lämna mitt huvud och återupptäckte naturen så var det som att träffa livet igen, att hitta hem. Och nu gör jag ofta ungefär samma saker som när jag var liten och det är det bästa som jag vet. Det är då som jag känner mig som mest levande, mest som mig själv. Jag tänker aldrig någonsin tappa taget om det igen,

kosta vad det kosta vill. Men det finns en annan stor del av mig som tar över helt ibland. Speciellt när jag åker in till stan och samhället och försöker ta med mig det som jag har funnit men ändå passa in. Det blir bättre, men jag kan fortfarande inte riktigt hantera det alltid. Jag har svårt att vara mig själv, har svårt att slappna av. Jag faller ofta in i gamla mönster: förväntning och rädsla, spänning, explosionsmode. Och barnet vaknar upp efteråt och fattar inte någonting. Då blir det till att gå ut i naturen igen och plocka upp bitarna. Ju mer jag kan acceptera det kretsloppet som en del av mig, desto mer kommer jag att lyfta mig själv över det.

Jag vet att det är ett tråkigt ord, men i en bred bemärkelse, hur skulle du beskriva politiken i Sincerely Yours?

– Att följa hjärtat vart än det vill. Om så rakt in i rädslangs innersta rum med identiteten som kamikazepilot. Allt som leder mot kärlek. Riktig villkorslös kärlek. Kärlek man, you heard the man. KÄRLEK. ☃

REGISTER

- 2.35:1 16
2Faced 92
50 Cent 88

A\$AP Rocky 157
Aaliyah 26
ABBA 209
Ace of Base 18, 55
Achmatova, Anna 32
Acker, Kathy 4, 74
Adele 88
Adelsohn-Liljeroth, Lena 185
Adolfsson, Sophie 40–41
af Klintberg, Anders
100–101
Afzelius, Björn 133
Aimnbreak 95
Alan Parsons Project, The 77
Albach, Hester 98
Alfarmania 49
All Inn Limited
[skivbolag] 206
All Tomorrow's Parties [festival] 170
Amant, Sam 199
Amnesia [klubb] 173
A M Project Space 192
Andersen, Vita 195
Andersson, Anna-Karin 60–61
Andersson, Jessica 60,
194–197
Andersson, Matthias 49
Andrizzi, Mauro 177
Annerborn, Erik 58
Antonioni, Michelangelo
134
Antonsson, Lotta 96
Appelqvist, Hans 202
Araki, Gregg 22
Arc Light 117
Ark, The 182
Armani, Giorgio 38
Arnell, Josefina 56–59
Arnold, Rebecca 124
Aronson, Stina 130
Art Akademia [klubb] 182
Art of Noise, The 111
Artur, John 10
Astley, Rick 182
ATOPOS 57

Augustsson, Klas
202–203
Ax, Anastasia 190–193

Bacon, Francis 37, 74
Bad Cash Quartet 149, 152
Badu, Erykah 26
Baldi, Gari 182–183
Ballard, J. G. 91
Balotelli, Mario 210
Bam Bam 199
Barbie 9, 63
Basile, Giambattista 78, 81
Bass Trolls 95
Bass-Ul-Ulema Sound 95
Bataan, Joe 112
Beat My Day 110
Beckmans 57
Bell, Norma Jean v
Bengtsson, Karin 81
Bengtsson & Wifalt skivbolag 9
Benon, Joakim 99,
209–210
Benson, Tom 96
Berchtold, Elisabeth
44–47
Berg, Aase 112–115
Berg, Carl Olof 199
Berge, Elin 138–141
Berggren, Jenny 18
Berggren, Jonas 18
Berggren, Linn 18
Berghain [klubb] 173
Berglund, Eric 153,
208–211
Bergman, Ingmar 176–177
Bernadette Corporation 157
Berthling, Johan
202–203
Bird Paradigma 117
Birgersson, Jonas 209
Biskops-Arnö 91
Bjerger, Anna 37
Björk 165
Björklund, Eva 43
Black Science Orchestra 123
Blodvite 49
Blondie 32
Blondinbella 16
Boman, Axel 110
Borg, Maja 121

Borgström, Ola 157
Bosch, Hieronymus 60
Boucher, Claire 27
Boye, Karin 12
Boy's Own [tidskrift] v
Brandy 199
Bravo, Angela 108–109
Braza Film 109
Breton, André 98
Bring Money 142
Brodén, Robert 111
Broder Daniel 209–210
b. t. Puppy Records 55
Budd, Harold 195
Bukowski, Charles 73, 152
Bunyan, Vashti 195
Burchill, Julie 24
Burial 206
Burström, Martin
160–163
Butler, Judith 9
Byström, Arvida 6–8
Böcklin, Arnold 210
Börft Records 82

Cabourn, Nigel 38
Cage, John 190
Capote, Truman 153
Carlsson, Christian
»Crinan« 82–83
Carpage 142
Cassette Gallery 67
Cauty, Jimmy 69
Cave, Nick 117
CEO 208–211
Chahboun, Naima 90–91
Charles, Alexandra 20
Charles B & Adonis 178
Chicagojazz 117
Chief Keef 210
Christensen, Inger 32
Clark Wessel, Liz 167
Cleptomaniacs 123
Close-Up 32
Clouzot, Henri-Georges
106
Cohn, Roy 92
Coltrane, John 153
Comedy Bang Bang 188
Comme des Garçons 28, 38
Contributor Magazine 124
Cooper, Dennis 68
Crass 190

Crime City Disco
[skivbolag] 174
Croneman, Johan 52
Croxhapox [galleri] 67
Cruise, Julee 40
Cure, The 163

Da Buzz 178
Daft Punk 163
Dallesandro, Joe 20
Damumgänget 142
D'Angelo 26
Darell, Pär 157
David, Craig 182
Dean, James 36
de Azizi, Apollo 16, 22
Delcourt, Léona Camille
Ghislaine 98
Derrida, Jacques 15
de Sade, Markis 78
Descloux, Lizzy Mercier 24
Det [klubb] 16
de Vahl, Erik 72–73
de Vil, Cruella 16
Diamond, Amy 123
Dire Straits 120
Discharge 32, 66
Diskodrift 142
Diskoteket 60–61, 117
DJ Koze 110
Dolores Recordings 152
Donna Scam [klubb] 41,
165, 199
Do The Dabo [blogg] 93
Dreijer Andersson, Karin 180–181
Dreijer, Olof 181
Dr. Martens 93
Drop Out Orchestra
182–183
Dylan, Bob 178
Dåvik, Anna-Sara 28–31

Eargasm Lodge 26
Easy 200–201
Ehrenholm, Carina 80–81
Ekberg, Ulf 18
Ekman, Kajsa Ekis 42–43
Ekström Lindbäck, Lyra 12–13
Elio, Gabriella 16, 19
Elliott, Missy 110
El Perro del Mar 29

- Embassy, The 178, 201
Emotion [skivbolag] 55
 Engberg, Mia 121
 Eno, Brian 195
 Enocksson, Erik 60, 185
Ericson, Sara-Vide 102–105
 Eriksson, Helena 166
 Eriksson, Peter 95
 Eskimo [skivbolag] 182
 E-Type 157
 Eve of Isis 69
- Face It Boys 142
 Face, The [*tidskrift*] 24
 Factory [skivbolag] 178
 Fagerholm, Monika 32, 112
 Fairuz 107
 Famalam Records 86
 Fanuelle 55
Fasaan Recordings 146–147
 Fasaans, The 146
 Fastlandet 117
 Fel 142
 Fever Ray 181
 fikssion 12, 13
FitzPatrick, Fiona 14–19
 Flaubert, Gustave 153
 Floe Fountain 142
 Flowers In the Air 201
 Fogelklou, Ernst 161
 Fontaine, Claire 157
 Forest 69
 From a Tree Records 128–129
 Fröding, Gustav 69
 Fugees, The 26
 Full Intention 123
 Ful [*tidskrift*] 95, 145
 Fürst, Henning 153, 209
- Galago 132, 136, 205
 Galás, Diamanda 130
 Galleri Magnus Karlsson 103
 Game, The 99
 Gang Gang Dance 190
 Gang of Four 24
 Garner, Kate 199
 Gavana 95
Gavanas, Anna 94–95
 Gaye, Marvin 153
Germain, Cecilia 144–145
 Glass, Philip 130
Gnucci 86–89
 Go-Betweens, The 153
- Godard, Vic 66, 73
 Goldie 110
 Goldman, Emma 121
 Gombrowicz, Witold 78, 81
 Gracq, Julien 112
Granlund, Joakim 116–119
 Granqvist, Markus 81
 Greider, Göran 124
 Grimes 26–27
 Grundström, Gunilla 95
 Gruppen [*teatergrupp*] 84
 Gryphon Group, The 130
 Guns N' Roses 152
Gustavsson, Hanna 204–205
 Gyllene Tider 161
 Gärdestad, Ted 129
 Göring, Carin 161–162
 Göring, Hermann 161–162
- Haal, Erik 40–41
Hagrot, Martin 142–143
Hallberg, Anna 166–167
Hallin, Jockum 34–39
 Halo, Laurel 26–27
 Hancock, Graham 130
 Hanna, Brandy 165
Hanna Hirsch 32–33
 Happenings, The 55
Harlén, Johan 55
 Harrison, Lou 210
 Harvey, David 101
 Haysi Fantayzee 199
 Hed Kandi [skivbolag] 123
 Hell, Richard 68
 Hellström, Håkan 152
Herterich, Martin 66–67
 Hibbert, Lennie 146
 Higgs, Daniel 67
 Higuita, René 188
 Higuita, The 188
 Hildebrand, Staffan 82
 Hilfiger, Tommy 209
 Hillarp, Rut 112
 Hillebrand, Ulrich 96
 Hillier, Gladys 73
Hinders, Josefina 68–71
 Hirasawa, Susumu 157
 Hoffmeier, Frederikke 49
 Hollingworth, James 78
Holmlund, Johan 200–201
 Holmström, Erik 80
 Hoola Bandoona Band 133
 Hot Streak 110
 Houellebecq, Michel 195
 House of Wallenberg 199
- Houston, Whitney 41
 How To Dress Well 26
 Hultin, Christoffer 101
 Hyvönen, Frida 139, 141
 Hägerstens Botaniska Trädgård 121
 Häggkvist, Carola 78
 Hägg, Rasmus 149
Häpna [skivbolag] 202–203
 Högvärteret 121
- Ibrahimović, Zlatan 99
Imam, Silvana 106–107
 Infernal Runners 57–58
 Ingrosso, Sebastian 110
 Irrlicht [skivbolag] 60
- Jackson, Janet 26
 Jackson, Michael 201
 Jahan, Shah 41
 Jaheim 26
 James, Etta 88
 James & Karin 9
 Jansson, Tove 195
 Jay-Z 107
 Jazzateers 142
 Jeffries, Michael P. 93
 Jelinek, Elfride 112
 Jensen, Jens 96
 Jesus and Mary Chain, The 74
JJ 99, 209–210
 Johannesson, Ika 152
Johansson, Anders 156–157
Johansson, Dan 48–51
 Johansson, Emma 111
 Johansson, Nanna 18
 Johnson, Eyvind 209
 Johnson, Stina 18
 Jones, Curtis 110
 Jones, Rickie Lee 69
 Jonson, Håkan 60
 Josef K 77
 Junky 192
Junk Yard Connections [skivbolag] 206–207
 Järtecknet 49
 Järvinen, Anna 20, 32, 202
 Jönsson, Kalle 77
 Jönsson, Tommie 20
 Jörnmark, Jan 96
- Kalle J 76–77
 Kandré, Mare 112
 Kaplan, Leslie 168
 Karlsson, Gustaf 196
- Karlsson, Johanna 186–187**
Karlsson, Snorri 60–61
 Kartel, Vybz 187
Kastlander, Elin 99, 210
 Kawakubo, Rei 28
Keining, Alexandra Therese 52–54
 Kelly, R. 26
 Keränen, Tommi 192
 Késhava 95
 Kiarostami, Abbas 209
 Kindvall, Kaj 181
 King Tubby 24
 Kiwanuka, Michael 153
Klarén, Richardos 34–39
 Klein, Yves 56
 Klingspor, Agneta 65, 112
 Klubb Parlour 83
 Knarrholmen [*festival*] 157
Knife, The 180–181
 Knight, Gladys 182
Knutsson, Johanna 172–175
 Konsthall C 121
 Kontrapunkt 146
 Koreless 26
 Korine, Harmony 129
Korpar, Stefan 142–143
Kovács, Kornél 110–111
 Kraftwerk 110, 117
Kronlöf, Bianca 84–85
 Kuedo 27
 Kushner, Tony 92
 Kutterfugel 95
Kärleksdöden 26–27
- Lacan, Jacques 80
 Lacuna 123
 Ladyfest 74
 Lady Gaga 10
 Lang, Helmut 35–36, 38
Lantz, Ivar 146–147
 Largo 188
Lauthers, Linus 100–101
Leffe 182–183
 Legends 198
 Leila K 198–199
 Les Urbaine [*festival*] 170
 Levan, Larry 110
 LeWitt, Sol 166
 Lil' B 92
 Lil' Wayne 99
Lindeen, Marcus 176–177
 Linde, Makode 165
 Lindgren, Astrid 130
 Lindgren, Lena 81
 Lispector, Clarice 112

- Littorin, Sven-Otto 78
Litzén, Sara 124–127
 Livingston, Jennie 198
 Loach, Ken 69
 Lomidhigh Lmtd
 [*skivbolag*] 206
Look 178–179
 Lovecraft, H.P. 112, 114
Lovers 100–101
 Lowd, Dwon 157
 Lowe, Chris 189
Lundin, Ann-Sofie 9–11
Lundkvist, Pontus
 132–137
Lundqvist, Jonas 148–153,
 210
 Lundström, Hanna Rajs
 13, 19
 Lynch, David 40, 130

 Maas, Willard 130
 Madonna 10, 40, 99
 Mad Professor 95
Magnusson, Elin
 120–121
 Main Attrakionz 210
Mannerfelt, Peder
 168–171
 Marhaug, Lasse 192
 Martelly, Michel 187
 Martinson, Harry 209
 Martinson, Moa 84, 121
 Marx, Karl 101
 Masonna 190
 Masskultur 66, 142
 Matsell, Wesley 110
 Mattsson, Britt 87–88
 Maycroft, Gavin 142
 McCann, Kate 114
 McDowell, Will 123
 McGregor, Stephen 186
 Meerkat Recordings 95
 Mego [*skivbolag*] 202
 Menken, Maria 130
 Metalheadz 110
 Miller, Trevor 24
 Milward, Richard 205
 Minaj, Nicki 10
 Mina Ögon!! Mina Ögon!!!
 [*fanzine*] 133
 Minerva, Maria 26, 66
 Ministry of Sound
 [*klubb*] 198
 Min Ronnersjö 156–157
Min Stora Sorg 9–11
 Mishima, Yukio 68, 210
 Miyazaki, Hayao 77
 Moderato, Robin 18

 Momus 157
 Moondog 130
 Morales, David 123
 Morberg, Per 166
 Moss, Kate 178
 Mo' Wax v
 Mr. President 88
 Mr. Tophat 206
 Mums [*tidskrift*] 198
Munnen 142–143
Murray, Julian 142–143
 Musette 202, 204, 207
 Målgrupp 142

 Nacking, Åsa 121
 Nas 106
 Nattmaran 49
 Netzell, Hannes 206
 Nico 130
 Nieka Creatives 106
 Nike 93
 Nilson, Harry 52
 Ninja, Willie 24
 Nisker, Scoop 4
 Nitzer Ebb 110
 Noi Shanghai [*festival*]
 192
 Nordin, Nikolina 13
 Nordkvist, Petter 110
Nordström, Joel 146–147
Nordström, Rudolf
 206–207
 Nordwall, Joachim 192
Norén Almén, Josefin
 26–27
 Nori, Iko 67
 Not Not Fun [*skivbolag*]
 66
 Nottee 55
 Nuphlo 95
Nying, Christopher 34–39
 Ny musik för hållbar
 utveckling 66, 142

 Ochu 49
 O’Jays, The 182
 Oligophant 142
Once We Were
 Wolves 128–129
 oOoOO 26
 Optimus Prime 142
 Orb, The 69
 Orosdi-Back [bokförlag]
 103
 Orup 77
 Ottosson, Viktor 49
Our Legacy 34–39
 OutKast 99

 P*fect 199
 Paddington DC 117
 Palmquist Procopé, Sally
 81
 Pandora 15
 Pantsuit 142
 Paradiso 86
Pardon, Malcolm 168–171
Parlour 82–83
 Paterson, Alex 69
 Peaking Lights 66
Penelope Strikes 40–41
 Perry, Lee »Scratch« 146
Personn, Anders 82–83
 Persson, Göran 209
 Peter Pan 210
 Petérsen, Axel 185
 Pet Shop Boys 189
 Pettersson, Adam 16, 19
 Pharcyde, The 157
 Phillips, Valerie 8
 Pinks, The 9
 Pinochet, Augusto 109
 Pippi Långstrump 9
 Pixel [*filmfestival*] 158
 Pizza, Robert Anton 117
 Plan B 4
 Plath, Sylvia 210
Poletti, Nils 78–81
 Pop Group, The 142
 Pop [*tidskrift*] 149
 Postcard [*skivbolag*] 55
Press [*skivbolag*] 156–157
 Prodigy, The 165
 Psychedelic Furs, The 32
 Public Enemy 69
 Pufferfisk 95
Pyk, Nils 142–143

 Quiltland 67

Rab, Ana 86–89
 Rabid Records 181
 Rádio, Tilos 110
 Radium [*skivbolag*] 98
Radway, Adrian 55
 Rafta Rafta 157
 Rahman, A. R. 165
 Rainbow Riots 198
 Raincoats, The 142
 Rascal, Dizzee 123
 Real Job 27
Rebecca & Fiona 14–19,
 20, 22
 Redding, Otis 88
 Red Wine 157
 Regim 49
 Reinfeldt, Fredrik 136–137

 Release the Bats
 [*skivbolag*] 51
 Renaissance 123
 Retreat Festival 27, 157
 Richie, Lionel 209
 Richie, Nicole 20
Rifat, Zhala 164–165, 199
 Ritornell [*skivbolag*] 202
 Robyn 18
 Rolling Stones, The 153
Roll The Dice 168–171
Ronnersjö, Max 156–157
 Rosenberg, Ethel 91–92
 Rosenberg, Julius 91–92
 Ross, Diana 55
 RTB Records 49
 Runaways, The 32
 Russolo, Luigi 190
 Rydberg, Lisa 74
Rytel, Joanna 62–65
 RZA 210

 Saint Laurent, Yves 210
 Salon Zur Wilden Renate
 [*klubb*] 174
 Salter, Sam 110
Sand Circles 66–67
 Santos, Sara 117
 Saunders, Jesse 24
Scheja, Rebecca 14–19
Schink, Gisela 74–75
 Schneider, Florian 117
 Schneider, Romy 106
 Schoepflin, Amanda 69
 Schulze, Klaus 130
 Schyman, Gudrun 121
 Scritti Politti 15
 Scuba 123
 SCUM 12, 98
 Selam 199
 Service [*skivbolag*] 73, 157
Sewer Election 32, 48–51
 Shakira 123
 Sheldon, Sidney 195
 Shoom [*klubb*] 173
 Sigfridsson, David 81
 Sigmarsson, Sigríður 192
 Sillitoe, Alan 99
 Simone, Nina 32
Sincerely Yours [*skivbolag*]
 99, 149, 153, 157,
 208–211
 Sisters of Mercy 74
Sjöberg, Viktor 188–189
 Skavlan, Fredrik 130
 Slash 210
 Smell, The 49
 Smith, Patti 98

- Smiths, The 32
 Solanas, Valerie 98, 112
Solo, Silvana 106–107
 Soularks, The 146
 Spaulding, Reena 157
 Spice Girls 16, 86–88
 Stadsgaard, Christian 192
 Steel, Danielle 195
 Steele, Valerie 124
 Stereophonics 153
 St. Laurent, Octavia 198
Strandberg, Tobias 55
 Streets, The 123
Streith, Rasmus R. 128–129
 Strindberg, August 81
Strömquist, Liv 154–155
 Studio Barnhus [*skivbolag*] 110
 Style Council, The 182
 Styrke, Tove 20
 Suarez-Golborne, Sebastian 111
 Subway Sect 73
 Sue Ellen 120
Sun Angels 178, 122–123
Sundin, Emanuel 146–147
 Sundqvist, Sanna 81
 Sutherland Brothers, The 82
 Svensson, Allan 92
 Swarovski 210
 Swedish House Mafia 110, 198, 209
 Swift, Taylor 210
 Sydenham, Jerome 123
Systrand, Karl 60–61
Systrand, Love 60–61
 Sylvian, David 92
 Söderberg, Hjalmar 152
 Tapes 202
 Team Rockit 209
 Teengirl Fantasy 26
 Telephone Melts 142
 Tenant, Neil 189
 Tenniscoats 202
 Thatcher, Margaret v
 That Landlock-Lour 142
 The Loft [*klubb*] 173
 Thin Lizzy 99
 Thomas, Scarlett 92
 Throne Heap [*skivbolag*] 51
 Throw Me Away v
Thyberg, Ninja 154–159
 Thörn, Pär 117
- TLC 26
 Tokens, The 55
 Tolkien, J.R.R. 69
Tommie X 16–18, 20–22
 Tompkins, Paul F. 188
 Torturing Nurse 190, 192
 Touch [*skivbolag*] 202
Tough Alliance, The v, 153, 209–210
 Toy Band 142
 Tranströmer, Tomas 162
 Treriksröset 49
 Trollope, Anthony 189
 Tropic of Cancer 26
 Tropiska Föreningen 101
 Trotzig, Birgitta 200
 Trädgården [*klubb*] 157
 Tsukimono 117
 Turteatern 78, 80–81
Tuvesson, Johan 55
 Twombly 210
- Uddenberg, Anna 165
 Ullsten, Ola 182
 Ulven, Tor 195
 Underground Goodies 110
 Underground Resistance 190
 Union Carbide Productions 99
 Upright Citizens Brigade 188
 Utmarken 49
 Uzul 95
- Van Cleef & Arpels 210
 Vandross, Luther 123
 Van Noten, Dries 36
 Vasa Konsthall 157
 VAZ 20
 Vennberg, Karl 149, 152
 Vice [*tidskrift*] 6
 Vikberg, Karin 121
 Village People 189
 Villa Streylight 142
 Visvim 38
 Viå, Hedda 58
 Voight, Jon 52
 Voltag, Mia 117
von Hausswolff, Anna 130–131
von Hausswolff, Annika 96–98
 von Kleist, Heinrich 112
 Värtgård 49
- Wahlberg, Maria »Decida« 92–93
- Wallace, Rachel v
Wallenberg, Petter 198–199
 Wallin, Py Huss 81
 Wall Of Sound v
 Warehouse, The [*klubb*] 173
- Wasserman, Erika 184–185**
 Way Out West [*festival*] 192
 Weiss, Peter 78
 Welmer, Jan 130
 West, Kanye 107
 West, Rosemary 199
 Wiehe, Mikael 16
 Winehouse, Amy 88
 World Tour 55
WRD 23–25
 Wu-Tang Clan 35, 87
- Wååg, Jonas 55**
- Yates, Richard 77
 Young, Neil 101
- Zap Guns 142
Zeon Light Kassett 116–119
Zhala 164–165, 199
 Ziphs, The 142
 Žižek, Slavoj 178
 zzzzz, The 157
- Åkerström-Steen, Daniel 10

4-EVER UNITED

Niklas Elmér, Rockabilly-Bobo, Sara Johannesson, Henrik Burman, Johan Hilton, Sebastian Suarez-Golborne, Sara Martinsson, Tony Ernst, Erik på Nitty Gritty, Johan Jacobsson, Linda Leopold, Elin Grelson-Almestad, Alice Eggers, Per Sinding-Larsen, Lena Allerstam, Rikard Elefalk, Jan Gradvall, Jonas Grönlund, Karin Lillbroända, Sara-Märta Höglund, Henrik Svensson, Christoffer Larsson, Holly Astera, Petter Arbman, Pontus Ahlkvist, Sanna Berg, Fredrik Edin, Rickard Fredén, Jonna Bergh, Lars Flysjö, Isabel Mohammar, Martin Janzon, Fanny Lindgren, Tobias Lindquist, Sofia Lundgren, Hanna Andersdotter Eriksson, Rickard Henley, Linus Larsson, Lars Lovén, Fredrik Thorén, Pella Myrstener, Tobias Norström, Daniel »Tatti« Persson, Billy Rimgard, Olof Rundcrantz, Joakim Sandström, Stefan Thungren, Pelle Forshed, Victor Schultz & Jacob Uddling.

ETT SÄRSKILT TACK TILL:

Zandra Thuveson, Terry Ericsson, Pär Sjölander, Carina Jönsson, Fredrik »hej jag gillar South Park« Strage, Adrian Hörnquist, Anders Kilander, Pietro Maglio, Sebastian Stebe, Lars Sundh, Andres Lokko, Lisa Ehlin, Jon Lax, Christoffer »138« Röslund, Hanna Johansson samt Gun-Britt, Sven & Anna-Lisa.

Till Lennart

ISBN E-BOK: 978-91-7499-225-0

ISBN TRYCKT UTGÅVA: 978-91-7499-175-8

© Kristofer Andersson, 2013

Redaktion: Kristofer Andersson, Terry Ericsson, Pietro Maglio, Sebastian Stebe & Lars Sundh

Omslagsfotografi: © Arvida Byström, 2013

Fotografier & illustrationer:

Nils Agdler [75:3], Peter Alendahl [199:1], Rosie Alm [62], Jessica Andersson [196, 197:4],

Kristofer Andersson [17+19, 156:2/3], Jessica Arneback [94:2], John Artur [9], Anastasia Ax [193:3/5/6/7/11], Elisabeth Berchtold [44-47], Kristian Bengtsson [160], Jesper Benon [99], Aase Berg [113:2/3/4, 115], Hans Berg [175], Elin Berge [64, 138, 140-141], Eric Berglund/Sincerely Yours [208, 211], Anna Björger [37:5], Ashleah Brack [188:1], Angela Bravo [108], Ruben Broman [171:4/5/6/8], Martin Burström [163], Arvida Byström [7, 8, 14, 21, omslag], George Chamoun [107:1], Petr Davydchenko [125, 126, 127:2/4], Karin Dreijer Andersson [180], Drop Out Orchestra [183], Anna-Sara Dåvik [28-31], Lyra Ekström-Lindbäck [13:2/3/4/5], Emotion [55], Lisa Engström [72], Donette Ferrer [43:3], Arina Flensmark [194], Daniel Fried [27], Anna Gavanas [94:4/6/7/8], Cecilia Germain [144], Joakim Granlund [117], Markus Granqvist/Lena Lindgren [79:1], Moa Hanssen Gullberg [71], Hanna Gustavsson [204], Anna Hallberg [167:1/2], Jari Haapalaisten [184], Jessika G Hartikainen [116], Anna von Hausswolff [131], Annika von Hausswolff [98], Oliver Helbig [37:2/8, 38], Hhuuazzii [193:9/12]

Josefin Hinders [68], Simon Hogeman/Tres Bién Shop [34], Erik Hogfeldt [76:1], Maria Hollyoake [147:1], Niclas Holmström/ Inka Lindergård [56:1, 58:3], Takashi Homma [37:1/3], Simeon Frohm [86-87], Silvana Imam [107:2/3/ 4/5], IRIKA [164:1], Håkan Jonson [197:3], Anders Kilander [5], Cato Lein [113:1],

Eyleen Kotyra [200], Bianca Kronlöf [85-85], Hanna Källebo Neikter [155], Jesper Larsson [156:1], Camilla S. Larsson [53], Andy Liffner [33], Erik Litzén [127:3/5], Henrik Landén [94:1/3/5], Wei Jin Jin Layla [193:10] Tintin Jonsson [172], Kalle Jönson [76:2/3/4/5], Jonas Jörneberg [81:2/5], Johanna Knutsson [174],

Mattias Lindbäck [97], Ann-Sofie Lundin [10-11], Pontus Lundkvist [135-137], Jonas Lundqvist [148:2/3/4/5/6/7], Sara Mac Key [167:överst], Madelene Mhanna [61], Peder Mannerfelt [171:7], Leo Nordwall [13:1], Thibault Morin [43:2], Once We Were Wolves [128], Our Legacy [39:11/14], Marcus Palmqvist [168-169],

Malcolm Pardon [170, 171:3], Emmalisa Pauly [147:2/3/4/5/6], Aron Percman [148:1], Penelope Crew [40-41], Nils Poletti [81:4], Nils Poletti/Lena Lindgren/Markus Granqvist [81:3], Press [156:4/5], Ana Rab [89], Hjalmar Rechlin [111], Zhala Rifat [164:2/3/4/5/6], Joanna Rytel [62, 64],

Sand Circles [67], Gisela Schink [75:1, 2, 4, 5, 6], Fan Shisan [191, 193:4/8], Henrik Stelzer [26:1/2], Mathias Sterner [37:4/6, 39:10/12/13], Stiftelsen Ingmar Bergman [176:höger övre hörn], Liv Strömquist [154], Sun Angels [122-123], Tommie X/Adam Pettersson [22], Tallulah Topac [82], Eftimios Tsilopolous [43:1], Hedda Viå [56:2], We Do Not Work Alone [37:7], Erik Wennström [132-133], WRD [23-25].

Övriga bilder: privata bilder från de intervjuade.

Formgivning: Lars Sundh

Typosnitt: Minion, Little Days, Gotham & Lapidary

www.modernista.se

'DIY
DE TRE
FINASTE
BOKSTÄVER
JAG VET'

KRISTOFER ANDERSSON